

ROCKINFORM

ROCKZENEI

135. szám

XIV. évfolyam 9. szám 2005. november Ára: 425 Ft

Steve Vai
Gamma Ray

NICKELBACK

Alice Cooper *Quimby*

Paco De Lucia *Depresszió*

Cream *Rolling Stones*

Franz Ferdinand

Zanzibar

www.rockinform.hu

Ibanez Start szett

GRX40J SZÓLÓGITÁR SZETT

A CSOMAG AZ ALÁBBIKAT TARTALMAZZA:

- GRX ELEKTROMOS SZÓLÓGITÁR
 - PUHA TOK
- 10 W-OS GITÁR ERŐSÍTŐ
- GITÁRKÁBEL
- HANGOLÓGÉP
- GITÁRHEVEDER
- PENGETŐK
- TÁSKA A TARTOZÉKOKHOZ

GSR190J BASSZUSGITÁR SZETT

A CSOMAG AZ ALÁBBIKAT TARTALMAZZA:

- GSR ELEKTROMOS BASSZUSGITÁR
 - PUHA TOK
- 10 W-OS BASSZUS ERŐSÍTŐ
- GITÁRKÁBEL
- HANGOLÓGÉP
- GITÁRHEVEDER
- PENGETŐK
- TÁSKA A TARTOZÉKOKHOZ

Oroszlánbarlang
gitárszaküzlet

Budapest XIII., Pozsonyi út 30.
(Margit híd pesti hídfőjénél)

Tel.: 350-6207 www.oroszlanbarlang.hu

Nyitvatartás: H: 12.00-17.45, K-P: 11.00-17.45, Sz: 10.30-12.45

Tartalom

A következő számunk 2005. december 6-án jelenik meg!

Csak röviden...	4-7
Nickelback, Ismerős Arcok interjú	8-9
Rock-Blues-Reggae Feszt. - Szolnok, Magyar Beat könyv	10-11
Lemeztelenítés	12-22
Eldorádó Hangszerbolt	23
Gamma Ray koncert	24
Steve Vai koncert	25
Alice Cooper interjú	27
Cream	28-29
Diktátor interjú	30
Wisdom interjú	33
Quimby interjú, Paco De Lucia koncert	34-35
Rolling Stones, Bill Wyman koncert	36-37
Yob interjú	38
Zanzibar interjú, Carl Palmer Band koncert	40-41
Underground Híradó	42-43
Depresszió interjú, Peavey Triple XXX erősítő	44-45
Videólesen	46-47
Franz Ferdinand interjú, Rocktoberfest	48-49
Meghallgattuk	50-51
Másfél-Deti Picasso koncert, Csapdék interjú	52-53
Börze, Terjesztőink	54

Országos Rockzenei Szaklap

Kiadó/Főszerkesztő: Hímer Bertalan

A szerkesztő munkatársa: Vadászi László Koordinátor: Horváth Tibor

Munkatársak: Dr. Heidrich Balázs, Szakács Gábor, Pálóczi-Horváth Csaba, Perényi Dénes, Bánfalvi Ákos, Nemes Nagy Péter, Simkó Péter, Fehér Tamás, Olasz Sándor, Rakk László, Gyurcsán Szabolcs, Dr. N. Pap Gábor, Tamasi Norbert, Rideg-Németh Balázs, Kresák Gergely, Szabó Gábor, Szilágyi Norbert, Rozsonits Tamás, Kovács Balázs, Szöllősi Róbert, Dr. Nagy Ákos, Márki Miklós, Hegedűs István, Túri Csaba

Fotósok: Dávid Zsolt, Mocsári László, Szanyi Gergő

Postacím: 3523 Miskolc 23. Pf.: 58.;

E-mail: rockinform@rockinform.hu, rockinform@chello.hu

Szerkesztőség: Miskolc, Görgey A. u. 42/A, 2/4.

Telefon/üzenetrögzítő: 46/561-586, 561-587, 561-588, Tel./fax: 46/315-341

Mobil: 20/966-52-05, 30/962-79-38, 70/249-33-80, 20/435-04-55

Lapterv, nyomdai előkészítés: MediArt Stúdió - Ágotha Péter 20/31-31-954,

Nyomda: Micropress Kft. 46/562-000

Kötészet: Euro Team Studio, 30/497-40-64

Terjeszti: a LAPKER RT., Bp-i Hírlapker Rt. és alternatív terjesztők

Figyelem: A Rockinform újságban és a honlapján található képek, cikkek, illusztrációk szerzői jogvédelem alá tartozó termékek, ezért azok teljes, illetve részleteinek közlése, felhasználása csak a Rockinform kiadójának írásos engedélyével történhet!

Figyelem! A Rockinform előfizethető az ország összes postahivatalában. Féléves előfizetés: 2.125 Ft, egyéves: 4.250 Ft.

Hosszú betegsége követően augusztus 26-án, negyvenöt éves korában meghalt Denis D'Amour a

közötti klipjeit, és jó néhány koncertfelvételt tartalmaz.

Szinte még el sem ült a frissen megjelent második **Franz Ferdinand** album körüli felhajtás és a zenekar máris egy újabb kiadvánnyal örvendeztetni meg rajongóit. November közepén lát ugyanis majd napvilágot egy kétlemezes DVD gyűjtemény. Az első albumhoz hasonlóan cím nélküli DVD kollekciónak első korongján a különböző koncertfelvételek mellett található majd egy dokumentumfilm a zenekar turnéiról, valamint két Franz Ferdinand sláger – a Take Me Out és a Matinee – karaoke változatait is. A második lemezen pedig két teljes koncert kap helyet, meghozza egy San Francisco-ban rögzített fellépés, valamint a legendás londoni Brixton Academy-ben adott koncert egésze lesz látható. A bónusz

November 22-én jelenik meg a **Papa Roach** Live And Murderous In Chicago névre hallgató DVD-je. Az anyagot a Chicago-i Vic Theatre-ben rögzítették.

Egészségügyi problémák miatt, egy pár koncert erejéig Josh Freese (A Perfect Circle) dobosa helyettesítette a **Nine Inch Nails** ütőst, Jerome Dillont.

November 8-án új **Limp Bizkit** album jelenik meg. A válogatáslemezen a legnagyobb slágerek mellett, három ez idáig kiadatatlannak számító tétel is helyet kap, név szerint a Lean On Me, a Why és még egy egyenlőre cím nélküli "meglepi"...

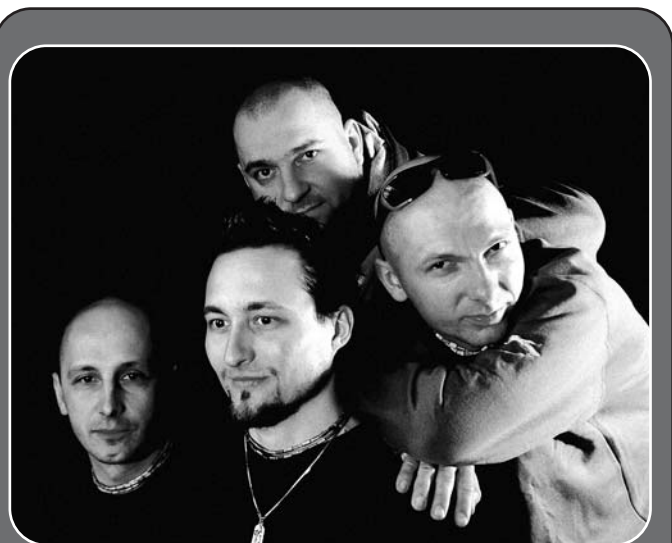
Husztai Zoltán: **JÓNÁS KÖNYVE** – Ösbemutató a Várszínházban 2005. november 21-én. A Cziráku Sándor, Laczó Zoltán, Husztai Zoltán hangszerelésében látható darab, olyan neves szereplőgárdát vonultat föl, mint Varga Miklós – Jónás, Makrai Pál – Az Úr, Keresztes Ildikó – csábító, Domahidy László – király, Kautzky Armand – Narrátor, továbbá Ninive polgárai: Angyal Nikolett, Fodor Zsuzsa, Garda Zsuzsa, Hetei Bakó Szabolcs, Husztai Zoltán, Kis Zoltán, Klinga Péter, Molnár Sándor. További együttműködők: A Vasas Művészegyüttes tánckara (művészeti vezető: Mihályi József), A William Byrd kórus (Papp István vezetésével), Az ELTE Radnóti Miklós Gyakorlóiskola kórusa (Lugosi Katalin vezetésével). A zenei alapok a Stúdió 440-ben és a Magyar Rádió 8-as stúdiójában készültek. Koreográfus: Stoller Antal, rendező: Szerednyey Béla. "2004. október 14-15-16-án a Madách Színház Stúdiószínpadán egy részletet már bemutattunk a darabból. Három napi teltház és nagy siker volt.

Hat hónappal azután, hogy a **System of a Down** Mezmerize című lemeze feltűnt a Billboard kettőszáz listáján, a megalkuvást nem ismerő, szókimondó kvartett újabb albummal jelentkezik. November 22-én lát napvilágot a banda ötödik stúdióalbuma Hypnotize címmel, mely az előbb említett korong szerves folytatása. A két album koncepcióját az is alátámasztja, hogy a Mezmerize kezdete, a Soldier Side Intro a Hypnotize lemez legvégén válik teljessé, ugyanis itt ezt a dalt már teljes formájában hallhatjuk. Ezt az anyagot egyébként kiadjuk, az American Recordings/Columbia dupla és szimpla változatban is piacra dobja. A kettős verzió a tizenkét dal mellett bepillantunk a színpalak mögé, megismerhetünk néhány epizódot mindkét album születéséről. A banda rajongóit még az is lázban tartja, hogy az American Music Awards-ban a kedvenc előadók kategóriájába jelölést kaptak. Ezt a ceremóniát ugyanazon a napon tartják Los Angelesben, mint amikor a Hypnotize napvilágot lát.

Az első napot rögzítettük, s az elkészült DVD-vel háztalunk. A Várszínháznak megtetszett a darab és most végre teljes hosszában színpadra állíthatjuk a művet. Nagy ünnepre készülünk, hiszen a táncszínház és a rockopera ilyen szerves egymásra épülése a világ bármely részén szenzációszámba menne!"

Megkezdődtek **Friedrich Klára és Szakács Gábor** (Szaki) új történelmi zeneművének, a 'Pogány imák' stúdiófelvételei, amelyeken az Attila ifjúsága CD 15 zenésze vesz részt. A tíz tételből álló, rock-régizene műfajú kerettörténet a pogánynak, lázadónak nevezett, ám a valóságban egy Isten hívő, nemzetfélő őseink – Koppány, Vata, Ajtony, Tonuzóba, Kán László, Csák Máté – áldozatának állít emléket. A lemez megjelenése december közepére várható.

2005. október 12-én hazánkban is a boltok polcaira került a legendás **RUN-D.M.C.** első négy albumának kibővített változata! Élő át újra az érzést a hip-hop úttörőinek megaslágereivel! Mindegyiken 4-5 bonus track, korábban meg nem jelentett demófelvételek, élő fellépések, B-oldalas kislemezek, rádióspotok: RUN-D.M.C. (1984, rajta az "It's Like That"), King Of The Rock (1985), Raising Hell (1986, rajta a "Walk This Way"), Tougher Than Leather (1988, rajta a "Run's House")!

Az új **Mantra** album december 5-én lát napvilágot az Eternal Soul/Hammer Records gondozásában. A rövidesen megjelenő Minden a Tiéd lemezzel kapcsolatban a következőket nyilatkozta Vijaya, a banda gitárosa: "A felvételek közepén járunk, de már most hallatszik, hogy a legjobb Mantra anyag van készülőben. Ahogy a cím is mutatja, beleadunk mindent..."

Voivod gitárosa. **Piggy** egy nyár eleji rutinműtétet követően szembesült a lesújtó valósággal, ugyanis kiderült, hogy végső stádiumban lévő vastagbélrákban szenved. A Music Video forgalmazásában október 25-én jelent meg a Voivod első DVD-je. A D-V-O-D címre keresztelt anyag a banda 1983-1991

szekcióban a Franz Ferdinand turnébuszát is megtekinthetik a kíváncsi rajongók és szerepel még néhány további akusztikus koncertfelvétel is. www.neonmusic.hu, www.dominorecordco.com, www.franzferdinand.co.uk
A **Deep Purple** számos tagcsere ellenére a brit hard rock műfaj meg-

határozó bandája maradt az elmúlt évtizedek során. Tagjai között találhattuk a rock zene élő legendáit, Ritchie Blackmore-t, David Coverdale-t és a mai napig énekesi szerepet betöltő Ian Gillant. A zenekar számos szakamai elismerés mellett még a Guinness Rekordok Könyvébe is bekerült, a világ leghangosabb

zenekara címet elnyerve. Karrierük 1968-ban kezdődött az angliai Hertford városában, akkor még Ritchie Blackmore gitáros, Rod Evans énekes, Nick Simper basszusgitáros, Jon Lord szintetizátoros és Ian Paice dobos felállításban. A zenekar az elmúlt évtizedekben ugyanúgy megőrizte egyedi hangzásvilágát, mely mai napig fémjelzi a Deep Purple-t. Kiadváltás után ebben az évben szerződtek le a német Edel Recordshoz, így hazánkban már a Record Express gondozásában jelent meg október 24-én a zenekar legújabb albuma, a "Rapture Of The Deep" címet viselő korongja. Az új lemez két verzióban lesz kapható, a normális CD-s kiadás mellett egy limitált verzió is forgalomba kerül exkluzívabb külsővel, melyen egy bonus track is megtalálható lesz. A lemez megjelenése után hamarosan turnéra indul a Deep Purple, melynek keretén belül 2006. február 26-án Budapesten a Papp László Sportarénon lépnek fel a Multi-media Concerts szervezésében.

A legendás rockegyüttes, a **Queen** dala a "We Are The Champions" lett a világ kedvenc száma a Walkman(tm) phones 100 nemzetközi szavazáson... - A Queen dala lett a Sony Ericsson által a világon elsőként megrendezett, nemzetközi zenei szavazás első helyezettje. Világszerte körülbelül 700 ezer zenerajongó szavazata alapján állította össze a cég a Walkman phones 100 nevű listát, ami az első globális zenei ranglista a világon. A szavazás egybeesett a Sony Ericsson új walkman-telefon-családjának bevezetésével.

Hírek a **Fish!** házatjáról... "Tisztelettel vegyes félelemmel közöljük a szíves érdeklődőkkel, hogy az Isten Háta Mögött bekerült az úgynevezett klipes zenekarok halmazába. Erre bizonyítékot a www.istenhatamogott.hu nevű oldalunkon található 'menüpont' jellegű html-dokumentumban található a kedves, illetve kevésbé kedves érdeklődő. Egyébiránt ez a klip már egy olyan dalra készült, amely az október végén megjelenő, 'A szokásos háborzongató kora reggeli ordítás' címet viselő második nagylemezünkről származik. Megrendeléseket már veszünk fel rá, ezt persze az oldalon szintén megtehetitek. Aztán még annyi van, hogy december 1-jén mutatjuk be ezen kis lemezt a nagyérdeműnek, más szóval Nektek, a Trafó Bár Tangóban. A www.bprn.com

oldalról letölthető a régesrégi Positivo és a tavalyi Not Enough mp3, ehhez kapcsolódó érdeklődés, hogy egy amerikai egyetemi rádió előszeretettel játssza a Fish! cuccokat. A gárda honlapja, www.fishonline.hu hamarosan megújul, készül a shop és a letölthető tartalom is lecserelődik, a koncert előtti napokban jegyet is lehet nyerni a vendégkönyvben.

A **Sepultura** nevét azt hiszem, nem kell bemutatnunk. Több mint 20 éve a braziliai banda egy brutális egyvelegét játssza a metal, hardcore, thrash, punk, tribal műfajoknak. Az

1984-ben Belo Horizonte-

A **Soufly** frontembere, Max Cavalera a napokban adott interjúban az alábbiakat nyilatkozta régi zenekarával, a Sepulturával kapcsolatban: "Már nagyon várom, hogy valamikor a közeljövőben újra együtt turnézhassunk a Sepulturával vagy akár egy-két közös bulit adjunk. Pár hónappal ezelőtt Európában együtt turnéztunk a Black Sabbath-tal. Valaha nekik is volt egy időszak az életükben, amikor ki nem állták egymást, most pedig újból egy színpadon játszanak. Nekem ez nagyon tetszett, abszolút jó hozzáállásnak látom. Azt hiszem, nálunk is ugyanúgy megvan a lehetőség rá, hiszen nincs mindennek vége. Úgyhogy ki tudja, lehet, hogy egy nap mi is együtt fogunk még dolgozni. Jelenleg nem igazán töröm ezen a fejemet, mivel nekem itt a SOULFLY. Rengeteg teendőd akad vele, most jött ki az új albumunk és hamarosan turnézunk. De minden esetre, ha ez mégis összejönne, nem lennék ellene, aminek még a rajongók ezrei is örülnének. Szóval várjuk ki hogyan alakulnak a dolgok, én biztos nem állok a dolgok útjába!"

te-ből induló banda rövid idő alatt szinte hurrikánként söpört végig a metal szcénán. Egyedüli megtorpanás a zenekar életében az 1998-ban bekövetkezett énekescsere volt, amikor Max Cavalera helyére Derek Green került. Elsősorban élőben kell látni a Sepultura koncertjeit, hogy igazán át tudjuk érezni azt az energiát és egyedi hangzásvilágát, amit ez a dél-amerikai csapat immár több évtizede produkál. A Sepultura dalai egyben a heavy metal műfaj jövőjének meghatározói. A "Live in Sao Paulo" a zenekar legmarkánsabb oldalát mutatja be. Az anyagot a zenekar szülővárosában vették fel 2005. április 3-án, mely a tervek szerint dupla DVD-n és dupla CD-n kerül forgalomba.

A koncerten olyan dalok hallhatóak majd mint az "Apes of God" és a "Roots Bloody Roots", mindez egy óriási atmoszférájú közönség előtt és karizmatikus énekes előadásában. A dupla CD a Sao Paulo-i koncert teljes anyagát tartalmazza, köztük húsz ütős dalt, olyan klasszikusokat mint az 'Innerself / Beneath The Remains' vagy az 'Arise / Dead Embryonic Cells' és több "újabb" dalt, mint a fent említett 'Apes Of God' vagy a 'Come Back Alive' c. dalokat a 2003-es stúdióalbumról, a "Roorback"-ról. A dupla DVD-n a teljes műsoron kívül számos bónusz anyagot sorakoztat fel, mint egy werkfilmet a koncert előkészületeiről, vagy a zenekar történetét bemutató biográfiát. Mindemelett három Sepultura videóklip, a "Mind War", a "Bullet The Blue Sky" és a "Choke", valamint három élő felvétel került még fel a DVD-re.

A **Brigád** zenekar Internet oldala elköltözött, ezentúl a www.brigadmusic.hu címről érhető el. A felújított weboldalon részletes információk tekinthetők meg a zenekarról, fényképes koncertbeszámolókkal, és rengeteg letölthetőséggel. A banda javában készül az új nagylemez felvételére, ami 2006-ban jelenik meg, de midezek között részt vesz a már múltán elhíresült PUNK-OPTIMUM utazó fesztivál jövő évi, eddigi legnagyobb szabású turnéján. További résztvevők: The Buttholes, Graveyard at Maximum, Falcongate, Nem Mind 1, Leave It Behind. A koncertsorozat várhatóan 12 várost érint jövő február, március, április folyamán.

A **CLS Records** hírlevelével: "Nagy

örömmel tudatjuk Veletek, hogy hosszú idő után megnyílt végre a webshopunk, ahol online, a bolti ár alatt lehet kiadványainkat megvásárolni! A honlap címe: www.cls.hu/webshop. Ezzel a megoldással azt próbáljuk elérni, hogy bárki, aki meg akarja vásárolni zenéinket, megtehesse azt. Hiszen ma már igen csak megfogyatkozott a lemezboltok száma, és a kevés működő egységben sem lehet minden kiadványhoz hozzáférni. Tisztelet a kivételnek. Mostantól marketingtevékenységünk aktív része lesz a webshop kommunikációja."

A **Honeyball** meghirdeti első remix-versenyét! A feladat a zenekar 'Boccaccio' című nótájának 'zenei átgondolása' a technika bármely eszközével. A legjobban sikerült munkák felkerülnek az együttes új albumára. Ezzel párhuzamosan kerül megrendezésre a

Lusta Vasárnap Karaoke Bajnokság, amely mindazok számára jelent kihívást, akik nem rendelkeznek a remixelés tudományával, illetve annak technikai eszközeivel, viszont előszeretettel énekelnek a fürdőkádban és van bennük bátorság, hogy ezt a nagyközönség számára is elérhetővé tegyék. Mindkét pályázat beküldési határideje 2005. november 30-a. A Boccaccio sávjai, illetve a Lusta vasárnap karaoke verzió-

ja letölthető az együttes weboldaláról (www.honeyball.hu), ugyanitt megtalálható a vesennyel kapcsolatos minden szükséges egyéb információ is. Remixeljen minden májer!

Budapestrockandroll bemutatja: 2005. november 4. - Budapest, A38: **Madball** (USA), Sworn Enemy (USA), Social Free Face. A méregerős anyaggal visszatérő Madball újra megrengetheti az A38 állóhajót. A The Legacy c. korongjuk 16 száma méregerős esszenciája mindannak, amiért ezt a zenekart Japántól Európán és Dél-Amerikán át egészen otthonukig, a New York-i klubokban imádják a hardcore hívei. A turnén vendégük a szintén New York-i **Sworn Enemy**, akiket sokan

2006. március 5-én a Papp László Budapest Sportarénában lép fel az utóbbi évtizedek egyik legnagyobb angol rock zenésze, **Chris Rea**. Az érces hangú énekes legújabb és legutolsó turnéja keretében búcsúzik el rajongóitól, ezért természetesen a Road to Hell, az Auberge és a Fool, illetve a hasonlóan nagy slágerek sem fognak hiányozni az előadásából. A több, mint 25 éves pályafutás és a több, mint 30 millió eladott lemez után ez szomorú, ám kihívásokkal teli fordulópontra az életében. A 2006-os turné búcsú, de egyben a múlt és a jövő ünneplése is; a turnézással felhagy, a zenétől mégsem távolodik el egészen, a jövőben blues klubokban lesz látható.

méltónak találnak arra, hogy egy olyan crossover vonal jeles és hiteles képviselői legyenek, amelynek útját olyan legendák vajták ki, mint az Anthrax vagy az Agnostic Front. A Hatebreed énekes Jamey Jasta kiadójától, a Stillborn Records-tól az Elektrán át jutottak el mostani otthonukig, a Century Media hardcore-t és punkot gondozó sub-labeljéig az Abacus Recordings-hoz (ld. még Ignite, Turmoil, Turbonegro, Backyard Babies!), ahol The Beginning Of The End címmel jelenik meg immáron második nagylemezük. Hazai részről

nem sok alkalmasabb zenekar van egy ilyen koncert nyitására, mint az immáron évtizedes múltú visszatekintő szombathelyi Social Free Face. Egy ideje ugyan már csak egy énekessel koncerteznek, de mit sem vesztek energiájukból és hitükből, aminek révén ez a zenekar nyugodtan nevezhető a honi hardcore élet jeles képviselőjének.

Eminem az utolsó simításokat végzi a de-

ember 6-án megjelenő Curtain Call című best of-albumán. A pontos tracklista egyelőre még nem ismert, de annyi bizonyos, hogy az olyan nagy slágerei, mint a My Name Is, The Way I Am, a Lose Yourself vagy a Stan felkerülnek a korongra. A rap koronázatlan királya annyit árult el, hogy legalább két vadonatúj szám hallható majd a lemezen. "Vannak dalaim, melyeket sokan szeretnek. Vannak olyan dalok, melyeket csak én szeretek. Ezúttal a többség akarata győzött"- fűzi hozzá Eminem, aki pályafutása során eddig több, mint 65 millió albumot adott el.

Megvannak az **ABC** magyarországi válogatóversenyének résztvevői. Az A38-on november 13-án, vasárnap (13-22h-ig) fellépő 10 zenekar az Esclain Syndo (Pécs), Everflash (Páty), Honey Bee (Szeged), Moog (Budapest), Nuke (Budapest), Pozvakowski (Győr), Solution (Budapest), The Dethroners (Budapest), The Trousers (Budapest) és a Watch My Dying (Esztergom). A tízből a legjobb négy bejut az ABC ausztriai negyeddöntőbe és 2006. január-februárban a bécsi Planet Musicban méri majd össze tudását az osztrák zenekarokkal. A magyar válogatóverseny eredményét 50%-ban a közönség helyben leadott szavazatai, 50%-ban pedig a zsűri döntése hatá-

rozza majd meg. Gyertek el, nézzétek meg a zenekarokat és szavazatok, hogy ki menjen Ausztriába (és nyerjen további értékes díjakat)!

Beindult a **Holt Költők Tár-**

sasága hivatalos honlapja: www.hkt.hu A zenekar nov.26-án fellép a Gothica Fesztiválon a Petőfi Csarnokban.

Boltokban a **Remorse** "Harc!" című új lemeze. A csapathoz kapcsolódik még az a hír is, hogy elindult a **3TERROR** turné, melyen a CAS-KETGARDEN, VALE OF TEARS, REMORSE bandákon kívül, vendégként a MEGAZETOR látható/hallható. További infók: www.remorse.tk, rockzs@freemail.hu

A **Nickelback** új lemeze, az "All The Right Reasons" az 1. helyen nyitott az amerikai és a kanadai eladási listákon! A héten boltokba kerülő korongból eddig csak az USA-ban 324,834 példány fogyott el!!! Az album beharangozó dala, a "Photograph" a Billboard 100-as kislemez listáján a 3. helyen szerepel, de az album hihetetlen sikerének következtében várható, hogy magasabb pozícióba is kerül. Az új lemez hazánkban is a napokban kerül a lemezboltok polcaira! Az 'All the right reasons' már biztos, hogy méltó folytatása lesz a 2001-es Silver Side Up vagy a 2003-as The Long Road című albumoknak, melyek világszerte platinalemez és aranylemez státuszt értek

2005. december 26-án a Budapest Kongresszusi Központ ad otthont a **Ghymes** együttes immár hagyományosnak számító karácsonyi koncertjének. Vendégek: Dörner György - érdemes művész, Budapesti Ifjúsági Kórus, Karnagy: Gerenday Ágnes, Angyalföldi Vadrózsa Táncegyüttes, Koreográfus: Kökény Richárd. A szlovákiai magyarokból álló Ghymes együttes 1984-ben olyan zenészekből alakult a Nyitrai Pedagógia Főiskolán, akik előtte rockot, komolyzenét, régi-zenét játszottak. Az eltelt évek számukra a tisztítóüzet jelentették. Lassan a népzenei elemek alkotói elképzeléseikhez simulnak és megszületett a "GHYMES ZENE". A ritmusok még feszesebbé, keményebbé váltak, a hagyományos népi hangszerek mellett (hegedű, brácsa, cimbalom, duda, bőgő, lant, koboz, tökcitera, tárogató) előkerült a szaxofon, a dob-felszerelés, improvizációk készültek és anélkül, hogy észrevették, vagy akarták volna, belekeveredtek az ún. WORLD MUSIC kategóriába. A "Ghymes zene" magyar, valamint közép- és kelet európai népzenei gyökereken táplálkozik. Ars poeticájá a muzsika egyetemessége. Zenéjük azt keresi, hogy miben hasonlítanak az emberek egymáshoz s nem azt, hogy miben különböznek. Ezt a hasonlóságot mindig meg is találták, valahányszor megszólaltak, példa erre a hasonlóan meleg és szeretetteljes fogadtatás a teljesen különböző kultúrájú és életvitelű emberek részéről (pl. Japán, Irak, Jordánia, Finnország, USA, Kanada). A zenekar vallja, hogy az abban a pillanatban megszólaló ÉLŐ muzsika energiája, varázsa a feltétele és záloga sikereinek.

el.

Tommy Lee megsérült! Az október harmadik hetében adott koncertjük alatt: egy pirotechnikai berendezésnek köszönhetően Tommy kisebb égési sérüléseket szenvedett a karján és az arcán. A Mötley Crüe október 12-én, szerdán a Wyoming állambeli Casperben lépett fel, amikor a baleset megtörtént. A koncertről egy helyi kórházba szállították a dobost, aki egy kisebb kezelést követően már saját lábán hagyta el az intézményt. A Mötley Crüe éneke, Vince Neil az alábbiakat nyilatkozta: "Nem néztem ki valami jól Tommy, amikor az orvosok ellátták a színtalakat mögött, így úgy döntöttünk, hogy kórházba vitetjük." Ami már biztos, a zenekar egyik koncertjét sem mondja le! Nem véletlen, hiszen a Mötley Crüe turné a várakozásokat felülmúlva óriási sikerrel halad, mindenhol teltházak koncerteket adnak a rockerek. A zenekar ebben az évben állt össze, közel 6 éves kihagyás után, ami a 2005-ös év egyik legnagyobb durranásának számít. Az amerikai turnéjuk végén, e hónapban két koncert erejéig, Portland-ben és Seattle-ben a The Rolling Stones előtt lépnek fel. A turnéjuk Japánban és Ausztráliában folytatódik.

A **Youth Group** nevű, emocionális hardcore banda Skeleton Jar című nagylemezének hirhozójaként is értékelhető az az ötszörös kislemez, amely Soemone Else's Dream címmel került forgalomba a MusiCDome jóvoltából. A megkapó, fülbemászó dallamok és a punk tempók szerelmesei egy kellemes koronggal gazdagodhatnak, ha...

Örömteli hír az **Iron Maiden** rajongóknak, hogy az újraindult Restless Records jóvoltából piacra került a Numbers From The Beast: An All Star Salute To Iron Maiden című feldolgozás lemez, amely a legendás heavy metal csapat negyedszázados jubileumát is hivatott ünnepelni. A Bob Kulick és Brett Chassen producerelésében rögzített tizenegy, hithű tételt (Run To The Hills, Wasted Year, The Wickerman, The Evil That Men Do, Can I Play With Madness?, 2 Minutes To Midnight, Aces High, the Trooper, Fear Of The Dark, Flight Of Icarus, Wrathchild) olyan neves művészek vitték véghez, mint Lemmy Kilmister (Motörhead), Phil Campbell (Motörhead), Rocky George (Suicidal Tendencies, Fishbone), Chris Slade (AC/DC), Chuck Wright (Alice Cooper/Quies Riot), de feltűnnek Iron Maiden, KISS, Twisted Sister, Extreme, Whitesnake, Helmet, Testament, Judas Priest, Anthrax, Slaughter, Dokken muzsikuskok is korongon. Az anyagot a MusiCDome terjeszti.

A múlt évben megjelentetett 'UN' című

viselő album után idén is egy új lemezzel rukkolt elő a **Chumbawamba**. Az album hasonlóan a korábbi lemezekhez komoly politikai felhangot hordoz, de ezúttal, a 'A Singsong and a Scrap' című anyag egy jóval visszafogottabb hangvételű, akusztikus album lett. Az új Chumbawamba lemezen most az egyszerűbb, letisztult hangzású dalok sorakoznak fel, melyek sample és egyébként gyakran használt elektronikus zenei effektek mellőzésevel készültek el. Műfajilag nehéz elhelyezni, vagy bármiképp beskatulyázni az új lemezt, a 'A Singsong and a Scrap' kiváló egyvelege a tradicionális angol zene, az akusztikus pop, a templomi kórus zenék elemeinek. A Chumbawamba rajongók számára biztosan nem okoz csaló-

dást a korong, de aki az akusztikusabb, letisztultabb hangvételű lemezek iránt rajong, az is könnyen meg fogja szeretni ezt az anyagot.

Ha még nem kaptál infarktust a mostanában egyre-másra feltűnő, szakadt hangzású, köegyszerű rock and roll-t játszó brigádoktól, szerezd be a **Tsar** együttes Band-Girls-Money című albumát. Bővebb info: www.tsar.net

20 éves a **Guns 'n Roses**! Örületes birthday party december 17-én a Wigwamban! Az összejövettel ceremóniamestere a **Hollywood Rose** - a magyar G'n'R tribute, akiknek vendégeként színpadra lép Abaházi Csaba (ex-Sing-Sing) és Ganx-ta Zolee is. A koncert fejleményeiről és eseményeiről folyamatosan híradással leszünk!

Novemberre vonatkozóan 2 koncertet szeretnénk a figyelmetekbe ajánlani. 2005. november 14. Budapest @ A38 - Pro-Pain (USA - Continental), Bane (USA - Equal Vision) Comeback Kid (CAN - Victory Records), FC Five (JAP - Roadrunner Records). November 19. Budapest @ Kultiplex, TRIAL (USA - Exkluzív reunion show!!!), Cataract (CH - Metal Blade, Undying (USA - One Day Savior), H-Street (A - Exkluzív reunion show!!!), Black Friday '29 (D - GSR

Music), Sunrise (PL - Lifeforce), Bridge To Solace (H), Fallenintoashes (H)...

Új lemeze jelent meg a bosztoni ír punkok alkotta **Dropkick Murphys** zenekarnak. A korong címe The warrior's code és döntően nem befolyásolja a zenekarról eddig kialakult képet. Skótduda és nyers gitárok szédítő egyvelege alkotta folk-punk zenéjüknél keresve sem lehet jobb aláfestés találni egy vidám, több napos hétvégi poharazgatáshoz. Red Sox rajongóknak külön ajánlott, mivel a lemez zárótételét eme kedvenc baseball csapatuknak szentelték.

Színte egy időben jelentkezett új lemezzel **Brian Eno** és **Daniel Lanois**. A két stúdiómágus állítólag

Október 10-én jelent meg a **Hard** zenekar első nagylemeze, az "Égi jel" és már dolgoznak is a harderek az új videóklipen. A "Két szív" c. dalhoz sodró lendületű, jégkorongozós sztorit írt az "Égni kell" c. Hard klip rendezője, Simonkócs Ákos. A klipben szerepet kapnak a magyar junior válogatott tagjai is. További infókért várja az érdeklődőket a banda honlapja, a www.hardzenekar.com

nem beszélt össze, csak mindkettőjüknek most akadt annyi szabadideje, hogy saját szólópróbálkozásaival is foglalkozhasson. Brian Eno lemezének címe Another Day On Earth és, aki ismeri a mester korábbi munkáit, tudja mire számíthat. A lemez érdekessége, hogy az izgalmas ambient témák mellett maga Eno is dalra fakad. Daniel Lanois Belladonna című lemeze nem annyira dalokat tartalmaz, inkább csak amolyan inspirációkat, szabad ötleteket, amik gyaníthatóan fiókban maradtak az elmúlt évek során. Őt, mint slide gitárost is jegyzik, ebből kifolyólag szólólemezen is nem egyszerű találkozhatunk e hangszer fájó hangjával.

Grandpierre Attila újra a színpadon! Az egykori VHK frontembere **Vágtázó Csodaszarvas** néven alapított új zenekart, amely 2005. december 3-án mutatkozik be a Petőfi Csarnokban. A formációban résztvevő muzsikuskok: Bese Botond (kecskeduda), Balogh Kálmán (cimbalom), Benke Félix (dob), Benkő Róbert (bőgő), Bólya Mátyás (koboz), Geröly Tamás (dob), Molnár Krisztina (hegedű), Róka Szabolcs

(koboz), Szokolay "Dongó" Balázs (fúvósok). Az egész estét betöltő előadás a magyarság és az emberiség történelem előtti, eddig szinte teljesen ismeretlen zenéiből és ezekkel szerves egységben született saját zenékből összeállított egysége zenei anyag szólal meg óriási tér- és időívben, őseréjű, varázslatos hatású népzene mai hangzással, táncsal, látvánnyal. Az Európa és Ázsia lovas népeinek ősi tánczenéjére kiterjedő több évtizedes kutatómunka eredményeinek, éltető erejének és az ebből a forrásból születő saját és Vágtázó Halottkémek-zenéknek bemutatása Bartók Béla népzenei feldolgozásainak jegyében, Barcsik Géza díszleteivel és festményeivel.

A **Stereo Kft.**-t igazgató Bősziroményi Gergely az alábbi felhívást juttatta el hozzánk: NÉGY határon túli magyar város (Révkomárom, Bereg-szász, Kolozsvár és Szabadka) könyvtárának CD-t adományozunk (a Periferic Records és 53 hozzánk társult lemezkiadó) mintegy 6-7 millió Ft értékben. Ennek lebonyolítására koncerteket szervezünk Budapesten (Thália Színház -

2005. november 16. este 7 óra) és a négy érintett városban. A

budapesti koncertre **TÁMOGATÓJEGYKÉRT** adunk ki 20.000 Ft-os áron. Aki kedvet érez egy ilyen szép estén részt venni és támogatni a magyar kultúra terjedését, kérem jelezze a

alábbi címen, telefonon, e-mailen: Stereo Kft/Periferic Records, 1114 Budapest Bartók Béla út 59. Hungary, T/F: +361-385-6343, +361-466-9674. E-mail: stereoperiferic@mail-datanet.hu www.perifericrecords.com A Thália Színházban 2005. november 16-án a következő zenekarok/művészek lépnek fel: Bánffy György színművész, Vujicsics + Söndörgő, Kormorán, Bástyá Citerazenekar + Agócs Gergely (Felvidék), PÁL Lajos és zenekara (Kárpátalja), Kerekes + Tímár testvérek (Gyimes) + Demeter Erika (Sepsiszentgyörgy), Bakos Árpád (Vajdaság).

A **Green Division** eddig kimaradt a klubidényből, mivel Bob Macura egyéb irányú tevékenységei miatt, a csapat kénytelen volt hanyagolni a fellépéseket. Lassan az akadály elgördül a zenekar előtt, és így végre belevethetik magukat az őszi-téli koncertezésbe. Van már néhány hivatalos időpont is: november 11. Budapest; november 12. Szeged; december 2. Pécs; december 3. Szekszárd. Hajrá!

További hírek:
www.rockinform.hu

NICKELBACK

Hiába a magasabb életszínvonal, a kanadai zenei ipar az amerikai mogulok árnyékában kénytelen munkálkodni. Ha a termelékenység kisebb fokán is, azért odaát is születnek minőségi munkák. Éppen ezért a kanadaiak már hosszú évek óta vártak egy igazi hőst, aki nem csak ország-világ szemelátára mutatja meg a rockzene helyi potenciálját, Amerikát is meghódítva képes eljutni a zene szerető emberek tudatáig.

▶ A Calgarytól északra található Hanna-ban alapított Nickelback napjaink legalkalmasabb megtestesítője ennek a hős státuszának, egyszerű, ámde rendkívül fogós hard rock muzsikájuk képes megfertőzni fiatal és időst, rockert és a keményebb vonaltól idegenkedő egyéneket is. A zenekar sikereszériáját nevezhetjük villámkarriernek is, hiszen mindösszesen pár röpké év leforgása alatt vívtak ki vezető státuszt napjaink szórakoztató iparában, és véghezvitték azt, ami a legkommerszebb sztároknak is csak külső támogatással sikerült. A többmillió lemezeladással nem csupán maguknak tettek jót, de az ezredfordulón némileg vegetáló és új utakat kereső Roadrunner-t is kibillentették a slamasztikából, hiszen a Nickelback a kiadó első olyan zenekara lett, amellyel többmillió eladást tudtak produkálni, ebből kifolyólag az olyan, kevésbé kommersz csapatokra is jutott pénz, akik a cégnél időközben kegyvesztettek lettek.

▶ A kezdet persze dögös és nehéz volt, a Nickelback csupán egy volt a sok száz olyan demózgatós tengerentúli csapat között, akik lemezszerződésért áhítottak és szerettek volna felkerülni a rádiók játsszási listájára. Utólag az is elmondható, hogy a pofás dalok mellett jókora szerencséje is volt a srácoknak, mert az ember nap mint nap találkozik hasonlóan felkészült, dallamérzékeny és a rock muzsikát szívből játszó csapatokkal, mégsem jutnak egyről a kettőre. A számláltra megmászásához Chad Kroeger énekes/gitáros legelőször is otthagya szülővárosát, hogy kölcsönkért pénzből Vancouver-be tegye át a székhelyét, és egy haverja stúdiójában próbálja rögzíteni azokat a nótákat, amik az eleinte kizárólag feldolgozásokat játszó csapat műhelyében megszülettek. 1996-ban a frontembert aztán követték a többiek is: Mike, a tesó és az akkoriban még bögön nyomuló Ryan Vekedal. Ugyanebben az évben rögzítették első kislemezüket, a "Hesher"-t, majd gyorsan rá megérkezett a saját tőkéből finanszírozott debütáló nagylemez, a "Curb" is.

1998 végén a csapat úgy érezte, hogy az ügyeikért felelős menedzserrel nem tudnak előrébb jutni, így a saját kezükbe vették az irányítást. A terjesztésért Mike Kroeger volt a felelős, Chad tartotta a kapcsolatot a rádióállomásokkal, Ryan pedig a könyve-

lést vezette. A megtakarított pénzből harmincezer dollárt szántak arra, hogy a második nagylemezüket, a "State"-et felvegyék. Az album több szempontból is mérföldkő az együttes karrierjében. Egyrészt a lemez mintegy kétszáz élő fellépés követte olyan csapatok társaságában, mint a Creed vagy 3 Doors Down, másrészt végre igazi lemezszerződéseket köthettek. Elsősorban a metala szakosodott, ám abban az időben divatorientált és saját magát kereső Roadrunnerrel, valamint a tengerentúli szórászt végző Def Jam-mel (USA) és EMI-vel (Kanada). A kiadói háttér hamar meghozta gyümölcsét, a State ugyanis félmillió példányzámban talált gazdára.

▶ A harmadik nagylemezzel aztán végérvényesen befutott a Nickelback és széles körben ismert zenekarrá vált. A dalok kiválasztását és tesztelését illetően új módszert választottak a fiúk, ugyanis a "Silver Side Up"-ra felkerült nóták már az előző nagylemez megjelenésekor tarsolyban voltak, és a bulikon már csak izleltetni kellett a közönséggel, valamint utólag finomítani rajtuk. A másik szembeszökő változás a harmadik anyag előkészületeinél a dalszövegek terén figyelhető meg, hiszen Chad a metaforikus megfogalmazások helyett mindennapos, egyben személyes dolgokról kezdett el verselni. A sikernóták közül a Too Bad-ben arról énekel, hogy milyen apa nélkül felnőni, de a szétszakított családokra fókuszáló Never Again-hoz is saját sorsok adták az ihletet. A nagylemez Billboard listákat is megmászó dala a How You Remind Me volt, aminek az érdekessége, hogy röviddel azelőtt íródott a próbateremben, hogy stúdióba vonultak volna. Az anyag tökéletes megszólalásához Rick Parashar producerc (Pearl Jam, Temple Of The Dog) kérte fel, Randy Staub (Metallica, U2) pedig az anyag keverését végezte. A Nickelback krónikához tartozik, hogy Chad Kroger kis kitérőt beiktatva egy Josey Scotal közös nótát készített a Pökember filmzenéhez. Miután a zenekar világszerte népszerű lett, ahhoz is elérkezett az idő, hogy újra leporolják a lemezgyári nyomóprás alól évek óta kikerült "Curb" mesterkópiáját és újra megjelentessék.

▶ A Nickelback nem egy babérokra ülő zenekar, hiszen világsiker ide, sorozatos koncert és fesztivállépések oda, 2003-ban menetrendszerűen érkezik a "The Long Road", aminek a leghallgatottabb és klipszinten legtöbbet játszott dala, a Someday az amerikai százas kislemezlistán a hetedik helyig vereszi fel magát. A csapat lojális sajtó stílusához, csak talán harapósabb és még kiérleltebb muzsikát játszik. Ellenben kevesebb a "közkezen" forgó sláger, talán ennek is tudható be, hogy a korong elmarad a "Silver Side Up" gigászi méretű, hatmillió eladásaitól, és csak ötmillióban kel el, persze ez is többszörös platina. Hogy ez a pici visszaesés a banda által képviselt, lendületes, mai megfogalmazású és lírai szálakkal átszőtt rockzenei stílusnak szól-e, avagy maga a csapat minőségi értékmérőjének, azt minden bizonnyal az új album, a 2005 októberében boltokba került "All The Right Reasons" fogadtatása fogja eldönteni. Annyi bizonyos - és esetleg minőségjavító intézkedésként is felfoghatjuk - hogy a Nickelback megvált addigi dobosától, Ryan Vekedaltól. Ryan nem önszántából jött el, hanem elküldték azzal a magyarázattal, hogy az együttesnek más típusú dobosra van szüksége. A probléma megoldását Daniel Adair-ben, a 3 Doors Down alapító dobosában találták meg, aki Chad szerint nem csupán jó ütős, de kreativitásával nagyban hozzájárult az új nóták megírásához.

▶ A "The Long Road" megjelenését követően picit visszavettek a tempóból a srácok, és amióta a csapat Kroegerék stúdióját használja, kapkodniuk sem kellett a dalok meg-

**Kanada
szemefénye**

írásával, hiszen az előmunkálatokat és a dalok összerakását egy helyben meg tudták valósítani. A zenekar szerint nem csupán a legjobb, hanem a legváltozatosabb munkájuk született meg. A "Savin Me" című lírához még pianót is felvettek, amitől eleinte berzenkedtek a készítőik. "Nem gondoltuk azt, hogy ez a hangszer valamennyire is illene a rock'n roll-hoz, de miután meghallgattuk az összehatást, a jövőben még többet szeretnénk használni." – mondja Chad. Az anyag változatoságához nem csupán az eltérő hangvételű nóták járultak hozzá, hanem azon vendégzenészek is, akik "áldásukat" adták az új lemezhez. Igaz, Dimmebag Darrell, a közelmúltban tragikus körülmények között elhunyt Pantera gitáros már csak fentről szemlélheti a végeredményt, de bizonyára nagyon jól esne neki az a tisztelgés, amivel kollégái hajolnak meg nagysága előtt. "Nikkelék" a Jerry Cantrellel közös turnén haverkodtak össze Vinniekkel, később pedig Chad és Darrell a Charlie Angyalai filmzenéhez egy Elton John átölgözést is készített. A Nickelback a teljes nagylemezt neki ajánlja, és a tisztelgésnek egy nem mindennapi módját választva a "Side Of A Bullet" nótába Darrell egyik felhasználatlan szólórészét is belekeverték. Darrellen kívül további rock ikonok is helyet kaptak az albumon, pontosabban a Gibbons tesók a ZZ Top-ból. A lemez nyitódalához, a "Follow You Home"-hoz hiányzott még egy szóló, aminek feljátszásához keresve sem találhattak megfelelő alanyokat. Billy Gibbons még némi vokalizásra is ragadtatta magát, különleges ízt adva a nótának.

▶ A Nickelback perfekcionista hozzáállását híven tükrözi az "All The Right Reasons". Jómagam is többször emlegettem ebben a kis visszatekintőben, hogy mennyire egyszerű, kelően szelős zenét játszik a csapat, ám ha hozzátesszük azt, hogy pont ebben a tradicionális rockzenei közegben nagy teljesítmény – sokan emlegetik a post-grunge jelzőt, bár szerintem annyira nem dukál nekik, annál jóval életrevalóbbak – alkotni valami maradandót és sajátost, akkor mindjárt az elismerés hangján szólhatunk. A csapat az "All The Right Reasons"-on is megtartja minden markáns vonását és dalszerzői képességét. Noha a lemez kevésbé sötét és érzelmileg cizelláltabb, finomabb, mint a "The Longest Road", az arányokon ez nem nagyon billentett, hiszen a vadócabb pillanatok az Animal vagy a Side Of A Bullet képében minden rajongóban meg fogja nyomni az adrenalint. Kroeger szerint az abszolút minőségre való törekvés – talán ez oka annak is, hogy csak 11 számos a lemez – egyik legfőbb oka az, hogy a hallgatóság kedvében járjanak: "A legfontosabb oka annak, hogy zenét csinálunk az, hogy neked tetszen."

Símkó Péter

Szélbe kiáltok

- beszélgetés az Ismerős Arcok vezetőjével

Az előjelek és egybeesések sokszor minden szándékosság nélkül a véletlen művei. Így aztán minden bizonnyal a Sors keze is benne lehetett, hogy aradi hőseink 1849. október 6-i kivégzésének emléknapján került sor az Ismerős Arcok nevű zenekar vezetőjével, Nyerges Attilával tervezett beszélgetésünkre, melynek időszerűségét az elmúlt hetekben megjelent Szélbe kiáltok című hanganyaguk indokolja.

A jelen és jövő vizsgálata előtt vessünk egy pillantást a múltra is.

Tóth Misi és Práder Vili az Udvaribolondok, míg Galambos Nándi és jómagam a Stexas romjai alól kerültünk elő. Ott hiányzott számunkra az érdemleges feladat, így aztán Nándival csupán jó kezű iparosként tettük a dolgunkat. Mivel ekkor már egyikünk sem jött ki igazán a többiekkel, mi négyen viszont egymással nagyszerűen, ezért 1999 nyarán a konyhában kezdtük el a két zenekar korábbi műsorából összeállítani a közös elképzelést. Én akkor már szövegeket írogattam, mert az évek során bebizonyosodott, hogy a közönség érteni akarja, amit mondanak neki, még ha rock- és blues kocsmákba jártunk is fel-lépni.

Hol volt a fordulópont és minek a hatására hagytátok el a bluest?

Egyfelől kijutottunk Erdélybe játszani, másfelől kezembe került Wass Albert Adjátok vissza a hegyeimre című könyve, és ez a két dolog teljesen megfordította az életemet. Addig is éreztem, hogy nem lehet örök időnkig hajnali kettőig nyomni a bulikat tök részeg srácoknak, a 2002-es esztendő választási időszakának elképesztő hangulata azonban végleg lehetőséget nyújtott a váltásra. Ezt úgy fogalmaztam meg az egyik dalban, hogy "mellettem mennek el a dolgok és én nem teszek hozzá semmit", mert nem elégített ki, hogy csak éltem a világban. Szerencsére Vili ekkor hozta az Egy a hazánk című nótá nyers változatát, amelynek szövegével megtörtént a fordulat. Ettől megtört a jég és a Lehetnének mind-ben azt írtam, hogy "Trianonba szeretnék menni, a dolgokat helyükre tenni", és így tovább.

Hogyan változott a szövegkörnyezetet a korábbi közönségeket összehasonlítva?

Azzal kezdem, hogy a '60-as évek végén született korosztálynak – a miénknék –, fogalma sem volt Trianonról, 1956-ról, így aztán, aki nem olvasott utána, vagy családjától nem kapott útbaigazítást, megijedt az ilyen témáktól. Eleinte még a zenekarok belül is voltak vitáink, amikor viszont kezdem megfelelő könyveket vinni a srácoknak, a felvilágosítás hatására ezek a sűrűlódások elültek. A közönség szép lassan kicserélődött, a bluesosok elmaradtak, helyettük megjelentek az idősebb, tartalomra éhes emberek. Egyszer csak azt vettük észre, hogy az Ismerős Arcokra íránt már nagyobb az érdeklődés, mint bármelyik elődzenekarra volt.

A fokozottabb érdeklődés a tartalmi váltás vagy a zenei fejlődés következménye?

Fene tudja. A csapatot zeneileg nagyon jónak érzem, és megtisztelő, hogy ilyen képzett zenészekkel játszhatok, annál is inkább, mert magamat mind a mai napig nem érzem igazán muzikusnak, hiszen a középiskolai kóruséneklésen kívül semmiféle előképzettségem nincs. A zene tehát az ő érdemük, amit az is bizonyít, hogy egy lemezboltban azért árulják drágábban a CD-t, mert a nyugati turisták is veszik, pedig a szövegét nem is értik. Magyarokkal más a helyzet, hiszen mindenki azt szereti, ha olyasmit hall, amivel közösséget érez, és persze arra is kíváncsi, hogy a szövegek nekem mit jelentenek. Bár a Ruszkiak hazá! teljesen egyértelműen '56-os nótá, ma már mindenki azzal helyettesíti be az oroszokat, akivel akarja.

Mi az oka, hogy a Sziget-fesztiválon jó ideje nem léptek fel, noha korábban ott voltatok?

A Szigeten az alakulásunk után játszottunk, amikor még a bluesos vonalat vittük. Attól a pillanattól, hogy a Pannon rádió elkezdte játszani az Egy a hazám-at, valamilyen mondva csinált ürgüggyel mindig elutasították a jelentkezésünket. Jól megvagyunk egymás nélkül.

Othon egy kisebb cuccon hallgattam az új lemezeteket és úgy tűnt, hogy a basszus egy kicsit hátról van. Szándékosan így kevertétek?

Egyes dalok esetében, ahol Nándi mélyebbre hangolta a basszust, osztom a véleményedet. Míg a stúdió hangszóróin nagyon jól hallottuk, otthon már magunk is kevésbé. Amikor kiderült, már nem volt lehetőség a módosításra.

A Barátom és a Ha lemege a Nap Dire Straits-es hangulatot és hangzást tükröz.

En ezt az utóbbiban érzem. A próbákon alakult így, hogy ez a régóta görgetett dal, amiből mindig hiányzott valami és azért nem jött össze, végre beért. A Dire Straits Live Aid-es koncertjének megnézése után a köztes instrumentális rész közbeiktatásával megszületett a Ha lemege a Nap. Nem szégyellem a hasonlóságot, mert nincsenek benne ellopott dolgok.

Hogyan jötték be az eddigi koncerteken az új számok?

Sokan tartottak attól, hogy az Egy a hazánk után tudjuk-e azt a színvonalat tartani, ám az eddigi fogadtatás igazolta a váltást. Beszélgetésünk időpontjában a lemez csupán két hete van forgalomban, mégis mindenhol velünk éneklük az új szövegeket. Budakalászon életünkben először játszottunk egy pici helységben, mégis úgy éreztük magunkat, mint a Székelyföldön.

A fényképek tudatosan készültek a borítóhoz, vagy archívumból választottátok?

Így is, úgy is. Grépály András Zoltánnal, honlapunk kezelőjével és Silló Pál Ernő grafikussal néztük át és válogattuk ki a szoba jöhető természeti fényképeket, a Bözödi képekért viszont az erdélyi helyszínre utaztunk. Ezek mind láthatók a www.ismerosarcok.hu honlapunkon.

Hogyan készülnek a dalok? A szerző teljesen készen hozza, vagy még hozzáteszi mindenki a magáét?

Többnyire Vili a szerző. Általában a gitártémát hozza, majd addig-addig gyúrjuk, hogy sokszor egészen más lesz belőle. Időnként dallamokkal is előáll, de ezek nem mindig vannak kedvemre. Ha szinte azonnal tudok rájuk szöveget írni, akkor működni fognak, ha viszont hetekig kell ülnöm rajtuk, akkor kukába kerülnek.

A stúdióban két billentyűs, szaxofonos, hegedűs, népdalénekesnő is közreműködött. Olykor élőben is lehet velük találkozni?

A november 4-i lemezbemutatón szeretnénk, ha a billentyűs és a hegedűs is ott lehetne. Utóbbi, Pelva Gabi, egyébként a Donbogár-ban gitározott, énekelt, majd egy erős váltással bajuszt növesztett és hegedűt vett a kezébe. Hogy a Kárpátia Pecsában betöltött koncertjének pótlásán, november 20-án a Wigwamban mi lesz, azt még nem tudom.

A zenei irányváltással egykori kedvenceitek is megváltoztak, vagy megmaradtak?

Új dobosunk, Kovacsik Tomi Clapton örült és Solti János dobolását szereti. Nándi mindenevő, Genesis és progresszívebbeket hallgat, Vili sokféle, de kizárólag értékes zenékre kíváncsi. Én a Stexas-szal bluest játszottam, de abból már jóformán semmit nem hallgatok. Kölyökkoromban nagyon szerettem a '80-as évek magyar rock zenéjét, ebből elég komoly bakelit gyűjteményem van. Amióta közöttük mozgok, kissé már más a rálátásom ezekre az emberekre és noha egy-két illúzióm összetört, azért mégis szeretem meghallgatni azokat a régi lemezeket. Mostanában a nyugodtabb, elgondolkodtató zenéket kedvelem, Genesis, Peter Gabrielt, nosztalgiazok, viszont mindent meghallgatok, hogy véleményem tudjak mondani. A legőcskább műsorokat is megnézem, hogy lássam, egy-két ember, hogyan csinál magából hülyét, hogy miként van mindahhoz pófaja.

Szakács Gábor

Délután négytől hajnali háromig

Rock-, Blues- és Reggae Fesztivál

Coda

Szolnok
2005. október 8.

Szinte

a kezdetektől, kb. 2001 óta kísérem

figyelemmel a szolnoki, tiszaligeti Olaj-csarnokban zajló fesztivál-szerű megmozdulásokat. Az eredeti ötlet: régi, patinás rock- és blueszenekarok összetrombitálása egész napos programot képezve a nyári fesztivál-szezon után, annyira tetszett, hogy azt sajnáltam, mért nem jutott hamarabb a szervező eszébe. A megvalósításba – akkor – hiba csúszott. Az alkalmazott hangtechnika (vagy a kezelők munkája?) olyan szinten hagyott kívánnivalót maga után, hogy néhány zenekar teljesítményére is rányomta a bélyegét.

▶ A helyzet azóta – szerencsére

– sokat változott. A kezdeményezés országos rendezvénysorozattá nőtte ki magát, valamint a programba bevont zenekarok száma és spektruma jócskán kibővült. Nem utolsósorban, a koncerthang minőségében is jelentős javulás mutatkozott, bár a csarnok adottságain (akusztikailag pocskék: olyan visszhangos, hogy a fal adja a másikat) nem igazán lehet változtatni.

▶ Az október 8-i felhőzatal nemcsak izgalmasnak ígérkezett, de annak is bizonyult. Már az elején szántambántam, hogy lekéstem az **AB/CD** műsorának nagyobbik részét. Olyan hitelesen hozták a srácok az AC/DC-feelinget hangban és mozgásban egyaránt, hogy bizton állíthatom: érdemes lett volna (érdemes lesz) komolyan odafigyelni rájuk!

▶ Még mindig csak késő délutánra járt az idő, amikor a Deep Purple- és Led Zeppelin-klasszikusok életben tartására szövetkezett szabadidő-zenekar, a **Coda** lépett a színpadra. A ritka alkalom egyikét, amikor egyszerre ér rá Rudán Joe, Tornóczky Feri (P. Mobil) és Makovics Dénes (Bikini), csak kevesen látták-hallották. Legyen az egyéni szóc. problémája mindazoknak, akiknek egyébként is szándékában állt jegyet váltani. A magam részéről: élveztem a koncert minden percét, a "Black Night"-tól kezdve a "Good Times, Bad Times"-on át "Smoke on the Water"-rel bezárólag, hiszen Joe topon volt hangilag, és a hangszerszólók, ha nem is bizonyultak érzelmileg túlfűtöttnek, teljesen rendben voltak. A srácok hangulatának jót tett volna egy népesebb közönség... Ám, öröm volt látni, ahogyan néhány, jamaikai színeket (is) viselő ifjú hölgy beindult erre a muzsikára!

▶ Talán ez is a rendezvény célja volt valahol, mármint hogy generációkat közelítsen egymáshoz a zene segít-

ségével. A fiatalokhoz elvinni a már-már elenkultúráként létező, de a kívülállásban egészséges tartást adó rockot és bluest, az idősebbeket pedig megkínálni egy kevés ska-reggae koktéllal, ami az ifjú nemzedék körében terjed lényegében underground úton-módon, de igen jó hatásokkal. Nem akarok elébe vágni az eseményeknek, de hajnali 2 felé,

a Tigris-koncert befejeztével úgy éreztem: mindez sikerült!

▶ A **Pál Utcai Fiúk** SZIN-es koncertjét az előző számunkban elemezték ki a kollégák, lényegesen szerencsésebb körülmények között. A Pál Utcai Lány énekéből most szinte semmit sem lehetett érteni, így értelmetlen taglalni a Szolnokon történeteket. Később kiderült: a hangosítást tekintve ez a koncert képezte a mélypontot.

▶ Az utánuk következő **Kormorán** már-már bosszantóan sokat pepeselt a beállással. A végeredmény ismeretében azonban azt mondhatom: megérte! Egyrészt, mert innentől kezdve megemelte magát a hangtechnika, másrészt pedig, mert az est (pozitívan vett) meglepetés-koncertjét adták. Legalábbis azok után, hogy kb. három éve azt éreztem, hogy a zenekar egyfajta útkereső fázisban van. A közben elkészült anyagaik nem jutottak el hozzám. (Koltay Gergő megígérte, hogy megkapom a legújabb DVD-jüket. Őszinte kíváncsisággal várom!) Tóth Renáta portréját viszont épp aznap fedeztem fel egy műsorúj-

ság címlapján, és ez jó ómennek bizonyult. (Nem mellesleg: gyönyörű "a Tóthék lánya", a képen épp úgy, mint élőben!)

▶ Amí pedig magát a bulit illeti: először azon képedtem el, hogy honnan került elő hirtelen annyi ember. Utána pedig azon, hogy gyakorlatilag ugyanolyan erős új nótákat hallhattam, mint a legendássá vált első ("Folk and Roll" című) albumukon! A csapat tehát tökéletesen felfrissült, magára talált, ráadásul, a fogadtatást elnézve, komoly tábort épített ki a fiatalok körében. Mi is történt? Úgy lépett ki a Kormorán az underground térből, hogy megváltozott "hivatalos" megítélése. Az említett lap például a folk-rockot, mint zenei stílust szóba sem hozza az énekesnőről szóló írás kapcsán, annál szívesebben aposztrofálja a zenekart a "nemzeti rock" vezető együtteseként. Annak mibenlétét azonban nem fejti ki a cikk írója.

▶ Nos, én (az említett kifejezésnél maradván, de nem feltétlenül elfogadva) a "nemzeti rock" lényegét – anélkül, hogy belemennék mindenféle politikai tézisekbe – a dalszövegekben látom, amelyek többnyire egy egészséges nemzet-tudat üzenetét hordozzák magukban. Egy politikailag megosztott országban persze az ilyesmi nem kockázatmentes, de a Kormorán annyira magától értetődő természetességgel teszi a dolgát a színpadon, hogy hamis pátosztól mentesen, hitelesen és magával ragadóan képes hatni az érzelmekre. Ez történt ezúttal is! Hogy miért? Nincs rá jobb szó: a sokad-virágzását élő Kormorán újabb nótái annyira szépek, hogy nincs szükségük visszanyúlni a "Folk and Roll"-hoz egyetlen dal erejéig sem. Hogy a buli végére előkerült a magyar zászló, hát istenem, lobogtattak egyet a nézőtérben is. És a ráadásban a "Honfoglalás" főcímdala, a "Kell még egy szó" már-már katartikus ünnepélyességű közös éneklésbe torkollott.

▶ A továbbiakban aztán a magyar blues két nagy öregje tette tiszteletét, akik egy hajóban eveztek egykoron. Annak, aki közös produkcióra várt, csalódnia kellett. Bill és Hobo egymás után, de külön-külön érkezett a színpadra. És ha már a beálláskor, a szünetben kezd el skandálni a tömeg, hogy "Bill a király!", elhíheted, kedves olvasó, hogy nem volt gond a **Deák Bill Blues Band**-koncert hangulatával! Ezúttal a zenekarral sem, amelyben a rutinos gitáros Sárközi Pál mellett (a vele készült interjú lásd az előző számunkban) tehetséges vidéki fiatalok kaptak helyet. Sőt, Bill bácsi hangja is pihentnek, frissnek mutatkozott. Királyhoz méltatlan volt viszont az artikulációja olykor, és hát, a műsor sem tartogatott semmi újat, semmi meglepetést. Az egészről mégis az ötlött eszembe, hogy ideje lenne, ha Bill kihozna egy koncertlemez! A banda ütöképés, tökéletesen alkalmas a feladatára. Arra a fránya énekre meg oda lehetne figyelni, ha muszáj! Érdekes színfoltja volt egyébként a DBBB-bulinak néhány helyi fiatal tombolása közvetlenül a színpad előtt, a fotósok részére lezárt helyen. A biztonságiak – a főszervező,

Kormorán

Pallai Zsolt engedélyével – csak szemléltői voltak az eseményeknek. Rendbontás persze, nem történt.

▶ Ami pedig a **Hobo Blues Band**-et illeti, bő egy hét leforgása alatt másodizben láthattam őket. Az előző hét péntekjén Csongrádon, a Bohémában adtak egy igen bensőséges hangulatú klubkoncertet. Ezzel együtt legalább úgy vártam az újabb találkozást, mint hosszú kihagyás után a Kormoránnal. A műsoridőt ezúttal szűkebbre szabták. Szolnokon is megvolt Morrison, Viszockij és Faludy, de hiányzott József Attila, és a "Vadászat" nőtái. Az egyébként is profi zenekar ha lehet, itt még egységesebbnek, még kiforrottabbnak tűnt. A hatodik X-ét meghazudtoló, az utóbbi években egyenletesen jó formát mutató Hobo most is elemében volt, ám a mellette egyre inkább beérő, szolnoki származású gitáros, Fehér Géza Csongrádon engedte el jobban magát. Talán nem véletlenül, hiszen a lényegesen nagyobb számú közönség itt (arányaihoz mérten legalábbis) nem vette annyira a lapot. Így aztán, a klubkoncert hangulatának intimitása nálam ezúttal legyőzte a sportsarnoki buli feelingjét. Hangsúlyozom: a zenekaron nem múlt semmi, és mégis!

▶ Következhetett a nemzetközivé terebélyesedett fesztivál amerikai-magyar formációja, a **Greg Leon Invasion**. A csapat névadója egy Los Angeles-i gitáros, aki, ha nem csalnak az információim, az első Dokken-lemezen is ügködött. Egy basszeros kolléga érkezett vele a hazájából. A dobok mögött pedig Németh Gábor ült, akit nem kell bemutatni: mestere a hangszerének. Rendkívül intenzív, dallamos hard rockot hallhattunk. Valahol, tudat alatt a Rainbow

Hosszú az út Szolnokról Szentesig, hazafelé, és a Ladánybenére nem volt örök tovább várni. Ám, volt mit megbeszélni az autóban. Például azt, amit most leírtam.

kép+szöveg: olasz

Könyv a múltból

A MAGYAR BEAT-, POP - ROCK MŰVÉSZET 45 ÉVE

Ma már igen nehéz lenne kinyomozni a hazai beatzene kezdetét. Rá-vághatnánk, negyven éve, hiszen nemrégiben végérvényesen elbúcsúzott az Illés zenekar, akiket munkásságuk nyomán a magyar nyelvű műfajalapítóknak kiálthatunk ki. Csakhogy a nagy triász (Illés, Omega, Metró) megjelenése előtt már élénk beatélet volt a fővárosban!

▶ A hatvanas évek legelejétől már óriási közönségsikert ért el a Sankó, a Bergendy, az első hazai rock and roll csapat a Scampoló és a Liversing, akik elsőként játszottak idehaza rhythm and blues zenét. De még előttük is volt egy zenekar, akik a Duna-parti Béka klubban már az ötvenes évek végén Bill Haley számokat játszottak: Benkó Dixiland Band.

▶ Csodálatos, ugyanakkor viszontagságos évtizedek voltak. Csodálatos mert számtalan olyan sláger, kortalan zenemű született melyeket nem feledhetünk. A negyvenöt év beat, pop és rockzenei történései ma is élnek, hozzátartoznak mindennapjainkhoz. Viszontagságos, mert a műfaj sokáig nem kapta meg a megillető művészeti elismerést, pedig az elmúlt évtizedek egyik legnépszerűbb kifejezési és szórakoztató művészete. Sajnálatos tény, a beat majd a pop és a rockzene évtizedeiben számtalan szólísta és zenekar nem kapott lemez lehetőséget, elszegényítve ezzel a korhú zenei, történelmi és művészeti áttekintést. A hatvanas, hetvenes évek kedvezőtlen politikai és kulturális megítélés miatt igen jelentős zenei karrierok szakadtak meg, számtalan alkotó zeneművész elhagyta az országot.

▶ A most megjelenő könyv fotóalbumában közel másfél ezer fotó látható, mindegyik zenekarról eredeti lógóval. A fotók mindent "elmesélnek" az eltelt negyvenöt évről.

▶ Milyen tánczenei – az ötvenes évek szűk levegője

után – közegben indult idehaza a beat? Ki voltak a tagjai az "ős" Illés, a Deák - Metró, a Cyklon és a Proféta zenekarok tagjaiból alakult Omegának? Miért hívták "Kis Beatles"-nek a "külvárosiak" első számú "rocker" zenekarát, a Liversinget? Hogyan keveredett a sláger és

a beat az Atlantisz és a Juventus zenekarokban? Majd jöttek a legendás beat nagyjúk: Syrius, Kex, Atlasz, Bajtala, Dogs, Hungária Olympia, Echo. A magyar gitárkirály, Radics Béla több fejezetben is látható: Atlantisz,

Sakk- Matt, Tűzkerék, Taurus Ex-T, Aligátor, Nevada. Maxi körképet kaphatunk a Mini együttes lassan negyven éves történetéről, s az első női beatbanda a Beatrice fergeteges évtizedeiről. Megtudhatjuk kikből állt a KITT egylet, s kik voltak a hetvenes évek rocktrubadúrjai: ZéGé, Ferm, Non Stop, V73, Sprint, Gemini. A hetvenes évek nagygálya: Taurus Ex -T: 25-75-82, Fonográf, LGT, Apostol, Dinamit, Karthago, Korál, Edda Művek, V' Moto Rock, Skorpió, Generál. Hányan is játszottak a Píramisban? A mindhalálíg blues legjobbjai: HBB, Deák Bill Blues Band, Takáts Tamás Dirty Blues Band, Palermo Boogie Gang. Az örökmozgó P. Mobil kemény fejezet, amelyből Bencsik Samu és Cserháti Pityi külön történet: P.Box. Progresszív : Pantha Rhei, Syrius, East, Solaris, és a sáman törekvések: VHK, Waszlavik Gazember. A nyolcvanas évek stílus kavalkádjai: Napoleon Boulevard, Zi'Zi Labor, KFT, Első Emelet, Dolly Roll, R- GO, Bikini, Prognózis, Tátra Band, Ladánybene 27, Republic, Kispál és a Borz. És a "kemények": Akela, Tankcsapda, Pokolgép, Ömen, Sing Sing. No és a kilencvenes évek csapatai: Madarak, Hooligans, Sex Action, Junkies, Ganxta Zolee és a Kartel, Zorall.

▶ A könyvben csak beat-, pop- és rockegyüttesek láthatóak, szólísta a folytatásban! Sajnos szinte minden zenekar történetében található egy-egy bekeretezett fotó, egyenesen megdöbbenő, milyen sok művész eltávozott már, akik emlékét, művészetét soha nem feledjük.

▶ A Beat-, Pop, Rock 45 éve című könyvben a fotók és a sztorik sok mindenről beszélnek, mennyit változtak az elmúlt évtizedekben az előadók, a "fazonok", mely zenész melyik formációban játszott, a rock színpadi technikája, no és a beat, a pop és a rock divattára.

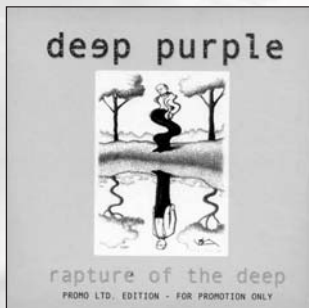
▶ A fotóalbum a magyar beat, pop és rockzene legjelentősebb pillanatképei, dokumentumai. A múlt tükré, ami egyben a jövőt is jelentette és jelenti ma is. Az album B/4-es formátumú, terjedelme 280 oldal. Megjelenés: novemberben.

Zoltán János

[lemeztelenítés]

Deep Purple: Rapture Of The Deep

Edel Records/Rekord Express

Előrebocsátom, hogy egy majd 20 stúdiólemezt készítő, 37 éve pályán lévő csapat új anyagának értékelése előtt az illető próbálja azt utánuk csinálni és minden esetben eredetit alkotni. A Purple albuma csak a leírak elfogadása esetén értékelhető igazán. Hihetetlenül érett, mesteri, ugyanakkor minden részletében a múltból visszaköszönő alkotás. A Money Talk például magába foglalja a Perfect Strangers (1984), No One Came (1971), Speed King (1970) egyes részleteit, a címadó orgonája visszatérés a Shades Of D.P. (1968) időkhöz. Mindezek alapján érezhető, hogy akár pályáattételestől is beszélhetünk, ám többről van szó. A lírai Clearly Quite Absurd zeneisége jelzi, hogy milyen magas a lév, még a Sometimes I Feel Like Screaming-et is lekörözi. Ez az ő szintjük és nem a "dögös riffek" halmaz, még ha alkalmazzák is. Más megközelítés lehet, hogy úgy hallgatjuk, mintha ez lenne az első dobásuk és akkor kijönnek az értékei. Ha a D.P. több lemezt nem készítené, akkor is méltósággal zárta azok sorát.

55.47

Szaki

Cathedral: The Garden Of Unearthly Delights

Nuclear Blast/HMP

A 2001-es Endtyme-mal az 1991-es bemutatkozó nagylemez, a Forest Of Equilibrium sötét hangulatát idézte meg a Cathedral, az egy évvel későbbi Vllth Coming-gal megvillantották karrierjük minden "arcát" a lassú doom-ban utazó fickók. A napokban kiadásra került tíz nótás, vérbő dalszövegek is ismerős dallammenetű, hangulatvilágú nóták sorjájának, ám a korábban a Crowbar és Down lemezek munkálatait felügyelő Warren Ryker-nek köszönhetően hihetetlenül sűrű, kemény és húsba maró az anyag megszólalása. Hogy ne menjek el szó nélkül a tételek mellett, kiemelném az utolsó előttiként megszólaló, huszonhét perces, dagályos The Garden-t. Ez egy elszállt, kísérletezős, fortyogó, akusztikus és misztikus részekkel is felvértezett darab. Nem túl változatos, fordulat, de élvezhető. A Cathedral - mint mindig - komoly alkotást készített komoly embereknek.

70'51"

-norbitam

Grave Flowers: Incarcerated Sorrows

Fire doom/PsycheDOOMelic

A '93-ban egyszemélyes projektként indult, mára kéttagúvá bővült, két kísérő zenészködő csapat nevéből - vésett virágok - is árad a szomorúság. A második, tíz tételes nagylemezükből nem különben. Szóval egy, a My Dying Bride és a Lake Of Tears közt elhelyezkedő zenét kell elképzelni, amelyhez melodramatikus szövegek és remekül elhelyezett gitárszólók társulnak. Inkább a gótikus stílushoz állnak közelebb, mint sem a doom-hoz, bár kétségtelen, hogy nem túl sebes dalokkal állunk szemben. Bónuszként a svéd Count Raven együttes Leaving The Warzone-ja is megtalálható az albumon, amely nem került rá a promóra.:(

60'19"

-norbitam

yira e

Losa: The Perfect Moment

Metal Blade/HMP

A Vesztések nevezetű Texas-i metalcore együttes bemutatkozó nagylemezéhez van szerencsénk. Persze, a zenekar neve kiejtés szerint, az utca nyelvén íródott. Ez divatos. Akárcsak a zenéjük. Próbáltam megszeregetni ezt a tíz tételét felvonulató lemezt, de nem sikerült. Számomra semmi

Paul McCartney: Chaos And Creation In The Backyard

EMI

hol pedig akusztikus gitárokkal támogatott, dobokkal "ütemezett", és az elmaradhatatlan Hofner basszussal "mélyített" tételek sorjájának a korongon. A nyitó Fine Line vonosokkal is megtámogatott finom rock and roll-ja már megadja a kellemes hangulatot, ezzel kezdetét veszi az álomszerű időutazás...

A Put It There-hez hasonlóan (Flowers In The Dirt) akusztikus megszólalású a Jenny Wren, bizsergető gitárdallamokkal lágy énekkel fűszerezetten kiváló csemege. Az At The Mercy már az összetettebb tételek közül való. A Friends To Go bár natúr gitárokkal indít, még is középtempójával, hangzásában kiviruló középéréssel könnyen állhat a kedvencek közé. A Too Much Rain is eltalált darab, főleg kellemes a visszafogottabb éneket ellenpontozó átkötő dinamikus kiállítás. A Certain Softness latinos témájával érdekes színfoltja a lemeznek, jól esik egy kis változatosság a szerzemények hallgatása során. A lemezt záró Anyway egy nagyon eltalált tétel. Egy igazi McCartney remek, amely érzelmességével, illetve a verse zenei témájával könnyen megfogja a hallgatót.

Mást nem is lehet tenni, csak egymás után visszaléptetni, hogy az eljöttől élvezhesük nagyszerű pillanatait.

Az album anyagát három helyszínen a londoni RAK Studios, illetve Air Studios-ban valamint a Los Angeles-i Ocean Way Recording-ban rögzítették, Nigel Godrich felügyelete mellett. És úgy tűnik, hogy a Driving Rain-on is közreműködő csapat mellőzése ezúttal jó döntésnek bizonyult. Lehet, hogy koncerten remek társak, de legjobban Paul játékaival kaphatjuk vissza a kompozíciók eredeti, "tisztá" üzenetét. Örömteli szívvel jelenthetjük ki; Paul McCartney ismét a régi! Reméljük, még sokáig velünk marad...

izgalmasat nem hozott ez a régi thrash lemezzel, meg

innen-onnan, tehetségesen összenyúlt, szaharinozottan előadott, sablonos riffhalmaz, még az ordibálás ének sem.

46'55"

Horváth Tibi

B o s i e n
dobol.

Mainapság, úton-útfélen bukkannak fel a Beverly Hills 90210 puccos, széparcú divatfiguráira emlékeztető, ötletlen metalcore bandák, akik semmi újdonságot nem hoznak a zenei szintérre, ellenben nagy tiszteletnek örvend a stílus. A szóban forgó Texas-i sem váltja meg a világot. Ezek valóban Vesztések. 40'39"

-norbitam

Karo: Heavy Birthday

SPV/Musicworld 2000

A Karo berlini zenekar volt. Első és egyetlen albumuk 1988-ban jelent meg. Ez a CD annak új kiadásra két bónusz-számmal (a nyitó szám két változatával).

A zenészek: Dan Lucas néven Lutz Salzwedel énekel, Karo Straub a billentyűs, Erich Holstein a gitáros, Dieter Seeburg a basszusgitáros és Ronald

néje. Olyan, mint a Yes volt Tervor Rabin alatt, csak könnyedebb hangvételben. Vagy méginkább a Europe és Bon Jovi keveréke. A lényeg, hogy semmi eredetit nem nyújt. Viszont el kell merni, jól zenéltek. Mindki nagyon tud, különösen jó az énekes. De minden szám olyan, mintha már hallotta volna az ember.

46' 05"

N. Pap Gábor

Charon: Songs For The Sinners

Spinefarm/HMP

A Sentenced megszűnésével most azon csapatok is kaphatnak egy kiugrási esélyt, akik eddig Ville Laihaila-ék árnyékában ténykedhettek. A Sentenced névvel ugyanis maga az irányzat nem szállt sírba, hiszen számos követője akad Finnországban ennek a keserűdes, szomorúság melódiákkal átszőtt metalmuzikának. A Charon talán sosem használt olyan kemény gitárokat és egy picikét jobban húzták a popularitás irányába, de a lé-

nyegen ez nem sokat változtat.

Miként az a tény sem, hogy a Charon egy újabb lemezt adott a sötét, romantikázní vágyó lelkeknek.

A Charon lemezei annyira egységesek, és a dalaik - vehetjük akár a kezdetektől azokat - annyira egy töről fakadnak, hogy szinte fel sem tűnik a lemez aktuális mivolta. A sötét, de érzékeny és lírikus hangulatot már a k o r a i "Tearstained"-en megteremtették a srácok, és azóta sem tudtak szabadulni az éj öleléséből. Úgy érzem, valamennyire az ötlettelenség és a kiszámíthatóság lett a Sentenced sírásója is, bár ők időben érezték, hogy az ihlet kivesztett, noha zeneileg pofás anyagokat tudtak még így is összehajkálni. A szóbanforgó érzésvilág ilyenfajta megjelenítése aztán lehet, hogy előbb-utóbb az irányzat rákfenéje is lesz, mert ha egy helyben topogó és a kreativitást teljesen kiszűrő bandákat hall a közönség, a zene közönyössé fog válni. Sem tartalmilag - szinte mindegyik nótára rá lehetne húzni ugyanazt a

sablont -, sem hangzásban nem látok változást a Charon esetében, mindössze annyival sikerült megdöbni az utóbbit, hogy az Amorphis gitárosa beszánt szintizni és szitározni, valamint vendégként színre lép egy csellós és egy énekeslány is.

Szóval jó-jó ez a lemez, egyszerűen felépített dalokkal, sok-sok fülbemászó dallammal és temérdek melankóliával, de ha meghallom a Lake Of Tears-tól például a Twilight című dalt, akkor meddőnek tűnik az egész. Pedig ők is ugyanazt játsszák, csak másképp.

44'00"

SP

Redemption: The Fullness Of Time

Massacre/HMP

A 2000-ben alakult Los Angeles-i székhelyű csapat alapítója Nycolas Van Dyk, aki a verbuválásnál semmit nem bízott a véletlenre és jönevű zenésztársakkal vette körbe magát. Dyk persze - aki a gitárt és a billentyűs hangszereket sem veti meg - már jó előre mindent elrendezett, és pusztán az előre megírt kompozíciókhoz keresett odaillő embereket. A főnökről azt kell még tudni, hogy a debüt Engine lemez egyik dalában is benne volt a keze. Így nem csoda, hogy a Ray Alderrel (Fates Warning és Engine énekes) való szorosabb munkakapcsolat odáig vezetett, hogy a második Redemption lemez feléneklését egy az egyben rábízta. Alder már a 2002-es első albumon is vendégszerepelt, de ott még Rick Mythiasin (Taraxacum, ex-Agent Steel) vitte a primet.

Ennyi előélet után a zenét is illeszük pár keresetlen szóval! A "The Fullness Of Time" egy korszerű progresszív metal album, hasonlóan technikus felfogásban, ahogyan ez a jelző a Fates Warning albumait is megilleti, ám jóval keményebben és talán fogyaszthatóbban is. Az utóbbi évek művésze hajló Warning próbálkozásai után a Redemption igazán üdítőnek hathat, pláne úgy, hogy a zene lelke hasonlóan átragyog a dalokon. Persze a zene belső szépsége nagyrészt Alder előadásán múlik, aki itt is kifogástalan teljesítményt nyújt. A muzika rendkívül sokrétű és sokoldalú, Yes féle klasszikus progresszivitást ugyanúgy felvonultat, mint a Symphony X képviselte Malmsteen iskolát és rengeteg klasszikus zenei hatás is felüti a fejét a billentyűs kiművelt játéknak köszönhetően. A dalok összeválogatása is szerencsés, aki az utolsó FW-ingot túlonult leülősnek és borúsának találta, az itt a pazar rit-

musjátéktól és tempók változatosságától a mennyekben érezheti majd magát. A számok pedig végig refréncentrikusak, a dúdolhatóságig megjegyezhető, nagyszerű és szívbemarkoló dallamokkal. Mindezen kellektár a metazene nagytermében felvonultatva, zsírós és vastag hangzással megszépelve.

Nem is kell túlonult ingyenek lenni ahhoz, hogy élvezni és szeretni tudjuk ezt az aprólékos műgonddal megcsinált anyagot, a prog. műfajjal komolyan ismerkedni akaró hallgatóknak remek kiindulópontként szolgálhat a lemez.

57'30"

Simkó

Silver: Gold

MTM/Musicworld 2000 Bt.

A 2001-ben összejött Silver gárdája melodikus rockban utazik és nem éppen botfűlök gyülekezete. Igaz, a felállítás - mint az ilyen baráti brigádoknál szokásos - az új, harmadik lemezre folyamatosan cserélődött, de az anyag mindig tartogatott érdekességeket. Az alapembernek mondható Gary Barden (ex-MSG, Statetrooper, Praying Mantis) énekes és Michael Voss (Demon Drive, Casanova, Mad Max, ex-Bonfire) bőgős mellett

modern-gótikus színezet is az anyag, megidézve ezzel az Evenescence hangvételét. A stílusbeli kiruccanás egy David Bowie feldolgozással (China Girl) tovább folytatódik, kár hogy a szerző legpopulárisabb időszakából választottak egy lerágott csontot. Egyébként az interpretáció után kezdett bennem tudatosulni, hogy Bowell hangszíne mennyire passzol Bowiehoz, így a továbbiakban nem is nagyon tudtam elszakadni az asszociációtól. Ha így hallgatjuk az anyagot, az kimondottan érdekes és válhat, miként hangulati plusszaival a "Gold"-nak is sikerült valamennyire elszakadni a tipikus amerikai életérzéstől, még ha maga a tartalom tipikusnak is mondható. Nekem bejönnek a roccok szimplán, anyagi kötöttségek nélkül és rendkívül kultúráltnak játszó öregek, és ezalól a Silver sem kivétel.

40'21"

SP

The White Stripes: Get Behind Me Satan

EMI

Az ötödik nagylemezével tért vissza sokak kedvenc Detroit-i garázs zenekara, a kéttagú, pár évvel ezelőtt ismertséget szerzett The White Stripes. A rendkívül sikeresnek bizonyult,

Pagans Mind: Enigmatic Calling

Limb/Record Express

A Limb Music-ot képviselő bandák közül szinte egyedülként hajlik a progresszivitás irányába a norvég Pagans Mind. A csapatnak az istállón belül betöltött kakuktojás mivoltát persze nem csak ez igazolja, hanem emellett a többnyire egy húrnon pendülő - és a Rhapsody elhúzásával egyre szürkébbnek tetsző - kiadói kínálatba ők visznek üde színeket. Természetesen metal zenekarról van szó, kökemény riffekkel, időnként thrashes tempókkal, és a kínai nagyfal szilárdságával vetekvő, vastag megszólalással. Ezt a betonbiztosnak tűnő zenei építményt virágozzák fel pompás díszítőelemekkel a srácok, a kilátás pedig pazar és egyenesen a csillagokig ér, hiszen bármennyire is mélyen, a lábunk alatt dü-

börögnek a riffek, az "Enigmatic Calling" rendelkezik egy jövőbetekintő, amolyan fantasy-s hangulattal, ami az egész mű progresszív élet és meghatározza. Hosszan elnyúló, virtuóz, de öncélúságtól mentes gitárszólók mutatják az utunkat valamelyik csillagrendszerben, a kozmosz sejtelmes és kellemesen bizsergető misztikumát pedig a szintetizátorok keltik életre. A hattagú csapat énekes hamisítatlan power metalos orgánnummal bír, ám nyersességét és energiáját sok pályatársával szemben rengeteg érzellemmel és finomsággal tudja ellenpontosítani. A zenére is jellemző ez a fajta kettősség: a szigorú és tekintélyt parancsoló keménységet, testességet áttelekíti a sok-sok apró, finoman elhínt megoldás és az atmoszféra könnyedsége, aminek köszönhetően nyugodtan elrugaszkodhatunk a földtől.

A zenét valahol a magyar Nemesis és a Crimson Glory közé tudnám helyezni, csak még több metállal és szigorúsággal felvértezve. A második "Celestial Embrace" című anyag után tehát nem hagytam alább a srácok kalandvágya és zenébe vetett hite, az új lemez is ki fogja elégíteni az igényes metalisták igényeit.

65'41"

Simkó

felsorakozik a Deep Purple billentyűse, Don Airey valamint Paul Gilbert zenekarából Marco Minnemann dobos, a felvételeknél pedig Tommy Denander gityós (Radioactive) és Andreas Broon bőgős (ex-Sisters Of Mercy) is asszisztált. A végeredmény nem egetrengető, de a stílus alapvető szabványait szem előtt tartó, kellemes hallgatóval. Sőt, a szokásos dallamos rock klisékhez képest némi többletet is nyújt a Silver, hiszen a vokál és énekrészeknél kíségető, számomra ismeretlen énekeslánnyal kapott egyfajta

"minden" Jack White számlájára írható. Ő az album producere, és ő szerezte az összes nótát is. Sikerült megőriznie az egyenesen az MC5-féle old school boogie hangulatot és a folk meghittségét. Olyannak tűnik az egész, mint egy anti-remix: modernizáció helyett régi, ódon hangszereken vezetik elő "mondandójukat". Csodás alkotás.

44'17"

-norbitam

Hypocrisy: Virus

Nuclear Blast/HMP

Amióta a csapat az 1998-as feloszlása után újrendezte sorait, olajozottan működik a gépezet és éves megjelenésekkel kedveskednek az egyre szélesebb rajongótáboruknak. Az idillt mindösszesen egyetlen tagcsere törte meg tavaly, a magyar származású Lars Szöke lelépett a fedélzetről és az ex-immortális Horgh foglalta el a helyét, akinek a "Virus" a bemutatkozója.

Peter Tagtren, a zenekar agytrösztje tisztában lehet zenekarának sikereivel - a teltházassal fesztiválfellegések után ez nem nehéz - és nem szívesen próbál ki friss dolgokat, miként radikálisan az új lemezen sem következtek be reformok. A hangvétel adott már az 1994-es "The Fourth Dimension" óta és a gyorsabb valamint nagyobb lélegzetű, lírikusabb tételek aránya is változatlan (kivételek ez alól talán csak a harapós "Into The Abyss" lemez, amely végigszágal az emberen). A "Virus" tehát felvonultatja a csapat összes ismert védjegyjét a reszelősebb, riffesebb témáktól egészen a monumentálisabb, hátborzongató szentimentális pillanatokig.

Persze túlzás lenne azt állítani, hogy a Hypocrisy a régi dicsőségét éli fel ma is. Peter Tagtren teljesen egyéni hangulatú muzsikája a sokadik lemez után sem válik unalmassá, a csávó kreativitása ennyi idő távlatából is átszűrődik a dalokon. Itt arról van szó, hogy egy, a death metal valamely mezsgyéjén mozgó saját stílus - hívhatjuk találmánynak is - abszolút működőképes, és tényleg nincs semmi ok arra, hogy az illetékes szakítson a hagyományokkal, pláne ha saját mozgásterén belül remek dalszerzői képességekkel is rendelkezik.

A Hypocrisy lemezek talán legfontosabb értékmerője számomra mindig is az volt, hogy epikus vonalon mennyire erősek. A "Virus"-ra is fájdalmasan szép, szenvedélyes tételek kerültek fel, szinte eláll az ember lélegzete, és megrendülten hallgatja a súlyos, lélektől lélekig tartó szólamokat. Peter barátunk nem csak zenei téren, hanem az éneke terén sem eszközölt változtatásokat: extrém megnyilvánulásai tökéletes hangszerként passzolnak a zenéhez, talán kicsit most mélyebben hörög és kevesebb a sikoly. A lemez szól, mint az ágyú, bár ez a Hypocrisy esetében soha nem is volt rizikófaktor, elvégre Tagtren folyamatosan a saját stúdióját használja, na meg ő az egyik legjobb hangmérnököt is.

44'31"

S.P

[lemeztelenítés]

Static X: Start A War

Warner

A riffelős, indusztriál hatásokkal kacérkodó tengerentúli modern metal trió negyedszerre jelentkezett stúdióalbummal, az előző "Shadowzone" című művétől kevésbé polirozott és melodikus formában. Emellett visszatért a csapat kötelékébe a banda egyik alapítógátára, Koichi Fukuda, akinek bizonyára szerepe lehetett abban, hogy a korai időszak agresszívebb, szikárabb Static soundja nyert teret az új anyagban.

Egy nóta általában egy végig dohogó riff, minőségét és megítélését általában az dönti el, hogy milyen effektekkel sikerül megboldondítani és hogy Wayne Static azonnal felismerhető, durva - vagy éppen tiszta - énekhangján milyen dallamokkal látja el a robosztus riffeket. A "Start A War" felémásra sikeredett, de a változatosság esetünkben különösen gyönyörködött, figyelembe véve a zene és a ritmusok alapvető monotonitását. A szimplán acsarkodó, egy-egy riffdózisra épülő szerzeménytől az egészen slágeres refrénekkal ellátott darabokig széles a skála, és a számok fűszerezése is jól sikerült. Csak mértékkel adagolják a programokat, de a minimális elektronika is csodákat tud tenni egy-egy sívárnak tűnő notánál. Maupassant bizonyára böbeszédűnek tűnik a műveiben a Static X minimalizmusa mellett, muzsikájuk úgy tud folyamatosan szórazoztatni maradni, hogy szinte kong az ürességtől. A csapat az új lemezén megmutatja, hogyan lehet a semmiből a legtöbbit kihozni, méghozzá úgy, hogy nem alszunk el rajta. Ez itt maga a tömör gyönyör, ha Devin Townsend-nél limitálnák a lehetőségeit és csontzene megírására köteleznék, az nagyjából így nézne ki.

48'04"

S. P

King's X: Ogre Tones

Inside Out /Record Express

Jerry Gaskill, Doug Pinnick és Ty Tabor triója 1988 óta jelentet meg lemezeket, végig vál-

toztalan felállásban - ez már önmagában figyelemreméltó dolog a rock világában. Ezalatt csodálatos albumok sorát adták ki, olyan remekműveket, mint a Gretchen..., a Faith Hope Love vagy a Dogman, s mi tagadás: volt néhány felejthető megmozdulásuk is.

Egy ideje már úgy gondolom: a King's X túl van az aranykoron, a korszakalkotó lemezek idején. Ez az aranykor a Dogman lemezzel zárult; azóta nem sikerült elérni azt a mágiikus szökési sebességet, ami a világűrbe röpti az album hallgatóját. Az Ogre Tones-t hallgatva azonban némileg megváltozott a véleményem. Talán nem a King's X van túl az aranykoron, hanem mi; idősebbek, merevőbbek lettünk, tíz körömmel kapaszkodunk nosztalgikus fiatalokunk legedős zenébe, s eleve esélytelenek a modern, új felfogásban íródott anyagok, még ha ugyanaz a csapat követi is el őket. Nem kis erőfeszítésbe került, míg az Ogre Tones-t ki tudtam tessékélni e szubjektív ítélszék előtt, mielőtt az ítélet megszületik - de jelentem, sikerült, és megérte dolgozni rajta. Ez az album ugyanis a Tape Head óta a legjobb alkotása a csapatnak, bár az első két nóta nem feltétlenül győzi meg erről a hallgatót. A modernkori King's X-hangzás mindenestre már itt beköszön: széles, testes és mély, csöppnyi kosszal a felületen. A producer régi nagy név: Michael Wagener. Mindez párosul azzal a post-beatless felzabadtaltsággal, amit Ty Tabor szokott hoztatenni a banda muzsikájához, s máris kész az a bizonyos mágiikus keverék, amittől ellenállhatatlan lesz a zene.

Egész sor remek nóta burjánzik ezen a lemezen, nagy örömmel térek ki rájuk egy inséges időszak után. Az ismert aktualitások miatt nem túl szerencsés című Hurricane érdekes akkordvezetéssel operál a verzekben. A Fly valóban lebegősen könnyed, zseniális refrénje (Ty Tabor dallamvilág) a zenei ellenpontozás iskolapéldája a verzek sötét, bluesos hangulatára (Doug Pinnick világa). Az If érzelmegzadag, lélekhez szóló önvallomás, szép kórusokkal, amit egy meghökkenítő szerzemény, a Bebob követ. Ez utóbbiról csak annyit mondanék, hogy szöveg: "wop bop a lu bop a wop bam boo"©. Nem emiatt szeretjük a csapatot, de azért meg kell adni: a zeneileg legérdekesebb megoldások bizony itt hallhatóak.

Külön bekezdésben kell említenem a Honesty-t. Ty Tabor lírai magánszáma ez, s mind zenéjében, mind szövegét tekintve annyira gyönyörű, hogy könnyeket csal az ember szemébe. Pusztán emiatt is érdemes beszerezni ezt a lemezt.

Kiemelkedően feelings nóta a lassú, hosszú és kissé lehagolt Sooner or Later, melyben az utóbbi idők leginkább magával ragadó Ty Tabor szólóját élvezhetjük. Nem virga, de megdöbbentően szépen effektezett (többek közt némi cry és echo), s rabul ejti a hallgatót. Aztán ott a Freedom, amiről elég talán annyi is, hogy tónusa, kórusai a Gretchen ill. Faith Hope Love korszakot idézik.

És mire kettőt pislantunk, vége is az egésznek. Ez talán a legnagyobb hibája az Ogre

Tones-nak: rövid. Még a bakelites időkre hajaz a 47 perces hossz, és a King's X-től nem várható maxik, amikben kimaradt nóták jelenhetnének meg. Úgyhogy ez a CD-k korszakában egyszerűen kevés. Szerencse a bajban, hogy ilyesmi értelemszerűen csak jó lemezeknél szokott feltűnni a hallgatónak. Úgyhogy azt mondom: vegyétek

Herbie Hancock: Possibilities

Warner

Herbie Hancockot felesleges bemutatni a jazz világában járatos hallgatónak, hiszen neve régtől fogalom. Negyven éves pályafutása alatt mindent elért, ami jazzmuzsikusknak adatik, mindenkiel játszott, aki valamit is számít.

Új lemezén kicsit kikacsint a jazzből. Minden számat más előadóval, bárattal vett föl az elmúlt években. Íme sorrendben a lista: John Mayer, Santana és Angélique Kidjo, Christina Aguilera, Paul Simon, Annie Lennox, Sting, Joss Stone és Jonny Lang, Damien Rice és Lisa Hannigan, Raul Midón, Trey Anastasio. Ennyi közreműködő láttán nehéz elképzelni, miféle zenével találkozunk. Pedig egyszerű a megoldás: nem a felsorolt muzsikuskok a közreműködői egy Hancock-albumnak, hanem Hancock a társainál. Inkább Hancock alkalmazkodik a neves társhoz, annak zenéjéhez idomulva játszik. Egyetlen saját száma sincs Hancocknak, legfeljebb társszerző. Ebből következik, hogy nem egységes az album. Am kifejezetten izgalmas, hiszen elképzelni is nehéz, milyen lehet együtt Annie Lennox Hancockkal. Nagyon jó!

Hancock megengedheti magának, hogy olyan albumot adjon ki, amely nem az ő zenéje, csak rajta hagyja keze nyomát. Stílusok, műfajok váltják egymást, és Hancock zongorázik, szólózik, úgy, ahogy az adott számhoz illik. Kimondottan kellemes órák szerez mindenkinek, aki nem idegenkedik a zenei kalandoktól.

58'30"

N. Pap Gábor

m e g

az Ogre Tones-t, támogassátok ezzel is ezt a zseniális, ám több szempontból alulértékelt gardát.

47'00"

fehértomo

Volbeat The Strength/The Sound/The Songs

Rebel Monster/Musicworld 2000Bt.

Sajnos elég ritkán hallgatók stoner muzsikát, nem is tudom, miért. Mindegy. Ennek most vége. A Volbeat nevű dán elsőlemez csapat albuma gazdag élményekkel kecsegtet a témában.

A zene valójában olyan rock, ami nagyon gyakran mutat stoner hatásokat és erre az egészre rá van húzva egy jó vastag metal köntös. Az énekes, aki egyben a zenekar megálmodója, Michael Poulsen pedig egy igazi vezérmén. Főnyeremény az arc. Hangja tökéletesen együtt él a hangszerekkel. Persze a hangzás is nagyon, de nagyon el lett kapva. A gitárok borzasztó vastagon szólnak, olyan mintha szárítókötél lazaságúra lennének leengedve a húrok, pedig csak egy nagy szekundummal vannak lejjebb hangol-

va a klasszikus gitárhangeléstől. Mondjuk ehhez az illúzióhoz kell egy veretes hangzású bőgő is. Hát itt az is el lett találva, de nem kicsit. Öblös és dögös, viszont fényes is, egyszerre rock és metal hangzás. Csakúgy mint a zene. Ennyire azért ritkán sikerül a hangzást a zenéhez illeszteni, vagyis maga a stúdiómunka is tíz pont. Nem is csoda, ha egész Európa szakírói társadalmát megpróbálja agyonfényezni ezt a még csak feltörekvő csapatot. Én sem tehetek mást.

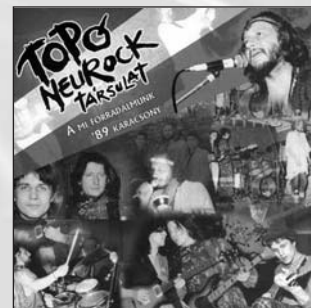
A számok olyan lendülettel és elsőprő erővel bírnak, mint egy átlagos lavina. Emellett könnyen befogadhatók és megjegyezhetőek az ének-témák. Ezen a lemezen még a 13-as is szerencseszám. Ez a track egy feldolgozást rejt, melynek címe: "I Only Wanna Be With You" Én két előadót ismerek, aki ilyen című számmal rendelkezik ("I" nélkül): A Hootie And The Blowfish és Samantha Fox. Akkor ez most melyik lehet? Hát persze, hogy a jó öreg bögytündér Samantha. És mondanom sem kell, hogy a V.B. keze alatt egészen megfűsödött ez az egyébként is ügyes popklasszikus. Biztos vagyok benne, hogy nem utóljára hallottatok erről a zenekarról itt a lap-sábjain. Ez még csak a kezdet...

55'13"

BAZSI

Topó Neurock Társulat: A mi forradalmunk

Crossroads Records

Koncerten sajnos, nem sikerült találkoznom az 1982 és 1992 között működött Topó Neurock Társulattal, személyes élményem azonban, ha közvetett módon is, de van rólok. Élénken él bennem a zenekarról készült dokumentumfilm néhány szívsvörítő pillanata, a búcsúkoncerten történtek például. Azon az este a zenekar névadója, az egyébként színész-rendező Ivánka Csaba nem csak a közönségtől, hanem az élettől is elköszönt. Nem sokkal később elhunyt, súlyos betegség következtében.

Ezzel a frissen kiadott, de 1989 karácsonyán rögzített bulival azonban bizonyossá vált,

hogy a Topó Neurok Társulat marandóit alkotott. A dalszövegek többsége persze, még azon a "kódolt nyelven" íródott, amit a "virágzó" szocializmus időszakától alkalmaztak az egyéni-társadalmi problémák ki-beszélésére. Ezzel együtt a dalok ma is hatnak. Egyfelől, árad belőlük egyfajta (minden bizonnyal a színházi előlethez gyökerező), az indirekt, áttételes humort sem nélkülöző intellektuális töltés, ami azóta is csak nyomokban lehet fel a magyar zenei palettán (lásd még: kortárs magyar költők verseinek beillesztése a műsorba). Másfelől: a zenekar koncertje annyira izgalmas és változatos, hogy az önmagában elismerésre méltó.

A punktól kezdve, a kemény rockon, a blues-paródián át a szelidebb dalon keresztül a "neurotikus" rockzenéig, igen széles a skála. Rádásul ezen a koncerten vendégmuzsikusok játékát is élvezhetjük, aminek következtében az improvizáció is teret nyert. (Annyi a probléma, hogy nem tudjuk /csak kivételes esetben/, hogy a vendégek közül ki melyik számban működik közre, ahogyan az is zavaró kicsit, hogy a zeneszerző és szövegíró szokásos sorrendjét felcserélték a lemezbórítón.)

Mindenképpen egy értékes, hiánypótló kiadvánnyal van dolgunk, amelynek megjelenésével újabb fehér folt tűnt el a magyar underground térképéről.

77'55"

olasz

Arch Enemy: Doomsday Machine

Century Media/Record Express

Megmondom őszintén, nekem nem igazán tetszik az Arch Enemy amióta Angela az énekes. Bár vele biztosan ez a legjobb albumuk, és a klasszikus recept alapján készült, mégis hiányzik belőle valami.

Ez a banda mindig is arról szólt, hogy klasszikus riffeket kevert Michael Amott a brutálisabb neo-death metal jellemzőivel, és hogy dallamos, gitárhős szólókat ültetett a tonnányi súlyosságra, és megpróbált ennek egy tökéletes elegyet létrehozni. Ez most, mint már ez előtt ötször, tökéletesen sikerült. Hiszen az ismét tökéletesen megdörrenő lemezen, az intro után két mára klasszikusnak mondható, heavy metal alapokon nyugvó, ám beagrasszivesedő szerzemény következik, majd egy jóval visszafogottabb, súlyos darab a My Apocalypse. Természetesen elő kerül az Iron Maiden is egy-egy betét erejéig a Carry The Cross-ban (talán a legsúlyosabb darab) és az I Am Legend/Out For Blood kettősben. Itt dominál először a lemezen a sodró kétfélegés grind tempó is, mely után természetesen, hogy egy klasszikusan Andy LaRoque-ízű szóló következik. A Skeleton Dance szintén egy metalosabb darab, nyolcvanas éveket idéző riffekkel (néha még a Bolt Thrower is előjön), a Matchknapp pedig egy verbéli AE nóta, talán az egyetlen, amiben semmi különösöt nem találtam.

A Mechanic God Creation ismét egy borultabb darab, rengeteg aszkutikus résszel és lebegős szólótémával. A Hybrids Of Steelben Mike végre kitombolhatja magát és kimutathatja tiszteletét a hőskor olyan bandái előtt, mint az Accept, a Mercyful Fate vagy

a Black Sabbath. Persze adottságait ismerve biztosak lehetünk abban is, hogy a lemez összes szövege nagyon ott van. Sharlee D'Angelo tehetségét sem kell túltárgyalni. Az a basszus tökéletesen szolgálja ki a stílust, Mike-ot és a nóákat, sokszor egyenértékű partner a szőlőgítárral. Mindez egy fantasztikus hangzású lemezen előadva. Csak egy karakteresebb éneket kellene szerezni, mert bár Angela eddigi legjobbját hozza, és talán kezdi felvenni a fonat, stílusa nem passzol a zenéhez, hangja pedig akárhogy is, de erőtetett.

49'06"

Greg

Amikor én még kissrác voltam

Tisztelgés az Illés zenekar előtt

Universal

Amint az elhangzott különféle nyilatkozatokban, a Sziget-koncerttel végleg lezárult az Illés zenekar 40 évig tartó pályafutása. A dalaik élete azonban korántsem ért véget.

Ezen az Illés-nótákból szerkeszt-

"Ne gondold"-ot hallhattam tőlük már előben, egyébként el nem tudtam volna képzelni azt reggae-ska ritmizálásban, vendég-szöveggel. Itt a helye a Ladánybene 27-nek, a Besh o droMnak, a Barbaronak, Zagarnak és az Amorff Ördögöknek is. (Nagyon állat, nagyon "ördögi" a Honvéd Férfikar Szerenád Kommandó bevonása a "Légy jó kicsit hozzám"-ba.)

A második csoportba a Kispált, (a) The Puzzle-t, az Etnofont, a Balatont, a Quimbyt és a HS7-et sorolnám.

Aki utánaszámolt, annak igazán van: ez csak 12 csapat!

Desaster: Angelwhore

Metal Blade/HMP

Nem fiatal banda a Desaster. 1988-ban alakultak és megalkuvást nem ismerve készítik azóta is a klasszikus alapokon nyugvó black metal lemezeit. Sorrendben ötödik albumuk ismételtelen a tradicionális ösvényen halad. Talán a legkitartóbb és legelszántabb csapat jelenleg a Desaster, akiket nem érdekel semmilyen új irány a stíluson belül, Desaster pedig örök kedvencei a Venom, Bathory, Celtic Frost/Hellhammer, Destruction vonal kedvelőinek. Albumaik teljesen egyének napjaink modern hordáinak anyagai között. A mindig korhűen, de elementáris erővel megszólaló korongjaik olyan ódon hangulatot árasztó produktumok, melyek azonnal megdobogtatják egy ősb-és szívét, és hatalmas megterhelés alá helyezik a nyakszirt izomzatát.

Az 'Angelwhore' sem lóg ki ebből a sorból. A kellően fenyegető és pestises középkorú idős intro után három masszív, romboló harci dal következik hol Venom, hol Celtic Frost szerű riffekkel, virgás témákkal és Infernal Cronost idéző károgással. Kimerített tempók és ellenállást nem ismerő menetelés jellemzi ezt a három dalt, mely apokaliptikus hangulatával azonnal a nyolcvanas éveket juttatja az ember szívébe. Ezek közül kiemelkedő számomra a címadó dal halálos alaptempója és penge riffjei, valamint a Conqueror's Supremacy végítélet hangulatú pusztítása. A Ghouls To Strike egy gyorsabb darab, ilyen dalokat utólagára a Bathory első két albumán lehetett hallani. Majd két újabb menetelő, Venom riffes kegyetlenség (Nihilistic Overture, Havoc) után érkezik el a lemez csúcspontja, a monumentálisabb, dallamosabb Downfall Be Thy Blade. Igazi klasszikus Bathory recept az 'Under...' és Blood, Fire, Death! korszakból. Ilyen lehetett egy támadásba lendült viking horda ütőképessége. Az instrumentális outro előtt még egy lelassuló, sodomosan begyorsuló istentelen szerzemény dühöng vagy öt percet a Revelation Genocide képeben.

Szárazon és telten, durván és erőszakosan szól a lemez, úgy, hogy a pusztítás a lehető legnagyobb legyen. Újabb pogány black örület a Desaster-től, idézve a klasszikusokat.

52'12"

Greg

tett, gyűjteményes albumon például a stílusbravúrok sokasága tárul elénk. Az ember csak ámul, hogy mennyire otthonosan mozognak ezek a nóták (összesen 13) a legkülönbözőbb, a megszokottól lényegesen eltérő zenei terepen is. A feldolgozásokat illetően nagyjából kétféle hozzáállás dominál. Az egyik az alapoktól kezdve átépített, eredeti ötletekkel feldobott előadás. A másik társaság pedig fogta, és a sajátjaként játszotta el a megfelelő nóta, keveset hozzátéve, mégis hitelesen. A titok nyitja itt magában a kiválasztásában rejlik.

Az előbbi halmazba tartozik a PASO, mindjárt a sor (vagyis a lemez) elején. Jó, hogy a

Sziámi

ezúttal nem a tömegszokott módon képez külön kategóriát. Az övé az egyetlen odakent, kissé mórós, kicsit lélektelen előadás. Ennyi még belefér a kompiláció egészségesnek mondható hibaszázalékába.

Az "ötletgazda" Marton László Távolodót mindenképp köszönet illeti, amiért összehozta ezt az albumot. Nem csak arra a kérdésre kaptunk ugyanis választ, hogy miképp (jól) sáfárkodik a fiatalabb muzsikus-nemzedék Illésék zenei örökségével, hanem össze is hozza a közönség több generációját oly módon, hogy egyszerre ülteti őket a lemezjátszó hangfalai elé. Mellesleg, nem lepne meg,

ha nem csak egy-két zenekar hagyóná műsorán az általa kiválasztott Illés-nótát.

51'22"

olasz

Symphorce: Godspeed

Metal Blade/HMP

Hiába állítja mindkét "fé" az ellenkezőjét, a Brainstorm és a Symphorce egyre közelebb kerül egymáshoz zeneileg. Ez új Andy B. Franck album ugyanazt az utat járja be, mint az anya banda legutóbbi lemeze.

Kiindulva a klasszikus nyolcvanas évek amerikai power metal-jából az új Symphorce anyag (is) egy modern elemekkel átszőtt, napjaink soundjának megfelelő elgondolkodtató, komoly metal album. A Dennis

Ward (Angra, PC 69) producetele korong bejár ungót-berket a stílus határai között. Az új lemez minden értelemben egy modern anyag. Pár évvel ezelőtt még prog power-nek mondták volna, most inkább egy abszolút mai felfogású és hangszerezésű (power) metal lemeznek tituláljuk, mely megfogalmazás meg is állja a helyét. A klasszikus, nyolcvanas éveket idéző riffek, az abszolút modern és bivalyerős hangzás, a meditációs szövegek, az mai hangszerelés és az időtlen nóták mind alátámasztják ezt.

Andy hangbéli adottságait kihasználva, eddigi legkomolyabb albumát hozta össze, azzal a célkitűzéssel, hogy megmutassa: mélyenszántó gondolatokat, komoly, filozofikus zenével nem csak a Queensryche tud dalokba foglalni. A nóták kb. fele egy igen imponáns és húzós-zúzós alappól táplálkozik, mely a tengerentúli metal muzsika legszebb védjegyeit mutatva egy egészen "európai refrénbe" torkolva domborítja ki érdemeit leginkább. Így az Everlasting Life, a Haunting, a Wounds Will Last Within és a Without A Trace akár Vicious Rumors, Crimson Glory vagy korai Fates Warning dalok is lehetnének, ám megtekerik őket az igazi Andy-féle dallamokkal és kúszással, és így teljesen új értelmezést kapnak.

A többi szerzemény egy sokkal borongósabb, elgondolkodtatóbb és bajlósatúbb vonalat követ, mely tulajdonképp megadja a lemez savát-borsát. Tördelt tempók, hosszasan nyújtott és a végtelenségig fokozott szólóbetétek jellemzik az olyan nóákat, mint a The Mirrored Room, a Black Water, a

Nowhere és a Your Cold Embrace, nem is beszélve a pszichedelikus akusztikus betétekről, melyek még egy bizonyos pluszt szolgáltatnak az amúgy is nehezen befogadható dalokhoz. Mert bár nem a világ legkomplexebb albuma a 'Godspeed', bizonyos pontjain tényleg el kell gondolkodni, merre is visz minket a muzsika.

Egy abszolút modern hangzású, elgondolodtató, huszonegyedik századi power alkotás a Symphony legújabb anyaga. Érdemes tenni vele egy próbát, ha az ember szereti a magvas és mondanivalóban gazdag metal albumokat.

41'51"

Greg

Fish:

Bouillabaisse -The Best of Fish

Snapper/HMP

A franciás cím, fanyar öniróniával egy marseille-i halas-rákos-kagylós fűszeres étel neve. Fish nem egy egyszerű történet, nem egy könnyű ember. (Semmilyen értelemben nem az!...) Eddigi életművét sem tartja annyira könnyűnek, hogy egybecsomagolja, még megfekszen a gyomrukra. Ezért hát a két CD-ből álló válogatás, melyen az első, lírai a Balladeer, míg a második, lendületesebb a Rocketeer címet viseli. (Jelent már meg Fish-nek dupla válogatása néhány éve, bár nem ilyen elv alapján akkor, Yin és Yang címmel.)

Fish lírai oldala még legyengébb zenei korszakában is magával ragadó, hatalmas skót szív fér el egy ekkora emberben. Így ezen válogatásnak is erősebb az első lemeze. Érdekes, hogy nemcsak a női nemhez tud nagy alázattal és mindig megbocsátással szólni, hanem legalább ilyen erős köteléknek tartja a barátságát is. Ezért foglalkozott még éveken át dalokban a Marillion-ból történt kiválásának emlékeivel. A válogatáson a Just Good Friends (Sam Brown-nal közösen) és a The Company állít emléket a hajdanvolt barátságoknak. Nincs az a válogatás, amiről lemaradhatna a Kayleigh, így itt is megjelenik és olyan Vigil-ről való gyöngyszemek is előkerülnek, mint a A Gentleman's Excuse Me és a Cliché. (Utóbbi csodálatos vallomás a szavak mesterétől, ahogy elgyengül az asszonyi szépségtől és elfogynak a szóvirágok, maradnak a klisék.)

Fish-sel dolgozni Marillion-ból való kiválása után még presztízsnak számított, így első szólóalbumán még olyan társai voltak, mint például Mark Brezicki (Big Country) vagy épp Janick Gers (később Iron Maiden). Nem csoda, hogy máig a Vigil in the Wilderness of Mirrors a legerősebb albuma. Nehéz természete azonban nem kedvezett az együttműködéseknek, így albumain sok ötlet sikadt el a silány zenei köntösben. A Rocketeer CD is ezt tükrözi. A Big Wedge-Credo-Incommunicado kezdés után leül a lemez,

hogy a Raindogs with Zippos eposzával, a hét tételes Plague of Ghosts-cal méltó módon záruljon.

A borító szokásos módon igényes és Fish-re jellemző, a már Marillion-os idők óta vele dolgozó Mark Wilkinson jóvoltából. Üldögélve mereng a múltja és egy üveg bor társaságában. "Oh boys would you drink to me now? Here on the hill, half way up, half way down..." (The Company)

Balladeer: 71'02" Rocketeer: 73'07"

A Hal neve Balage

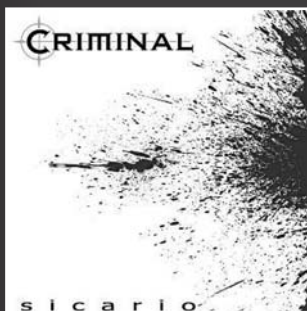
The Black Dahlia Murder: Miasma

Metal Blade/HMP

Bár a debüt lemezt még az amerikai metalcore éra egyik zászlóvivőjeként emlegették anno, már az az album sem volt egy könnyen emészthető, dallamokkal és svéd thrash elemekkel teletűzdelt lemez, mint mondjuk a Killswitch Engage tucat hangon előadott plágium é r t k ü

Criminal: Sicario

Metal Blade/HMP

Az extrém vonulat undergroundjának vezető bándájává nőtte ki magát a chilei Criminal. Eddigi albumaik a széleslátókörűség jegyében fogantak. Ötvözték az alapvető brutál muzsikák főbb jellemzőit olyan varlatlan és a stílusra abszolút nem jellemző húzásokkal, melyek egyénivé tették a csapat soundját. Elég csak a 'No Gods, No Masters' album néha AOR-ba hajló betéteire gondolni. Nos, az új, immár negyedik lemezük ugyanezt a vonalat viszi tovább, csak még egy szinttel feljebb.

Kévs olyan csapat található jelenleg a palettán, amelyek ilyen otthoni nehéz körülmények között ennyire színvonalas produkciókkal tud előrukkolni, mint a Criminal. Persze mióta a Blade felkarolta őket jobban megy a székér, ám az adott térségben igencsak nagy tehetségre, elszántásra és kitarásra van szükség, hogy egy csapat felnőjön a nagyok mellé. Márpedig mindez meg van a bandában és a legjobb úton haladnak céljuk elérése felé. Az új album ismét egy erőteljes és lehangoló energiáktól duzzadó, sok "külső" elemet egybeolvasztó mű, méltó képviselője a stílusnak. Bár a fiúk most inkább az arcromboló thrash gyökereiket domborították ki, jó pár grind tempó és hihetetlenül fogós kórus tarkítja a nótákat. Zac O'neil dobos precizitása és elsőprőlendülete adja a vázat hiper kegyetlen riffek és zaj-ártalommal is mondható lead-ek és szólók alá. Anton Reisenegger gitáros/énekes/fenök talán eddigi legjobb teljesítményét nyújtva annyi haragot és gyűlöletet önt a dalokba, hogy a lemezzel háborúra lehetne buzdítani az Andok népeit. A lemez egy teljes egész, brutál riffek halmazza, melyeket ihletett a Slayer a Sepultura és a Morbid Angel egyaránt, de a fifika, a tudás azonnal előmászik a hihetetlen rombolás maradványai közül.

Pumpáló, vagy sodró tempók, eszement mérszálás, vagy lassabb kiállós dühöngés, esetleg lélekszaggató hangulat, plusz Andy Classen félelmetes produceri munkája teszi kiemelkedővé az anyagot. Háromnegyed óra precíz és technikás örület. Ez a Sicario'. (Nem véletlenül spanyol megfelelője a bérgyilkos szónak.)

46'54"

Greg

ter-

mékei. Igaz, ami igaz az első TBDM korong még egy vérbeli modern death metal korong volt, némi hardcore-os beütéssel, ám az új ettől nagyon messze van.

Már elég az intro-ba belefűlni és érezzük, hogy itt sokkal súlyosabb dalokkal kerülhetünk szembe, mint egy évvel ezelőtt. A banda mostanra hegyezte ki mindazt, hogy mit is jelent számukra a death metal. Itt minden perc súlyosabb, mint az első lemez összessége. A Morbid Angel-től indulva egy egész tárlatvezetést kapunk az amerikai thrash/death-től (Cannibal Corpse, Malevolent Creation) a svéd halál legszebb pillanataig. Ebből is érezhető, hogy sokkal

tempósabb az új anyag, mint a debüt. Az agrális hullámzó részek szinte nyomtalanul eltűntek, nem maradt más csak a szenttelen death nyaktörő tempóban előadva. Az ének továbbra is váltott, a mély hörgés és a magasabb káromlás között mozog. Klasszikus kiállítások, európai dallamok és riffek tarkítják a dalokat, melyek, mint egy felhűzött hadi gépezet pusztítanak minden útjukba kerülő akadályt. Az ének számomra túl magas, de a TBDM nem egy hétvégi buli-zene.

Abszolút mai hangzással megáldott lemez a 'Miasma', mely felüdülést nyújt klasszikus betéteivel és a végletekig kiszámított pusztító erejével a modern death bandák produktumai között.

33'32"

Greg

Megadeth: Greatest Hits

EMI

Hallgatom ezen a nagyszerűen sikerült, minden lemezükről arányosan szemezgető válogatáson Mustaine mester életművének legjelentősebb szerzeményeit 1985-től

lán csak a Running Wild Rock n'Roll-ja előzött meg) nulláról, iszonyú melóval felépítettél egy zenekart, ami hosszú évek óta már nem a Metallica árnyékában van jelen a heavy metal színtéren, hanem teljes jogú tagként, mellette. Ha pedig igazán őszinte akarok lenni, és ezt nem hízelgésből mondom, a Load és Reload időkben, amikor Lars és Kirk fazonigazítását és nyelvezetét már egy jóérezésű rocker öklendezés nélkül nehezen bírta, többször forgott nálam a "She-Wolf", mint bármilyen akkori "talicskától".

A rendszer pedig nem omlott össze, ("The System Has Failed") pedig a "Risk" után tényleg nehéz idők jártak. De jött Pittrelli, aztán újra Poland és Vinnie Colaiuta, hiszen a bandatagság már régóta csak a hangszeres élvonal számára elérhető, majd turné és benne közös jam a Dream Theater-rel. Itt tartunk most, kedves Dave.

Hallgasd csak meg újra ezt a válogatást, és be fogod látni, hogy a "Symphony Of Destruction" legalább akkora himnusz, mint az "Enter Sandman", a "Holy Wars", "Hangar 18" "Wake Up Dead" "In My Darkest Hour" stb. Egytől-egyig rock-klasszikusok, úgyhogy a nyavalygást sürgősen fejezzük be, és ne hátrafelé tekintgessünk, irgum-burgum!!

Siránkozásra pedig egyedül nekem van okom: a "Tornado Of Souls" valahogy lemaradt a lemeztől.

78'15, 46'02

Túri Csaba

Astral Doors: Raiders Of The Ark/ Ep

Locomotive Music

Az Astral Doors nem lacafacázik. A közel-múltban megjelent "Evil Is Forever" után nem sokkal már itt is van az új lemez ("Astralism") felvezető ötszamos (plusz "Time To Rock" videoklip) Ep.

Kicsit rosszmagán az jutott eszembe, hogy a zenekar addig igyekszik beírni magát a rock-történelemből, amíg soraikban tudhatják Nils Patrik Johansson énekest. Ugyan mindkét lemezüket szeretem, és rendszeresen hallgatom, tényszerűen meg kell állapítsam: a banda hangszeres szekcióját tisztességes zenésziparosok alkotják, akikből Skandináviában nem lehet nehéz feladat rövid idő alatt egy repülőgéphangaralót összegyűjteni. Az énekvonal viszont más tészta. Azt vagy találatként kapja az ember, vagy nem. Általában nem kapja, úgyhogy a fel-felbukkanó rocktörök (lásd még: Lande/Soto) után olyan kereslet van a rockvilágban, hogy nem nehéz megjósolni, Patrik Johansson-nak hamarosan néhány komoly kéréje is lehet.

Megjelent!

FOTO:GRAF > PEKO

Quimby KILÉGZÉS CD

NIKE Roland Poster mentha.hu TOM-TOM RECORDS

Zanzibar

ÚJ NAPRA ÉBREDSZ

Megjelent az ÚJ ZANZIBAR album!

EMI www.emimusic.hu www.zanzibar.hu CD-n és kazettán! Danubius

SZERETNÉL EGY JÓ CUCCOT?

Amerika Hangja PEAVEY

A nyolcadik évébe lépett magyarországi képviselő, az **Amerika Hangja** egy igazán nagy meglepetéssel szolgál minden zenész számára a 2005-ös évégére:

2005. november 1-től hihetetlenül kedvező áron forgalmazzuk a Peavey termékeket és a most bevezetendő Trace Elliot basszusgitár felszereléseket. A legkedvezőbb árak mellett még akciók is segítik a vásárlást!

Minden hangszer és hangszeres erősítő árából 5%-ot elengedünk, de ha egyszerre veszed meg a két cuccot akkor a kedvezmény összeadódik és máris 10%-al olcsóbban veheted meg álmaid felszerelését. Minél hamarabb keress meg bennünket és látogass el a honlapunkra, ahol már az új árakat láthatod.

A trükközés nem a mi asztalunk, azt meghagyjuk másoknak. Az árak tartalmazzák az ÁFA-t és minden termékre 15 hónap a jótállás.

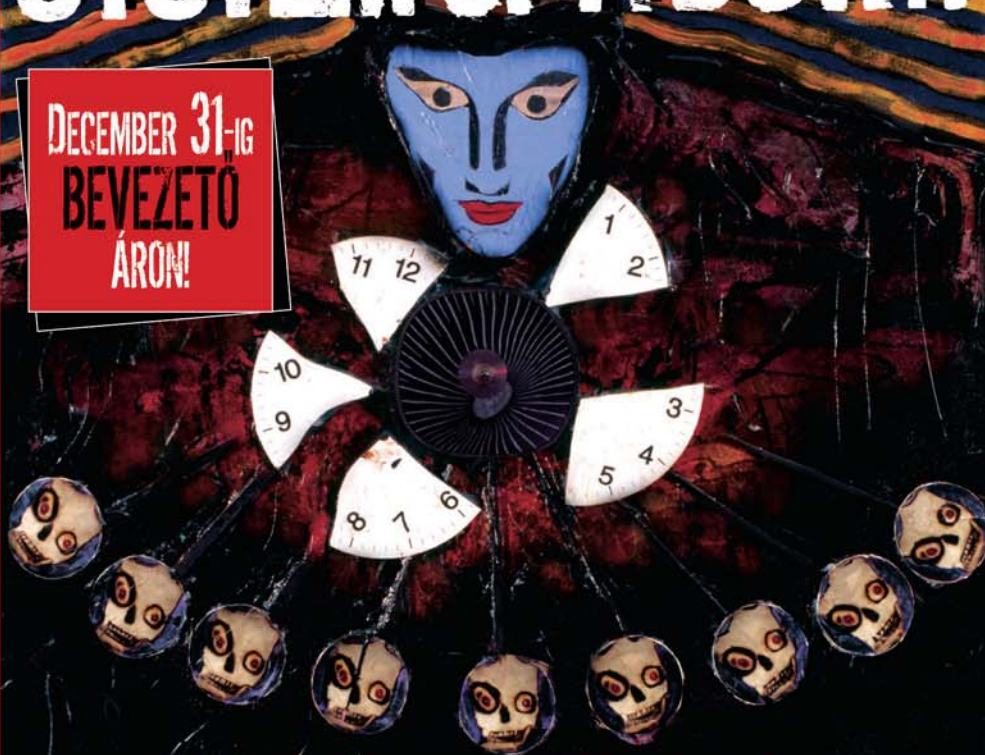
December végéig minden csütörtökön extra hosszú nyitva tartás: **10:30-19:30!**

Amerika Hangja Peavey Márkabolt - 1136 Budapest Tátra u 20/A

Nyitvatartás: Hétfőtől-péntekig: 10:30-18:30, Szombaton: 9:00-12:00, Telefon: 06 (1) 452-00-31, 06 (30)9-609-367, www.peavey.hu

SYSTEM OF A DOWN

DECEMBER 31-IG
BEVEZETŐ
ÁRON!

HYPNOTIZE

A
MEZMERIZE/HYPNOTIZE
DUPLA ALBUM
MÁSODIK RÉSZE
RAJTA
12 ÚJ FELVÉTEL:

1. ATTACK
2. DREAMING
3. KILL ROCK N ROLL
4. HYPNOTIZE
5. STEALING SOCIETY
6. TENTATIVE
7. U-FIG
8. HOLY MOUNTAINS
9. VICINITY OF OBSCENITY
10. SHE S LIKE HEROIN
11. LONELY DAY
12. SOLDIER SIDE

A DUALDISC VÁLTOZAT CD
OLDALÁN A TELJES ALBUM,
DVD OLDALÁN 2 VIDEOKLIP
(B.Y.O.B, QUESTION) ÉS 14
PERCES DOKUMENTUMFILM
AZ ALBUM KÉSZÍTÉSÉRŐL

NOVEMBER 21-TŐL
A BOLTOKBAN!

SYSTEM OF A DOWN

DECEMBER 31-IG
SZUPER
ÁRON!

MEZMERIZE

A SOKAK ÁLTAL
AZ ÉV LEMEZÉNEK
TARTOTT ALBUM
RAJTA
11 FELVÉTEL:

1. SOLDIER SIDE - INTRO
2. B.Y.O.B.
3. REVENGA
4. CIGARO
5. RADIO/VIDEO
6. THIS COCAINE MAKES ME
FEEL LIKE I'M ON THIS
SONG
7. VIOLENT PORNOGRAPHY
8. QUESTION
9. SAD STATUE
10. OLD SCHOOL HOLLYWOOD
11. LOST IN HOLLYWOOD

Ettől függetlenül ez az Ep is hozza a szintet. Az ikergitáros, lendületes Hammondos alapokat Patrik formálja a maga képére és hasonlatosságára. Az eredmény pedig ezúttal is egy erőteljes duzzadó, vérbő hard rock lemez, bár a címadón kívül csupán egyetlen, eddig nem jelent nótá, ("Easy Rider") illetve 3, csak Japánban kiadott felvétel halható a korongon.

17'59

Túri Csaba

Pokolgép: A túlélő

Hammer Records

Akár ars-poétikus is lehetne a cím. Talán az is, hiszen, amennyit küzdött a magyar könyvzenei életben a banda, nyugodtan hívhatjuk őket túlélőknek. Mindenestre Kukovecz Gabi ismételt megmutatta, hogy nem ismer megalkuvást, a Pokolgép tovább él, és továbbra is az, ami: egy ősi magyar metal banda.

Igazi 'Gép-hívőknek mennyország a lemez, hiszen a törökbalinti stúdióban rögzített anyag hozza a megszokott érces/fémes hangzást (Küronya Miklós és Gabi profi módon alkották meg a soundot), a dalok pedig hozzák a szokásos színvonalat, még akkor is, ha a "véres tollú" kritikus kicsit köztözködni fog... Az énektemákkal nem vagyok teljesen elégedett. A harapós, gyors és feszes dalokkal semmi gondom. A Farkasok dala, a Kánaán, a Szívedből tisztán, a címadó, a Dolgozik a vér és a Szarock rá igazi Pokolgép zakatolások. Tuti koncert favoritok, vad és fékezhetetlen metal himnuszok egytől egyig, vérpezsdítő refrénnel és szövegekkel. Tökéletes Pokolgép prototípusok, kicsit mintha vissza is kalauzolnának minket az időben egészen a hőskorig. Am a líraibb, balladisztikusabb daloknál, mint A túlsó Part, a Mindörökké vagy az Ide Tartozom (mely hozzáteszem, talán a legjobb magyar power ballada lehetett volna) úgy érzem, a dallamok nem érik el azt a határfokot, amit kellene nekik. Semmi indítatásom Rudán Joe érdemeit kibővíteni, ám véleményem szerint tőle sokkal jobb melódiákat és jobban átélhető témákat is tapasztalhattunk már hasonló indítatású nótáknál. Persze az is lehet, hogy én szeretnék viszonthallani korábbi balladákat, és semmi gond ezekkel a dalokkal...Összességében ez egy vérbeli Pokolgép lemez a maga szomorúság hangulatával, elkecseregettséget és kilátástalanságot legyőzni kívánó filozófiájával és összes karcos metal nótájával együtt.

Telhetetlen a kritikus, tudom, lehet, hogy nincs is igaz, de tizenegyből nálam hét nótá a telitalálat. Mindenesetre a banda tényleg "túlélő" és táborából bizonyára nem vesztet egy tagot sem, mert az utolsó lemezzel is bizonyítják itt a helyük a magyar palettán.

46'57"

Greg

The Corrs: Home

Warner

Az elmúlt évtized talán legszebb, de biztosan legszimpatikusabb női testvérei, Jimmy bátyó zenei vezetésével az utóbbi időben pihentek és feltöltődtek a Borrowed Heaven turnéja után. Ennek a kis pauzának nem zenei és nem is üzleti oka volt, sokkal örömelebb. A legvagányabb Corr testvér, Caroline ugyanis már a

letét (na ja, ha Simon Phillipis beül a dobok mögé!). Az akusztikus lemezről már ismert Old Town mutatja, hogy mit lehetett volna kihozni. Gyanús, hogy slágerlistás dalokat is szeretett volna kiadni, így elveszett az az intimitás, amit ezek a dalok hordoznak és a rajongók vártak. Merthogy ez inkább lett volna egy rajongói album, a hűségeseeknek. Azért az elvesztegetett lehetőség ellenére gyönyörű pillanatai vannak a Home-nak. A Peggy Gordon és a Heart Like A Wheel is mutatja, hogy hangszereléstől függetlenül milyen gyönyörű hangja van a lányoknak. Elgyengül az ember ha Andrea dalra fakad. Plusz még ilyen szép is...Jajajaj!

45'45"

Balaeagoe

Junkies: Szép új világ

Hangya Prod./Magneoton

Ha Szép új világ, akkor Aldous Huxley, illetve mostantól Junkies. Összevetni a kettőt eszébe ne jusson senkinek. Előbbi egy korszakos regény a száz nagy közül, az utóbbi egy nagyon korrekt rock lemez, ami ha nem is olyan sötét és pesszimista, mint a fent nevezett úriember regénye, de a zenekar eddigi munkái közt mindenképpen a legművesebb.

A tarka külsőségeket lassan levedlő Junkies egyre ember közelebb csapattá válik, és ezt díjazza a közönségük. Ami az új számaikat illeti, egyre jobban eltávolodnak a metal kli-séktől és helyette a punk és a karcos rock zenék felé nyitnak. Oly annyira, hogy ha helyenként kicsit nyersebben szólna a lemez, GBH-et kiáltanék, ami azért nem rossz viszonyítási alap! Így viszont simán belefér egy kis piszkos boggie (Gyere le velem a mélybe), egy kis férfiás líra (Minden álom - igen ez az a dal az előző válogatás lemezről), vagy éppen a nagyon jó háttér vokálók. Szekeres András hangja is nagyobb teret kapott, amivel igyekezett élni is. Annak ellenére, hogy nem az operaház mellett volt az övodája, sőt, még csak nem is egy utcában, de egyre jobban énekel. És ami nagyon fontos, nem próbál többnek látszani mint ami; egy jó rock énekes.

A zenész szekció továbbra is nagyon érzi a tempóváltásokat, Barbaró gitárja, ha kell karcos, ha kell csilingel, a ritmusszekció falakat dönt, és jobbnál jobb refréneik vannak. Pontosabban azok dallamai, mert az elhangzó szövegrészletekről ez már mindig mondható el. És itt el is érkeztünk a nagy Junkies rejtélyhez, a szövegekhez.

Volt már ugye XXI. századi schizoid ember (King Crimson), XXI. századi digitális srác (Bad Religion) és most van nekünk egyszerűen csak egy XXI. századi srác. A Junkies szemmel láthatólag nem akar hozzátenni semmit a témában eddig elmondottakhoz.

Ők beérik azzal, hogy hazudnak a politikusok, meg, hogy gyere bébi, szórakoz, stb.! Persze sohasem tartoztak ők a nagy megfejtők közé, ehhez van szoktatva a közönségük is, de azért nagyon nem ártana már néhány felnőtt szám. Ha nem is egy komplett Vadászát, de legalább egy Lopott könyvek, ami után nyugodtan énekelhetnének olyanokat, hogy Ne csinálj nekem programot, nem vagyok én computer, ahogyan azt teszi időnként Hobo is, a Tankcsapdáról meg nem is beszélve.

Mindent összevetve, részemről jöhet a ráadás, csak ne olyan gyerekcsináló lassú közhelygyűjtemény formájában, mint amivel ezt a lemezt zárják. Kár egyébként azért a dalért, ügyesen szerkesztett a zenéje, csak ezzel a szöveggel nem merem senkinek se megmutatni.

51'08"

rakk

The Island: Soundtrack

Milan ent./Warner

Egy ideig meg voltam győződve, hogy Ewan McGregor csak jó filmekben játszhat. Nyilván a Trainspotting miatt gondoltam ezt, de amióta Skóciából Hollywoodban költözött, egyre kinosabb dolgokban vállal szerepet. Ilyen ez a Sziget is. Tucataru, csillogó kiszerelemben, melynek sajnos része a zene is. Elkövetője, Steve Jablonsky napjaink egyik legfelkapottabb filmzeneszerzője, Hans Zimmer köpönyegéből bujt elő. Ez magában még nem lenne baj, mivel az mindenképpen dicséretes, hogy Zimmer segíti a fiatalokat, csak némi eredetiséget is számomra kérhetne rajtuk. A saját hang, mint a siker egyik záloga sajnos nem szerepel a kurzusok közt, talán némi elővigyázatosságból a mester részéről, vagy talán csak Jablonsky vitte kicsit túlzásba a tekintélytisztelést és gondolta úgy, hogy a Gladiátor zenéje a csúcás, amit már nem lehet überelni, ebből kifolyólag minnek is próbálkoznia.

Mivel hogy egy elképzelt jövőben játszódó történetet kapunk, a zenéje is ehhez igazodik. Elektronikus generált dob alap, mélyről jövő zörejekkel, erre némi vonós-ütős felépítmény és persze a fúvósok. A dolog az utolsó előtti, My name is Lincoln című szerzeményben csúcsosodik ki, ami mintha Hans Zimmer Gladiátorának egy feltechnosított, amolyan vangelisosan 1492-esre vett átírt lenne, kórusal, dobokkal meg mindennel mi a plázamozói közönségének ingere.

De nem csak Zimmer int be az ablakon, hanem az elektronikus zene olyan pionírjai is, mint a Faithless vagy a Massive Attack. Mindezek persze olyan töményen összesűrítve, ahogy csak lehet, mintha attól félt volna, hogy egy kis csendért vagy visszafogottságért büntetésül némafilmek vetítése alatt kellene zongorázni.

A legvégén pedig a kakukktójas, a Prom Kings nevű zenekar nu metal szengéje, valahol a konzum antikrisztus Marilyn Manson és a Linking Park zenei világa között. Ez pedig nekem elég, hogy a jövőben kerüljem őket.

Részemről Jablonskynak jár még egy esély, de ha így folytatja, csak a szorgos iparosok közt lesz számára hely.

53'23"

rakk

Lullacry: Vol.4

Spinefarm/HMP

Finnország gótikus heavy rock-ban nyomuló női énekessel támogatott ötöse már a negyedik albumánál tart. A lendület nem hagyott alább, a Lullacry még mindig a dallamos, fogós rock nóták nagymestere, ráadásul még a hangzás is most a legjobb.

A modern mainstream piacot célba vevő csapat semmit nem bír a véletlenre, és csak a végletekig kipróbált, atom fogós, és legtöbbször halál egyszerű nótákat pakolt a lemezre most is. Ismét kissé dark-os, nagyszerű dallamokkal operáló, vérbeli dögös rock dal minden track. Tanja most is dögös kívül-belül, a négyegyedek ott vannak, ugyanúgy, mint a szenzációjahízház énekeltes, kiállós rock clichék. De ettől király az egész, semmi extra nincs a dalokban, csupán nagyon-nagyon oda vannak téve. Kezdve a nyitó fülbemászó Perfect Tonight-tól és az azt követő slágergyanús, középtempós Love, Lust? Desire-től, a hasonzorú Stranger In You-n, és a tempósabb, vérpezsdítőbb Fire Within-en át a lírai Heart Shaped Scars balladájáig, a lemez minden pillanata mutatja, hogy ez a csapat mindent egy lepra tesz fel. Érdekeségnek számít a kicsivel borultabb, de a refrénnél szintén extra dallamokkal nyomuló Soul In Half és King Of Pain, vagy a harapósabb Killing Time. Az I Want You már olyan cliché, amilyet elképzelnem sem lehet, a záró Zero pedig egy szintén gyorsabb és keményebb darab.

Kellően modernül és rockosan szólal meg a lemez, pontosan olyan arányokkal, amelyek nélkülözhetetlenek a dalokhoz. Igazi tőkös, dallamos északi rock-'n'roll album a 'Vol. 4'. Aká eddig csipázta a Lullacry-t, most is mehet a lemezboltba.

40'02"

Greg

turnén is jól láthatóan áldott állapotban volt. Így jöhetett az ötlet a Home lemezhez: csinálnának valami olyat, ami nagyon szívből-lelékből jól esik. Azt mindig is tudtuk, hogy a Corrs tagjai éveken át játszottak tradicionális ír folkenét és csak később futottak be poposabb darabjaikkal. Ezen gyökereiket minden lemezen felillantották egy-egy dal erejéig, koncerteken egész zenei blokkokban játszották nekifeledkezve gyermekkoruk emlékeit. Most itt az alkalom, hogy kitombolják magukat! An Irish Songbook, hirdeti a borító címkéje. Tombolásnak azonban nyomma sincs.

Egy kicsit visszafogottra és hangszerelésében a szükségesebbnél polirozottabbra sikerült az album. Természetes, hogy nem a Dubliners-féle füstös verziókat kapjuk a Peggy Gordon és a Black is the Colour kapcsán, hanem azok női értelmezését. Ezzel együtt is hiányolja a hallgató, mondjuk az első albumot elsodró Toss the Feathers lendü-

Journey: Generations

Frontiers/HMP

Nagyon kellemes csatlódás volt megnézni a Journey múltkori amerikai koncertturnéján készült DVD-t. Egyrészt látni, hogy a csapat még mindig mennyi korosztályt mozgósít a tengerentúlon, másfelől, hogy kicsoda erővel szólalnak meg még mindig. Lenyűgöző energia árad a színpadról, pedig életkorukhoz méltóan viselkednek az urak. (Talán Dean Castronovo dobos bír magával a legkevésbé. Hálisstenek!..)

Finomkodásból a Generations-ön sincs sok. Steve Augeri telitalálat, könnyedén illeszkedett be a Journey jellegzetes dallamvilágába. Miatta nem kellett sokat változtatni. Mintha csak az előbb említett koncertet látná az ember úgy bekezd a csapat. Faith In The Heartland és a The Place In Your Heart remek koncertszámok, amúgy a Journey újabb kori stílusában. Ezután elkezdődik egy érdekes kísérletezés, amelyik elsőre még jól sült el. Történik ugyanis, hogy mintha nem rendes sorlemezzel lenne szó, a banda minden tagja dalra fakad egy-egy dal erejéig. Talán bizony Augeri nem lenne elég jó énekes?! Innentől elég eklektikusává válik a zenei anyag stílusa, de néha sajnos minősége is.

Dean Castronovo középtempós lírája még telitalálat, a lemez igazi erőssége. Ez azonban nem mondható el mindenki énekesi szerepléséről. Sőt, hangterjedelmi korlátok miatt a dalok stílusa gyakran visszamerengés a hetvenes évek felé. Ős Journey rajongóknak lehet, hogy nagy ajándék némely nyers rock'n'roll-os szerzemény. Ettől a sokszereplős játéktól és a változatos stílustól kissé olyan az album hangulata mintha valami lemaradt dalok gyűjteményét hallgatná egy nagyon jó lemez után egy évvel. Szó se róla a Journey-től ez sem rossz. Azért legközelebb hagyjám Augeri-t többlet énekelni!

69'18"

-rich-

Tracy Chapman: Where You Live

Atlantic/Warner

Az lehet az ember érzése, hogy ez a kis fekete gyöngyszem teszi a dolgát, dalokat ír, énekel és nem érdekli, hogy az első albuma sikereit már nem ismétli meg. Tizenhat éve bővítte el a Népstadion közönségét is egy szál gitárral, amikor még sokan azt sem tudtuk, hogy fiú-e avagy lány. Legutóbb három éve irtunk róla Let It Rain albuma kapcsán, amelyen sok újjáírásra törekvését nem lehetett felfedezni. Néhány emlékeztetés dal azonban igen. A Where You Live-re sem lehet azt monda-

ni, hogy ne tükrözne minden pillanatban Tracy Chapman eddig megismert bensőséges zenei világát. A jellegzetesen akusztikus hangzást azonban sikerült megújítva megtartani. Ez elsősorban Tchad Blake és hősnőnk érdeme, akik producerként is szerepelnek, de segített a munkában Flea és Mitchell Froom is. (Utóbbi Suzanne Vega modern hangzású lemezei körül is serteper-tél, mint zenei rendező és akkori férj.) A hangzásbeli újdonságok azonban csak nagyon finoman a háttérből szűrődnek át, nem változtatva az énekesnő karakteres stílusán.

Érdekes módon a dalok egy része még a múltkori album előtt született (2001-ben), ez azonban a lemez hangulatát egy pillanatra sem töri meg. A személyes vallomások mellett egy gyűlölvészterető dal is elhangzik America címmel, tőle hitelesen. Voltak egyszer a nyolcvanas évek. A végén csak úgy nőttek ki a földből a gondolkodó szerző-énekesnők: Suzanne Vega, Sinead O' Connor és Patti Smith is visszatért. Ez a kis fekete csaj azóta is megmaradt olyannak, amilyen akkor volt.

46'54" *Blage*

Queen + Paul Rodgers: Return Of The Champions

EMI

És megtörtént a csoda! Sokan már nem is reménykedtek abban, hogy valaha még élőben találkozhatnak a rocklegendákkal, viszont mára már kezünkben tarthatjuk a sikereket megélt turné legnagyobb pillanatait megörökítő audio és DVD kiadványokat. A dupla lemezes CD verzió bősége kárpolthat minket az elmúlt évek zenei sivárságáért.

Queen-hez méltó sound-dal szólalnak meg a legismertebb tételek (annak ellenére is, hogy a csapatot mára már csak Brian May és Roger Taylor képviseli) és ha nincs az a '91-es tragédia, talán minden keserűség nélkül fogyaszthatjuk a csemegéket. Így viszont

minden pillanatban ott bujkál az érzés; jó ez a felvétel de

Coheed & Cambria: Good Apollo I'm Burning Star V. Vol. 1

SonyBMG

A New York-i csapat nem az arcbamászó rock'n'roll-ok híve. Lemezcímeivel sem a megjegyezhetőségre törekszik. Persze nem is kis ívű a vállalkozásuk, egy ötrészes sci-fi saga egyik (első?) kötetét tartjuk kezünkben.

Érdekes nekiveselkedni, mert rövid idő alatt sok földi és földöntúli szépséggel ajándékoznak meg Claudio Sanchez és társai. A titokzatosság lengi be végig az albumot, erre a borító nagyon erőszakosnak minősített szövegei is utalnak. Az erőszakosság azonban nem a szavakban értelmezhető, csak amúgy Nightwish-módra, a szabadon értelmezett átjárhatósággal a földi- és túlvilági lét között. Egy szerelem érdekében meg ilyeneken könnyen túllép a halandó és halhatatlan...

A rejtelmes szépség a lírai számokban könnyebben bomlik ki, lenyűgöző a kezdés mesészerű akusztikus, majd szimfonikus hangulatteremtése. A progresszív részekben aztán lehullik a lepel és olyan óriások állnak bátorítón a csapat mögött, mint az Iron Maiden, a Dream Theater és az Enchant. Mind-egyiküket körülölelve pedig Geddy Lee és csapata a Rush. Claudio Sanchez dalszerző, aki az énekes és az egyik gitáros is a csapatban, nem az a hatalmas rock torok. Nincsenek csillárrezgető magasai és sikolyai. De nagy érzékenységgel éli bele magát szerepeibe és hangja is ezt a törekvést tükrözi. Remekül illik a zenéhez és még közelebb hozza a hallgatóhoz.

Ahogy a csodálatos hangulati hullámzásokat követjük a zenén végig, úgy eszmél újra meg újra az ember: "hiszen ezek a dallamok már léteztek bennem korábban is!"

Kíváncsian várjuk a saga többi fejezetét is. Szükség van lelkünknek az ilyen zenékre.

Rich

valami

hiányzik. És ez a "valami" mára csak felvételeken elérhető, ahogyan - a hazai koncerten is - a vásznon megelevenedő alakja csalt könnyeseppeket a hallgató szemébe. Manapság előben a Queen-t Brian egyedi, hibátlannak mondható játéka és Roger dinamikus "résztvétele" jelenti, sessionzenészekkel megpróbálva kitölteni az űrt. Paul Rodgers személyében hiánypótlásról szó sem volt, Paul csak tolmácsolja a szerzeményeket - erre utal a kiadványok jól láthatóan elkülönített artist megjelenése is. Hangterjedelménél fogva néhány szerzemény énektémája transzponált változatban hallható, de ha egyszer megragad a muzsika, akkor mindez már nem számít. És hát a Return Of The Champions esetében is ez történik, elindul a lejátszó és az embernek azonnal életre kel a ritmustapasos feltételes reflexe.

A hordozók anyagát ez év május 9-én, a Sheffield-i Hallfarm FM Arena-ban megrendezett koncert során rögzítették. Az esemény bősége indokolta a dupla lemezes megjelenést, de nem is lett volna szép gesztus a rajongók felé ennyi év hűségese várakozás után csak egy tíz számos kivonatot piacra dobni.

A felvonultatott tételeket mára már szinte mindenki ismeri, több generációt áthidaló képessége jól megmutatkozott a koncerten is, mivel 10-60 éves korig énekeltek, szórakoztak végig a dalok előadását. A közönség jelenléte, illetve reakcióinak hevesége egyébként szépen le is követhető a koncert hallgatva. Tehát az ilyen nevek, mint az I Want To Break Free, Crazy Little Things Called Love, These Are The Days Of Our Lives, Radio Ga Ga, vagy a We Are The Champions önmagukért beszélnek. És hogy lehet átgondolni egy olyan szerzeményt, mint a Hammer To Fall? Már a '84-es hard rock eredetije is visszaléptetésre készlet, de ez a lírikus, hangszeresen folyamatosan a kiteljesedésig építő változata minden

penzt megér. Rögtön megidéződik a múlt, az ember beleborzong a pillanatba. A merengést a Bohemian Rhapsody teszi teljessé, ugyanis a "hallhatatlan legenda" zongorajátéka és éneke vezeti fel a szerzeményt.

Persze, ha már Paul Rodgers áll a mikrofon mögött, nem csoda, ha a műsorba "ültettek" egy-egy Free, illetve Bad Company sikert az All Right Now és a Can't Get Enough személyében.

Mindkét darab megállta a helyét akkor is, és most a Queen-nel közösen előadva kellemsen üdén hat.

Összegzőként elmondhatjuk, hogy egy jó megszólalású tartalmas anyagot vihet haz a vásárló, ahol méltó módon hallhatóak a csapat legnagyobb szerzeményei. Viszont bármilyen gyümölcsöző is a Queen, illetve Paul Rodgers kapcsolata, egyet nem felejtethünk; volt egy szerény énekes, akit Freddie Mercurynek hívtak...

CD1: 74'49", CD2: 52'47" *Tibi, The King*

Steve Howe: Homebrew 3

InsideOut/ Record Express

Ahogy az első két, 2002-ben egy kiadványban megjelent Homebrew lemezen már hallottuk, a Yes gitárosa folytatja különböző gitártanfázisainak, demófelvételeinek bemutatását, amikből később zenésztársaival fuzionálva alakította ki a lemezeken felcsendülő szerzeményeket. Ezúttal szólóalbumainak gyökereit mutatja be Steve Howe, de vannak felvételek a kesei Yes korszakból, az Anderson-Bruford-Wakeman-Howe együttműködéséből, no és nem maradhat ki a Steve Hackett-tel formált GTR sem.

Persze a megjelent dalokat sokszor egészen más verzióban vették fel, mint ahogy itt halljuk. Ilyen például a lemez záró felvétele, az Outlawed, amit Steve Hackett-tel közösen írtak még a GTR korszakban, de a zenekarral végül nem is került rögzítésre, csak később, de a Jon Anderson társaságában összehozott Between Your Smiles sem az itt hallott formában látott napvilágot.

Huszonegy felvételt hallunk majdnem egy órában, Howe egyaránt játszik elektromos és akusztikus gitáron is. Ne várjunk bravúrdarabokat, ezek a kis csipések csak alapok, amikből később lettek az igazi kompozíciók. Lehet, hogy fárasztó ennyi ötletet egyszerű végighallgatni, de ennek az anyagnak

(csakúgy, mint az első kettőnek is) gyökereket bemutatása a célja. Gyűjtőknek illik megvásárolni.

59'52"

Bigfoot

Bon Jovi: Have A Nice Day

Universal

Nagyon fogadtak a fiúk a lemez előzetes nyilatkozatokban, hogy most aztán megmutatják milyen lendületes rock'n'roll-t tudnak még játszani. (Volt már, aki nem bizonygatózott az előzetes nyilatkozataiban hasonlót? Van még értelme ezeknek a promóciós nyilatkozatoknak? Gyanús, hogy sem a zenészek, sem az újságírók nem veszik tiszta szívvel, komolyan...)

Nem pillikáznak sokat a dallamos hard-rock mesterei, mindjárt erős a belépő a címadó számmal. Húzó tempó, ragadós refrén, minden rendben is lenne. Csak ezt a számot már megírták egyszer (legalább...). Akkor It's My Life címmel nagy siker is lett. Túl erős az áthallás. Ráadásul ezt és a Story Of My Life-et is belengi a "nemzedéki himnusznak szántuk" aurája.

Ez a de-ja-vu érzés nem is változik a lemez végéig, olyan mintha új best of albumot csináltak volna Johnny Boy-ék, csak más címet adtak neki. A második dalban, I Want To Be Loved-ban máris előjön a védjegyszerű szájgitar (voice box) meglehetősen funkciótlanul, talán a túlzottan egyszerű riff dúsításaként. Nem Sambora jutalomjátéka a lemez az biztos. Ezeket a témákat akkor is el tudná játszani ha begipszelnék a kezét.

Abban igazat mondtak a fiúk, hogy nem a líraiakra épül az album. De ennél volt már zeneileg sokkal erősebb anyaguk is. A Bells of Freedom című lassú, amire pedig Desmond Child is rátette szerzőként a kéznyomát, megint csak valahonnan a fiókja nagyon mélyéről került elő a Bed of Roses mellől. Még a Who Says I Can't Go Home Springsteen hangulatú lüktetése tűnik a legtermészetesebbnek. Egyébként adagolva kapunk mindent.

Legalább két pozitívuma biztos, hogy létezik a lemeznek: egyrészt, koncerten nagyon jól szólnak majd ezek a szerzemények, másfelől, aki még nem hallott egyetlen Bon Jovi lemezt sem, annak a Have A Nice Day nagyon tetszhet.

Én viszont huszadik éve hallgatom éppen aktuális albumaikat. Ezért a vélemény. Sorry!

53'32"

Balage

Unchain: Unchain

Aorheaven/Musicworld 2000 Bt.

Ezt sosem hittem volna: a nyilvánartások szerint a világon több banda is dolgozik Unchain néven, többek között Japánban és az USA-ban. Remélem, hogy így hívják őket, mert a lemezborítón ez a név található, meg a számok címei és slussz... Az mindenesetre vélelmezhető, hogy svájciak az elkövetők. Ennyiből persze a stílus, meg a nagy példakép is belátható lenne: fiaink és lányunk (mert hogy hölgy is akadt köztük) a Krokus órs tagjai voltak. Nagyon nem is csalódunk, dallamos rockzene, kb. annyi spirítusszal és

ötlettel, mintha az újtásokért azonnal találós jarna Svájcban.

Sokkal jobban állna neki, ha a Steal My Baby című számukban ügyesen játszott boogies témákat variálnának, vagy ha a Maiden módjára nyomulnának, mint a Can Stay In Hell-ben. Ezeken túlmenően a saját zenéjüket vágják agyon a más zenekar albumairól már unalomig ismert riffekkel és futamokkal.

Nincs meglepi és mégis van (olyan ez, mint Máttyás király ajándéka), az utolsó szám csak elméletileg 4 perces, ha várunk egy kicsit (úgy kb 6 percet) a végén még unplugged üzemmódban gitározgatnak egy kicsit. Kizárólag bizonytalan, ütkereső AOR és Krokus örülteknek!!!!

50'59"

Stay In Nagy

Schmidt Vera: Nézhetnélek

Last One Out Rec.

Az első Megasztár elnevezésű megaripacsodásban két kakukktójas volt. Az egyik Szabó Leslie a másik Schmidt Vera. Mindketten kilógtak a sorból, elsősorban, mert személyiségük kiforrottabb volt annál, hogy a mindenható műsorstruktúrához hozzá lehessen hajlítani azt. Saját dalaikat erőltették, és szemmel láthatóan szenvedtek az odavetett gumicsont számok előadásakor. Már akkor borítékolni lehetett, hogy egyikőjük után sem fognak kapkodni a nagy kidok. Szerencsére azonban mindketten megtalálták azokat a csatornákat, ahol tovább léphettek. Szabó Leslie lemezéről nemrég szölvünk, sajnos beleveszni lát-szik a kompromisszumokba és megrogyott az elvárások alatt. Schmidt Vera esetében teljesen más a helyzet. Ő sem sztár alkat, de neki volt bátorsága önmagát adni.

Persze hallottunk már ilyet, lány gitárral, Suzanne Vegatól Didoig tartana a felsorolás, de nem ez a lényeg. A vélt, vagy valós áthallások felsorolása helyett sokkal fontosabb hangsúlyozni azt a bátorságot, ami ebből a lemezből árad. Azt, hogy Schmidt Verának és csapatának volt mersze egy csendes, visszafogott, de ugyanakkor kedvesen naív és bájos

lemezt kiadnia. Volt mersze ennek az ifjú hölgynek ahhoz, hogy vállalja önmagát, még ha néhol unalmas is. Néha mindannyian unalmasak vagyunk, néha nem értenek bennünket mások, különösen, ha nagy a háttérzaj. De ez még nem ok arra, hogy megpróbáljuk túlharogni azt.

Egyetlen bajom van csupán ezzel a lemezzel. Túlon túl érződik rajta a "Csináltunk a Verának egy lemezt", ahelyett, hogy arról szólna; "Csináltunk a Verával egy lemezt".

Ha csak egy kicsit is bátrabb lenne; egy kicsivel több szóló, mint a Süvit a szélben a hegedű, vagy a Késői találkozásban a gitár szóló, hiszen olyan zenészek segítettek neki, mint Hrutka Róbert, Borlai Gergő, Giret Gábor na és persze, Jamie Winchester, aki nem csak a zenei rendezője volt a lemeznek, de ő is keverte és három dalnak a zeneszerzője is ő volt. Ezek közül kiemelkedik a bluesos lüktetésű Késői találkozás és a sláger, az Életem szerelme. Tehát egy kicsit be lehetett volna vonni ezeket a zenészeket a játékba, hogy ne csak az ilyenkor szokásos iparos munkát véggezzék, hanem magukénak érezzék a produktót. Ez persze még mindig a jobbik eset, hiszen ennek a lemeznek elsősorban Schmidt Veráról kell szólnia és szerencsére róla is szól. Kedves, bájos, naiv, mit is mondtam még?

40'07"

rakk

Blanc Faces: Edge Of The World

Frontiers Rec./HMP

Kezembem egy kis előzetes a megjelent Blanc Faces albumról, mely hosszútávú utazások kísérőjeként semmi esetre sem ajánlható, tekintettel arra is, hogy mindösszesen 11 percben villant a Blanc tesók munkásságából és új

rock ösvényeire léptek évekkel ezelőtt és már el sem hagyják ezt az utat, mindent bevetve, hogy a stílus szerelmeinek kegyeibe férközzenek. Michael Bolton és a Blondie zenészeit, Arif Mardin producere, de saját maguk által is bevalottan nem nagyon távolodnak a Journey, a Foreigner vagy a Boston vonalától, egyértelműsítve, hogy hangzásban is visszavágnak a '80-as évek elejére, melynek érdekében a címadó számban, néhány hang erejéig még Bryan Adams-et sem félnek lenyúlni.

És milyen színvonalasan teszik ezt! Teljes a slágerkavalkád, de az ötlet sajnos semmi és a sokszor hallott dallamok újraravariálását csak az menti, hogy mesteri színvonalon szállítják az anyagot, az igazán optimális hangzást biztosítva.

Nagyon úgy néz ki tehát, hogy a testvérek tudatos és szisztematikus munkával tető alá hozták a '80-as évek amerikai bandáinak tribute kiadását, és beszerettek a saját művükbe. Feltették rá az életüket, felhajtották egykoron imádkozott zenészeiket és együtt hirdetik most az igét. Drága játék, okos gyerekeknek, avagy amerikai álom a harmadik évezred elejéről.

10'19"

Blancika néni

Sledgeback: People Choice

Silver Records

Mint ahogy arról már hírt adtunk, Szakácsi Greg a C.A.F.B. zenekar énekes-gitárosa egy ideje az Egyesült Államokban tartózkodik és nem titkolt célja volt, hogy ott is zenekart alapítson és azzal megpróbáljon befutni. A dolog összejönni látszik neki, megvan a banda, Sledgeback a nevük és megjelent az első lemezük is, People Choice néven.

Magáról a zenekarról, a lemez születésének körülményeiről Szakácsi Greg beszélt itt a Rockinform hasábjain (131. szám, 2005 június - 1/2 július), lássuk hát, hogy milyen is a zene.

Garázsrock, azt hiszem ez a legjobb szó rá. Két fő jellemzője Greg hangja - akiből időközben Gabi Hun lett - és a karcos gitár, ami meghatározza a hangzást. Aki hasonlóságot keres a C.A.F.B és a Sledgeback zenéje közt, valószínűleg találja is fog. Talán ez utóbbi kicsit rockosabb, míg amaz inkább a punk/rockhoz áll közelebb. Ha viszonyítási alapokra lenne szükség, a nyolcvanas évek második punk hullámanak prominensei közt keresgélnek. A Sledge esetében sincsenek kifejezetten refrének, inkább csak szövegismételek, amik dallama nem török meg a zene zakatolását, ahogy a kurta szólók sem. A számok átlagosan kettő és három perc között mozognak, meglehetősen intenzívek tehát. Ha ajánlani kéne pár

9:30 Collective: Momentary Fame

Gramy Records

Hogyan juthat el egy jazzalbum a kereskedelmi médiába manapság? Ezt a költőinek is beillő kérdést feszegeti, dolgozza fel és bontja ki egy különleges zenei társulás. Szöveggük le mindjárt az elején: a produkció legalább annyira érdekes, mint a szóban forgó téma.

Az sem semmi, hogy a lemez dalait először hazánkban vették fel, majd rögzítettek kompozíciókat Lengyelországban, ahol a keverést is végezték, végül Ausztráliában nyerte el végleges formáját a felvétel.

A különlegességet mutatja az is, hogy nem kevesebb, mint tizenöt muzsikos produkciója az alkotás, lengyel és amerikai előadók szerepelnek a honi kiválóságok mellett.

De térjünk a lényegre: hét évvel ezelőtt 9:30 néven megjelentette egy társulás a bemutatkozó anyagát, amely szép elismerést aratott. A főnök Huszár Endre dobos mellett az akkori csapatból Szappanos György (basszus), Nagy János (billentyűsők) és Zsemlye Sándor (szaxofon) maradt, most csatlakozott hozzájuk többek között Hárs Viktor (bőgő), Mohai Tamás (gitár), Frankie Látó (hegedű), Tisza Bea és Kozma Orsi (ének), Winand Gábor (ének), hogy csak a legismertebb magyar neveket említsük.

Igazai mai muzsikát hallhatunk. Egyértelműen jazzről van szó, modern jazzről, még hozzá olyan zenéről, amely megnyerő, kellemes, üde és friss, a legörültebb futamok közepette is élvezhető.

Ez az album nem csak szereplőgárdáját tekintve nemzetközi - színvonalában is, ez másodpercig nem kétséges.

Különleges produkció, mint mondtunk, ráadásul a történet alapján készült animációs film is található a cédén. Összinté elismerésünk!

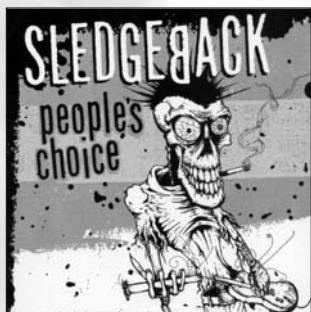
60'18"

-szilágyi-

a lb u -
máról. Nem baj a bonbon is édesség, csak kis mennyiségben.

Robbie és Brian fivérek a melodikus hard-

dalt, mindenképp a Pants Off című dallal kezdeném a sort, gondolom ők sem véletlenül ezzel indítják a lemezt. Megtalálható

benne minden, amiről fentebb beszéltem. Ide kívánczik még a Good bye my friend, elsősorban a jó refréne miatt, vagy a Gimme back, kár hogy itt a szóló kicsit alul-exponált, beleveszik a háttérbe. Ettől egy kicsit promóciós íze lesz a lemeznek, és ez nem csak erre az egy dalra jellemző.

Afelől azonban nincs kétségem, hogy élőben e zene hallatán mindenki kezében megremegek a sőr.

34'25"

rakk

Biss: Face Off

Aorheaven/Musicworld 2000 Bt.

Már az Unchain projectnél is azon morfondíroztam, hogy Svájc a rockzene kedvelői számára miért jelent egyet a Krokus nevével? Nos, a választ még mindig nem tudom, de hogy aki onnan jött, hozzájuk nyúl vizsgálja, az biztos. Nem kivétel ez alól a Biss nevű formáció sem, akik ezen vissza (vagy le)nyúlást azért teszik alappal, mert megszerették maguknak a banda egykori énekesét Marc Stornace-t. Talán arra gondolhattak, hogy a három szerencsés szám, hiszen ez a harmadik lemezük. Az persze már kevésbé dicsőítőre méltó, hogy mindehhez a harmadik énekest koptatják, de elmondhatjuk: ennél ütősebbek valószínűleg sosem lesznek.

Rájöttek arra, hogy nem kell darálóba tenni a hangjegyeket, meg mindenféle külsőséget felvenni, hogy érdekes legyen a zene. A Krokusnál jóval ütősebb gitárhangzás, és Stornace már-már Bruce Dickinsonot idéző és mit sem kopott hangja teszi érdekessé a felvételt.

Nagyívú, minden számnál változatos ének, ami olykor még a vokálnak is besegít (Pyromania) és végletekig kiszámított, megtervezett gitárhangzás (a banda főnöke Raly Heyne felel érte). Ezt csak az rontja le, hogy a többi hangszer teljesen a háttérbe szorul, a dob meg kifejezetten műanyag hangzást produkál, de további információim nincsenek, így csak néha gyanítható, hogy inkább valami gépféleség produkál ilyesmit.

A pozitívumok azonban sokkal erősebbek, így nem sorolhatjuk a Biss új anyagát a tutat AOR kategóriába, hiszen jól hozza a múlt értékeit meg az énekhang tényleg kilóg a nagy átlagból. Ha még egy ilyet elkövetnek, az majd jelezheti az ötlet hiányát, de addig csak reménykedjünk abban, hogy az értékek megmaradnak és az unalom sem lesz társa a Biss lemezeinek.

41'25"

Nicholas Travolta

RPWL: Start The Fire Live

SPV/Tempus Fugit/Record Express

Az RPWL zenészei négy album után gondolták azt, hogy élő anyaggal is megmutatkoznak és ha már lúd, legyen kövér alapon, mindjárt egy duplát dobtak, megörökítve német-holland-spanyol-lengyel turnéjuk legemlékezetesebb pillanatait. A hosszú ideig Pink Floyd tribute zenekarként működő csapat megállíthatatlannak tűnik, hiszen 17 számot pakoltak fel (melyből egy stúdiós bonus track). Nyugi: semmi újítás: billentyűs alapokon nyugvó hosszú számok, a la' Pink Floyd. A tagadásnak nincs értelme, hiszen a saját szöszöszöket mellé félretekelt olyan darabok, mint az Opel Syd Baretől, a Welcome To The Machine Roger Waters kezei közül vagy a Cimbaline a Waters-Gilmour-Wright-Mason négyestől (többet nem írom le, hogy Pink Floyd).

Semmi - még a fanyalgás - sem veheti el tehát a kedvüket a tiszteltől, illetve az egyedi ötletek kidolgozásától. Persze profi zenészek és a nagyszerű énekes Yogi Lang nélkül semmit sem érne az egész, Ray Wilson vendégszereplése pedig már csak hab a tortán.

A két CD-n egészen eltérő hangulatokat kapunk, és a hangulat lehet talán a kulcsszó, melyen keresztül megérthetjük zenéjüket (pld. Day On My Pillow). Nem véletlen az, hogy ez a cucc nem arénákba, hanem sokkal inkább kis klubokba való. Meg kell hallgatni, és el lehet gondolkodni azon, hogy milyen munióciói lehetnek egy viszonylag ismeretlen társulatnak, hogy a klubturnéjáról készül dupla anyag kiadását csont nélkül vállalják nagy kiadók. Van erre is magyarázat: a zenéjük.

61'26" + 67'03"

Nagy Barettsapka

Clawfinger: Hate Yourself With Style

Nuclear Blast/HMP

Sokat gondolkodhattunk: Hová lett a Clawfinger? Az MTV egykor sokat futtatott csapata, úgy eltűnt (legalábbis a médiából), hogy még Sherlock Holmes-nak is komoly eredményt volna megtalálni. Azért ebben az évben elzarándokoltak a Hegyalja Fesztiválra, és aki volt olyan szerencsés, hogy ott lehetett (én ott voltam) kereshetné az állát. Hiba nélkül, betonkeményen, félrezenést és alibizést nem tűrő módon verték végig a bulit.

Ezek után mi más is akarhattunk volna? Új albumot és most, hogy a kezünkbe vehetjük, újra szerencsésnek érezhetjük magunkat. Szerintem telitalálat: nagyon nyers, de a punkos egyszerűséget messze meghaladó cuccal állunk szembe. Trükkös anyag, úgy kemény, hogy szinte a slágeresség határát súrolja, mindenütt egy kis suttozás, aztán olyat kapsz az arcodba, hogy keresheted a fogaidat.

Csökkenett elektronika (pedig nagyon kiválóan alkalmazták) és komplex gitártémák favorizálása jellemzi az új anyagot, persze általánosítani lehetetlen: néhol olyanokat zúznak, mintha a riffelések sikerétől függene az életük.

A Dirty Lies című szám az egységességből is kiemelés érdemel, gyűlölethimnusz két és

fél percben, a God Is Dead-ben pedig együtt énekelnek, de úgy, hogy zokogás közben fogad magad szíven szűrni. A parancs egyértelmű: óvatosan a hangerővel, aztán ugrálni, ugrálni, ugrálni (a' la Zakk). Magasra tették a mércét, mi meg egy megújult Clawfingert köszönhetünk. Szerintem hibátlan, úgyhogy kezdődhet a stílusos gyűlölködés. Utállak Titeket, Ti is utáljátok egymást!

39'23"

The Big Lawfinger

Beck: Guero

Universal

Két és fél év után itt a következő Beck nagylemez. Aki nagyszabású zenei kísérleteket vár, annak csalódnia kell. Jelentem: a mester lenyugodott. Beck már nem keresi az utat, mert megtalálta, és azon jár immár. Újra a Dust Brothers segítségével rögzítették az anyagot, csakúgy, mint az 1996-os Odelay esetében. Ez a két producer-mágus

már a Beastie Boys-szal is dolgozott együtt, még a Check Your Head lemez idején 1992-ben. Hoztak is onnan egy jó ritmusképletet, ami annak idején a So What'cha Want című orbitális BB sláger sorait ékesítette. Most Beck E-Pro című dalában köszön vissza. Persze jogtisztán, ami azért fontos, mert a BB belekeveredett annak idején néhány plágiumperbe, fura lenne, ha pont tőlük lopna valaki. (Persze olyan is volt már.)

Beck nagyon jó dalokat ír, de ha valaki kellő közelségbe akar kerülni művészetével, akkor kizárólag teljes lemezeket szabad hallgatni, mert Beck igazi ereje a koncepcionális lemezfelépítésben rejlik. Minden egyes dal teljesen más aspektusba kerül, amikor Beck határozza meg sorrendjüket. A Guero-nak is nagyon szép íve van, ebben az érzéki utazásban nincsenek átszállások, zökkenésmenyesen haladhatunk az első daltól az utolsó felé.

Ezen a lemezen is találkozhatunk Beck kedvenc eszközeivel: hip-hop jó vastagon, pop, folk, elektronikus megoldások, gospel, és a többi, és a többi... Beck megtalálta közönségét, és most már nekik játszik. Ám aki most szeretne megismerkedni Beck sajátos zenei világával, az sem jár rosszul ezzel a lemezzel. 54'28"

BAZSI

www.rockinform.hu

FON TRADE MUSIC

PREMIER, PAISTE, LUDWIG, HARDCASE, ADAMS, STUDIO 49

MEGÉRKEZETT A LUDWIG!

1081 Budapest, Kiss József utca 10-14. Telefon: 210 2790, Fax: 303 1158, www.fontrademusic.hu E-mail: fontrade.music@axelero.hu

Eldorádó

Új üzlet, új koncepcióval

- Az üzleti vállalkozásokat már komoly múltra tekint vissza a hangszerpiacon, tegyük egy rövid áttekintést az eddigi történésekről-

- 1991-ben indult a történet, Budaörsön nyitottuk az első boltunkat, ahol teljes profilú hangszerboltként működöttünk. Ez ritkaság volt akkor, mert legtöbbször egy-egy hangszercsoportra voltak szakosodva, mi pedig a teljes skálát igyekeztünk átfogni. 1994-ben nyitottuk a Ferenc körút 28. szám alatti üzletet, ami most tizenegy év után fog bezárni, illetve elköltözni. 1999-ben volt a következő nagy lépés, amikor a West End City Centerben beindult az új boltunk egészen új üzletpolitikával. A korábbi gyakorlattal ellentétben itt egy olyan elképzelést valósítottunk meg - elsőként az országban -, ami a profi, fél-profí vásárlók mellett egy másik vásárlói réteget célozott meg inkább. Azokat, akik saját indíttatásból nem biztos, hogy egy hangszerboltot felkeresnének, de így - egy nagy bevásárlóközpontban szembesülve a hangszerekkel - felkeltettük az érdeklődésüket és sikerült bevonnunk őket is a vásárlóink körébe. Ez működő képesnek bizonyult.

- A Ferenc körúton már képviseletet is ellátatok, én konkrétan a Samick-re emlékszem.

- Igen, az ottani nyitást követő évben már forgalmaztuk a Samick termékeit, először csak kiskerben, utána pedig nagyobb volumenben nagykerként is. Abban az időben ez egy olyan márka volt a piacon, aminél a legjobbnak volt mondható az ár-érték viszony. Akkor ez ritkaság volt Magyarországon, ma már szélesebb körű az ellátás minden téren. Mi több, túlkínálat van!

Egy évre rá sikerült megnyernünk a Laneyt is, ez is sikeres választás volt, mert azóta is meghatározó szerepe van a kínálatunkban. Később még jöttek kisebb-nagyobb márkák, például a M.Rodríguez klasszikus gitárok. A kisker és a nagyker tevékenység ezen a területen meglehetősen összefonódik Magyarországon, mivel ahogy én látom - kis ország vagyunk mi ahhoz, hogy klasszikus értelemben vett nagy nagyker cégek működhessenek. Legtöbbször mindkét vonalat próbálják követni egyszerre, ezt tesszük mi is. Bár vannak folyamatok, amelyek vélhetően átalakítják majd idővel ezt a hozzáállást...

- A West End-ben mekkora a boltotok, illetve az új üzlet milyen paraméterekkel nyit?

- 80 m² a West End-es üzletünk, a Ferenc körúton lévő bolt nem volt kicsi eddig sem - úgy 250 m² -, de a mostani költözés révén, a Teréz körúton egy 550 m²-es helyre kerültünk. Ez csak első hallásra tűnt óriásinak. Amikor megkezdődtek a kialakítási munkák, már láttuk, hogy "belakható" a terület, sőt idővel biztos ezt is ki lehet nőni! Volt, amire már nem volt helyünk... Terjeszkedési lehetőségünk van, ugyanis egy pincerész még a rendelkezésünkre áll, amit közép távon ki is szeretnénk használni a szolgáltatások és tevékenységi körök bővítése érdekében. Tervezzük próbahelyek és stúdió kialakítását ott, két-három éven belül.

Ezzel a nagy üzlettel az a célunk, hogy olyan hely jöjjön létre Magyarországon ami meghatározó lesz a piacon. A komplex szolgáltatásai révén életképes kell, hogy legyen. Sok folyamat zajlik most a piacon. Az Európai Unió-s csatlakozás sok mindent generált. Jelentősebb lett a külföldön való vásárlás, egy durva árverseny alakult ki, amiben mi magyarok első körben esélytelenek vagyunk. Óriási különbség van egy hazai bolt és egy nyugatabbra lévő hangszeráruház vásárlóereje között. Mi az új bolt révén igyekszünk egy olyan árstratégiát érvényesíteni, ami a belföldi nagykereskedő partnerek segítségével versenyképes lesz. Természetesen a választék is komoly hangsúlyt kap! Reményeink szerint ez itthon tartja a vásárlóerőt. Ma már a termékek nagy részét európai áron lehet beszerezni itthon is, erősek voltak az ez irányú törekvések. Persze kiugró esetek adódhatnak. Az ÁFA jövő évi mérséklésével vélhetően ez a törekvés még életképebb lesz és ez a vevő oldalán fog érvényesülni.

Október végén az Eldorádó Ferenc körúti boltja új helyre költözik, ahol egy szélesebb körű szolgáltatással várja a vásárlókat. Szikszai Csabával, a cég vezetőjével áttekintettük az eddig elért eredményeket és vázolta az új üzlet koncepcióját is, amit az alábbiakban olvashattok.

Úgy látom, hogy ma már többet kell nyújtani az áru egyszerű értékesítésénél. Szükség van egy komoly tanácsadó-szerviz háttér munkára is, amit mi biztosítani fogunk egy szolgáltatáscsomag keretében. Most például a vásárlóink - akik új hangszer vesznek - kapnak egy bont, amivel 2x2 órás oktatáson vehetnek részt. Ezzel is próbáljuk megtartani a vásárlókat, gondozni a pályakezdekők sorsát, hogy a későbbiekben se vesszenek el. A kezdeti lelkesedést követően sokan elkallódnak, ezen próbálunk mi a saját eszközeinkkel fordítani.

- Mikor nyit az új bolt, illetve hány fős személyzet fog a vásárlók rendelkezésére állni?

- Október 27-től vagyunk nyitva. A személyzet némi átszervezéssel a két eddigi boltból kerül ki, illetve van egy-két új kolléga is. Kezdetben 7-8 ember fog dolgozni, ami reményeink szerint bővülni fog. Működés közben lesz alkalmunk a kívánalmakhoz igazodni. Nagy hangsúlyt fektetünk a kották forgalmazására, ez már a West End-ben is tetten érhető volt, de az új üzletben még erősítünk ezen a téren. Külföldön már nagyon elterjedt az elektromos dobok alkalmazása, az ottani értékesítés nagyon átfordult az akusztikus dobok kárára. Ezt a tendenciát sem hagyhatjuk figyelmen kívül, mivel vélhetően rövid időn belül minket is utolér ez a változás. Igyekszünk előre gondolni - tervezni mindenben, bízunk benne, hogy egy újszerű üzletpolitikával eredményesen fogunk tudni dolgozni!

- Sok sikert a tervek megvalósításához!

paya

PINK FLOYD

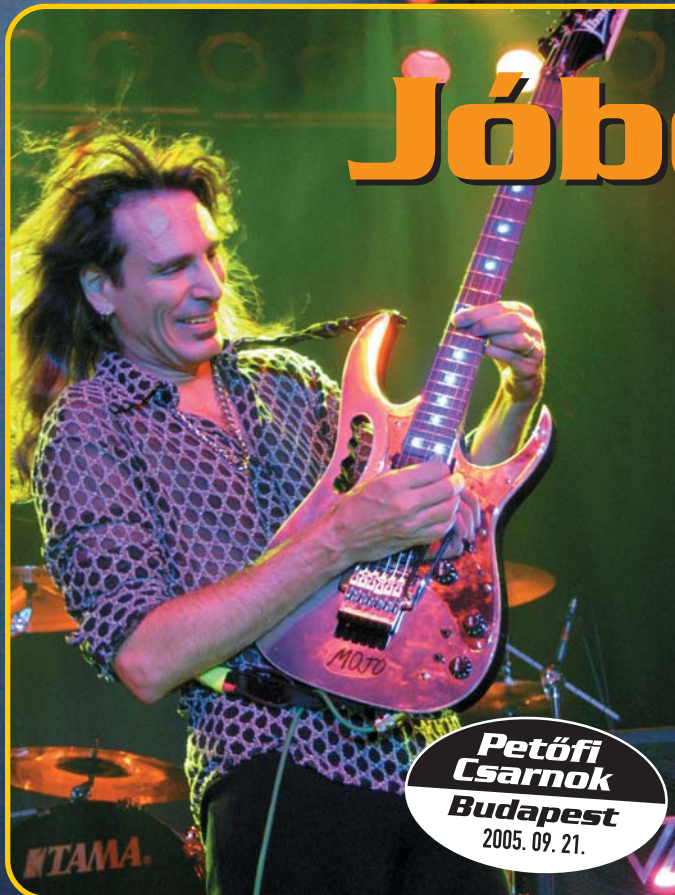
A könyv már a boltokban!

20% kedvezmény Tel: (1) 354 0224
 telefonos és internetes megrendelés esetén www.rockhard.hu

index
 MAGYAR HÍRNYELV
 SIKERT

Jóból sokk!

Steve Vai, Eric Sardinas

**Petőfi
Csarnok
Budapest
2005. 09. 21.**

Tavaly járt itt Vai úr a G3 turné keretében, most viszont egy önálló, teljes showra készülhetünk tőle. Gondolom sokakban volt feszült várakozás, én sem voltam másképp. A helyszínre érkezve megnyugtató volt látni, hogy egy közel teltházás bulinak nézünk elébe s, hogy ennyien érdeklődnek, nyitottak a -„nem egyszerű” zenére.

- ★ Bécsben kétszer láttam Steve-et, mindkétszer Eric Sardinas volt a felvezető csapatával, mint most is, Budapesten. Nem rossz választás ez a figura, ugyanis egy látványos és zeneileg érdekes műsort kaptunk ezúttal is. Elképesztő lazasággal dolgozik Eric a pódiumon, amiben még az sem gátolja, hogy egy fémtestű dobro gitár van a vállára akasztva, amin nagyjából slide-gyűrűvel nyomol, de a maradék három ujjja is hadrendbe van állítva. Ennyire virtuóz hangszerkezelést nem igen látni ilyen hangszeren és ilyen színpadi örülettel tálalva. Megidéződik itt a delta-gyökerű blues, a rhythm and blues, a rock 'n roll, de mindez egyedi köntösbe bújtatva. Hősünk egy nagyon lendületes, energiával teli formában találja a zenei elemeket, hangja elképesztően autentikus blues jegyeket hordoz. Engem leginkább Stevie Ray Vaughan-ra emlékeztet ez a muzsika (fazonban sem áll távol, kalap, köpeny...), csak dobróval és slide-dal. A nép kajálta a dolgot, Eric gondoskodott a kellő kontaktusról, így mindenki elégedett lehetett a bemelegítéssel. Talán csak annyi észrevételem volna, hogy slide-ozásnál kissé túlzéreltnek, recsegősnek tűnt a gitár hangja, de lehet, hogy mindez csak a rendkívül intenzív játékmódnak volt köszönhető.
- ★ Rövid átszerelés és már kaptuk is az arcunkba azt, amiért jöttünk. A nyitó darab nem volt a legnagyobb telitalálat –az új lemezről a Glorius–, de hát azt is kell promótni. Steve nyakában egy kétnyakú, króm előlapos Bad Horsie Jammel, egy hosszú fekete kabátban, homlokán egy fekete kendővel jött megörjíteni a közönséget. Néhány ruhakellék hamar lekerült, meleg van a színpadon, pláne ilyen intenzitású munka mellett (gitárszerére is sor került természetesen). A zenekarban világsztárok, Billy Sheehan kétnyakú basszgitárral, piros bőrgatyában, szólógitárosokat megszágyenítő játéktechnikával. Ez a faszki mindent tud, még azt is, amiről eddig nem is gondoltuk, hogy megsínálható ezen a hangszeren. (A szólóalbumáról is játszottak egy számot.) Aztán Tony MacAlpine, aki szintén nem kis kaliberű gitárszeni és e mellett

remek billentyűs játékos. A csapatban mindkét hangszert „üzte”. A doboknál a Virgil Donatit 2003-ban leváltó Jeremy Colson, már a némileg fiatalabb korosztály képviselőjében, de (el)ismertségben igyekszik felzárkózni partnereihez, nem véletlenül hívják annyira játszani. Elképesztő erejű, dinamikus a játéka- nekem időnként sok is volt-, mindemellett úgy fest, mint egy punk! A legfiatalabb tag, Dave Weiner, „kíségitáros”, aki egyre biztosabban bánik hangszerével (az általam korábban látott két bécsi bulin még voltak hiányosságai), itt egy szenzációs saját darabot is eljátszhatott a lemezéről, míg Vai pihent/átöltözött. A másik szólóprodukció Tony nevéhez fűződött, aki billentyűkön varázsolt egy nagyobb lélegzetű művet, ami szerintem nem volt ide való, max pihentetésnek –a többiek addig levonultak.

★ Az első ütősebb rock darab a Passion & Warfare The Audience Is Listening-je volt. Erre már mindenki felpörgött a közönség sorában, noha a színpadon már addig is nagy volt a „sürgés-forgás”. Főleg az első félidőben csúsztak be még a Real Illusions-ról (2005) darabok, például a nyitó Building The Church, vagy a lírai hangvételű K'm-Pee-Du-Wee (Később a csodaszép Lotus Feet.). (Eddig Vai legvitatottabb albuma az utolsó, az idő majd eldönti életképességét.) Persze nem egy blokkban mentek le ezek a szerzemények, keverve voltak régebbi már bevált kompozíciókkal, mint a '96-os keltezésű The Crying Machine (Fire Garden), a 2001-es koncertalbum egyik csodaszépe, mely átéléssel előadott száma a Whispering A Prayer. (Na, nekem például ebben túl hangsúlyosak voltak Colson ütése.) A

koncert során nagy hangsúlyt kapott a Passion and Warfare (1990) anyaga. A fentebb már említettekén kívül volt még a játékos, vidám Answers, az érzelmeikkel teli Sisters és a himnikus, lemeznyitó Liberty. Steve hihetetlenül karizmatikus zenész, színpadi előadó. Nem sokan tudnak így zenét közvetíteni, energiákkal, érzésekkel, fantáziával, humorral átszöve. Különleges képességű figura, annyi dologból táplálkozik zeneileg, hogy szinte mindenevőnek mondható, a kompozícióinak legnagyobb része magán viseli azokat a jegyeket, amik néhány ütem után felismerhetővé teszik őt.

- ★ Akusztikus (ülő) blokkra is sort kerítettek, a Rescue Me Or Bury Me ('93. Sex Et Religion) ének része kissé gyengére sikeredett, pedig ez volt az első ilyen irányú megmozdulása Steve-nek a koncerten. „Bemutatkozott” legújabb készítésű új Ibanez EP7-es akusztikus gitárja is. A Fire Garden Suite több tételes darabja némő tolmácsolásra lelt ezen a hangszeren, melyben Colsonnal remek összájátékot produkáltak –némi humorral is fűszerezve.
- ★ Hihetetlen, de két óra ötven percet játszott a csapat, egy pillanatra sem lazítva a szorításon, mellyel a közönséget tartották kézben. Mindent leírni lehetetlenség, olyan „forgalom”, látni-hallgatni való volt a színpadon, hogy tényleg egy percre sem lankadhatott a nézők figyelmé (egymás gitárjain való keresztbe-kasul játszás, LED-es gitárok, örületes pózok stb.). Egyik ámulatból a másikba estünk, még így is, hogy én személy szerint keveseltem a húzós rockosabb számokat. Aránytalanul soknak éreztem azokat a darabokat, amikben Steve hosszadalmas szólózásba fogott, néha nem nélkülözte a magamutogatást, öncélúságot sem. (Mindez amellet írom, hogy a koncertről csak szuperlatívuszokban lehet beszélni, de voltak túljátszott pontok- időnként.) Persze ezek is érdekesek voltak a maguk módján, hiszen zseniális dolgokat produkált a hangszeren, de volt amikor már „sokk” volt a jóból is.
- ★ Szóval egy My Guitar Wants To Kill You Mama (Zappa- átírat) felüldülést jelentett zeneileg az egyszerűségével, pláne, hogy Sardinas is bevonult (zárszóra), hogy tovább fokozzák az örületet. Ezt megelőzően még nyomatok egy felturbózott The Attitude Songot (mint már megszokott), és abszolút zárásként a talán legismertebb Vai darab a For The Love Of God koronázta meg az estét. Hosszú percekig tartó taps, ováció búcsúztatta Steve-éket, akik mindent megtettek, hogy egy szuperprodukció itt is learassa a megérdemelt sikert.

payaguitarhearó - Fotó: Dávid Zs.

Köszönet Kis Zoltánnak a közreműködésért!

METÁL „ROCKER VAGYOK, VÁLLALOM!”
WISDOM
AB/CD Kalapács
Depresszió
MOBY DICK
AKELA Pokolgép
 Belépőjegy előfoglalás: 2500 Ft, arany: 2800 Ft

2005. november 11. **SOPRON**
 Elővétel: Nagara Sándor (Lank zijár) és a helyszínen. Gyermek- és Ifjúsági Központ

METÁL „ROCKER VAGYOK, VÁLLALOM!”
WISDOM
AB/CD Kalapács
Depresszió
MOBY DICK
AKELA Pokolgép
 Belépőjegy előfoglalás: 2500 Ft, arany: 2800 Ft

2005. november 12. **NAGYKANIZSA**
 Belépő elővétel: Metal Palkány Rockzenekarból
 (Nagykanizsa, Fő utca - Zárkertész, Dűcs út 6-10, Kapcsoló-Park út 11)
NTE Sportcsarnok

Magyar vagyok,
 magyarnak születtem...
 István a király
 Szirmai-Sándor
 Díjazott, kultúr- és művészeti miniszter, Győr, az ember! címmel emlékeztet a Híradóval színház-48.50. tiszteletre.

KÁRPÁTIA
KORMORÁN
BEATRICE
DEAK BILL **HARD**

DECEMBER 3. **MISKOLC**
 EGYETEMI KÖRCSARNOK
 Belépő: 2500 Ft, arany: 2800 Ft
 JETTYMAGAS, NYR: 20-426-5243 Elővétel hely: TNS JELYIRODA
 www.pallaiprodukcio.hu (Széchenyi u. 8. Tel: 46/326-111)

PALLAI

PRODUKCIÓ

Info: 06 20 426-5243 bemutatja: www.pallaiprodukcio.hu

25 éves az
EDDA
 Jubileumi és lemezbemutató koncert

EGER Városi Sportcsarnok
NOVEMBER 4.
 Belépő: 2500 Ft Elővételben kapható: Kezdés: 19.30
 Gardonyi Géza Színház Szervező Irodája (Széchenyi út 5.), Metal Zenevár (Csiky Sándor út 5.), Mezőfölte Hangszerbolt (Katonai István tér 5.) HANGSZEPARLAHIZ.hu, Városi Sportcsarnok
 Jegyrendelés, info: 06 20 426-5243 Nyíljon INGYEN belépőjegyet a www.pallaiprodukcio.hu oldalon.

25 éves az
EDDA
 Jubileumi és lemezbemutató koncert

SZEKSZÁRD Városi Sportcsarnok
NOVEMBER 18.
 Belépő: 2500 Ft Kezdés: 19.30
 Elővételben kapható: CENTER Tours Utazási Iroda (Augustus Imre út 1-3.), Városi Sportcsarnok
 Jegyrendelés, info: 06 20 426-5243 Nyíljon INGYEN belépőjegyet a www.pallaiprodukcio.hu oldalon.

25 éves az
EDDA
 Jubileumi és lemezbemutató koncert

KECSKEMÉT Városi Sportcsarnok
NOVEMBER 19.
 Belépő: 2500 Ft Kezdés: 19.30
 Elővételben kapható: B-HÍR REKLÁM Kft. (Árpád vrt. 2.), TER Ifjúsági Egyesület (Széchenyi sétány 2-4.)
 Jegyrendelés, info: 06 20 426-5243 Nyíljon INGYEN belépőjegyet a www.pallaiprodukcio.hu oldalon.

25 éves az
EDDA
 Jubileumi és lemezbemutató koncert

GYŐR Egyetemi Csarnok
NOVEMBER 25.
 Belépő: 2500 Ft Kezdés: 19.30
 Alexandra Könyvesbolt (Győr Plaza), Tourinform Iroda (Győr, Mosonmagyaróvár, Pápa), Music Dome, HÍD Ifjúsági Iroda, Egyetemi Csarnok
 Jegyrendelés, info: 06 20 426-5243 Nyíljon INGYEN belépőjegyet a www.pallaiprodukcio.hu oldalon.

További rendezvényeink:

November 25. DEBRECEN DEPRESSZIÓ	December 10. TATABÁNYA Metal Karácsony	December 9. EGER Metal Karácsony
December 29. KECSKEMÉT Metal Karácsony	A részletes programot megtalálod a pallaiprodukcio.hu oldalon.	
	December 29. SOPRON EDDA	

Piszkos kis csiszolatlan gyémántok

Alice Cooper új lemezér

Dirty Diamonds címmel került piacra Alice Cooper legújabb lemeze. A soron következő interjúban erről az új produktumról mesélt a veterán rockszörnyeteg. Az alábbiakban a beszélgetés rövidített formáját olvashatjátok.

Az alkotó a következőképpen összegezte az albumot: A Dirty Diamonds akár az Eyes of Alice Cooper második része is lehetne. Ez a korong visszatérés a hetvenes évek "garázs rockzenéjéhez", azokhoz az időkhez, amikor egyszerűen megírtunk 12 nagyszerű nótát, a "megírjuk, felvesszük, aztán egy kicsit alszunk rá" módszerrel. Szóval az album tizennégy nap alatt készült el. Büszke vagyok ezekre a dalokra, és azt gondolom, hogy nincs semmi töltelék ezen a lemezen, úgy ahogy az Eyes of Alice Cooper-en sem. Ha a két LP-t egymás mellé tesszük, azt hiszem ez az a huszonnégy vagy huszonöt legjobb dal, amit valaha írtam.

- Az elmúlt három évben az a bizonyos élő-garázs-feeling- jellemezte alkotásaidat, és ez az új lemezen is érezhető, amit napok alatt vettek fel. Ez egyfajta reakció a stúdió-rögeszmék ellen, ami manapság egyre inkább terjed az előadók között?

- Azt hiszem, ez a visszatérés ahhoz, amikor a hangsúlyt a dalírásra és a dalok előadására helyezzük. Szívesebben hallgatnék egy olyan bandát, amelyik jó dalokat ad elő élőben, már a stúdióban, mint egy olyan társaságot, amelyik átlagos dalokat produkál, és minden idejét azzal tölti, hogy a stúdiókban feljavitssa őket. Jó dalokat kell írni!

- Egy olyan dal esetén, mint a Woman of Mass Distraction először a cím van meg, aztán készül el a nóta, vagy fordítva?

- A dalok nagytöbbsége esetén a cím van meg először. Ennek a dalnak a kiindulópontja például a Weapons of Mass Destruction című szerzemény: Tökéletes játék a szavakkal. A nemek harca folytatódik, és az én feladatom, hogy férfi és nő között ezt a bizonyos vonalat elhalványítsam.

- A dalcímek nőkről szóló témákról árulkodnak. Ez véletlen egybeesés?

- Nem. Hadd mondjam el újra azt, hogy majdnem minden rockdal, amit valaha írtam, egy fickóról szól, aki a barátnőjéről beszél, egy kapcsolatról, egy lányról, aki a barátjáról beszél vagy szexről. Az ilyen kapcsolatok mindig a rock and roll fő témái lesznek. De egyfajta iróniáról is szól ez a téma: például, amikor a Stones megírta az Under My Thumb-ot, azt gondoltam, na, ettől a szexista témától már sosem fognak megszabadulni. De ugyanakkor arra is gondoltam, hogy volt ebben valami humor is.

- A The Ballad of Jesse Jane egy texasi transzvesztita rab sztoriját meséli el. Ez egy igaz történeten alapszik?

- Ez megint csak egy szójáték: Jesse James helyett Jesse Jane van a dalban. Egyéb-ként egy teljesen abszurd történet. Egy texasi teherautósófor női ruhát, pontosan a nővére esküvői ruháját viselve bemegy a McDonald's-be. Az egész város ellene fordul, a következőkben fegyver után nyúl és kinyír mindenkit. Börtönbe kerül, aztán valaki helyes kis felesége lesz a sitten. És mindezt Johnny Cash stílusában adjuk elő - nagy sláger!

- A Sunset Babies hírességek kultuszát veszi célba, ami elvarázsolja a XXI. századi médiát?

- Britney Spears, Paris Hilton, és a hasonlók klónozását pontosabban... Ha már van egy Britney, akkor a Sunset Boulevardon ezer sétál, és ugyanez van Paris Hiltonnal is. Ja és mindegyiknek van egy kiskutyája. Aztán egyszer csak valahol ezek a kiskutyák elkezdik izgatni kiscsajjokat, úgy, mint az én showmúsoraimban - majd elharapják a torokukat.

- A Zombie Dance azokról szól, akik inkább szolgaian elhiszik, amit olvasnak, mint hogy önállóan gondolkodjanak. Korrekt ez a megfigyelés?

- Sosem gondoltam erre, tényleg egy zombie dalt írtam? Egy fickó beszél az voodoo szertartásra New Orleansban. Semmi köze nincs a politikához, vagy valami más agyatlan dologhoz. Tetszett az ötlet: egy filmen láttam, amikor két fazon belopó-zott egy ilyen okkult szeánszra, és egy bokorból figyelték mindezt.

- Amikor új dalokat írsz, van prekonceptiód, vagy asztalhoz ülsz egy üres lappal, aztán a végére majd meglátod, mi alakul ki?

- Van egy általános tervem, aztán megbeszéltem a zenekarral. Amikor például az Eyes of Alice Coopert csináltuk, azt mondtam: Itt van az alapkonceptió, megírjuk a dalokat, aztán élőben felvesszük őket. Húsz felvételt rögzítünk, azokból kiemeljük a jobbakat, én ráénekelek, aztán továbbgondoljuk. Semmi rájátszás! Ez sokkot okoz, különösen a szó-

lógítárosoknak, mert ugye ők mindig finomítani akarják a szövegeket. Erre azt mondtam: nem, ez a banda így szólal meg. A Dirty Diamonds esetén a koncepció ugyanez volt, de most egy kicsit utólag javítottunk a muzsikán.

- Mi volt rád hatással, amikor az új lemezt írtad, és egyáltalán, kiket hallgatsz manapság?

- Az a furcsa, hogy azok a bandák, akik, mostanában jönnek fel, mint a The White Stripes, a Jet, a The Vines vagy a The Killers, mindegyikre hatással volt ez a garázs rock, annak is a detroiti válfaja. Amikor ezeket a csapatokat hallgattam, azok az idők ugrottak be, amikor együtt nyomultunk a The Stooges -szel, az MC 5- val, és Iggy Poppal. Azok a bandák ott, Detroitban, ami a szülővárosom is, inspiráltak engem. Valami újat kerestem a Brutal Planet, a Dragon Town és Last Temptation után, ezek nehéz koncept-albumok voltak. Könnyű játszani ezt a fajta rockot, mert ezen nőttem fel.

- Te olyan alkotó vagy, aki megrendelésre ír, vagy valami inspiráció kell nálad a dalírás-hoz?

- Nem, én az a típus vagyok, aki nyilvánvalóan megrendelésre ír. Szóval, ha odajönnél hozzám, és azt mondanád, van egy filmed, egy zsiráról és egy focistáról, akik egymásba szeretnek egy szigeten, és elviszi őket egy úrhajó, azt kérdezném, milyen dalt akarsz, milyen hosszú legyen. Igen, tudok megrendelésre írni. Tény, hogy jó komponista lennék a Broadwayre, vagy filmekhez. De sok olyan nóta is van, ami valami inspirációra születik...

Bigfoot

ViaN
KLUB

Miskolc, Győri kapu 57.
Tel.: 46/357-072

Állandó programok:
pénteken és szombaton
élőkoncertek!

Nyitva tartás:
20.00 - 04.00
21.00 - Sörterasz,
23.00 - ZTE

„Mondok egy rímét, szeretem a Creamet”

(Radics Béla)

(Radics Béla)

Amire senki nem számított, megtörtént. A Cream, az 1993-as Rock 'N' Roll Hall of Fame díjátadást kivéve - ott a Sunshine Of Your Love, Crossroads és a Born Under A Bad Sign számokat nyomták el - nem lépett fel az 1968. november 26-án a Royal Albert Hallban adott búcsúkoncertje óta, amit a két óra alatt lezajlott jegyeladás miatt meg kellett ismételni. Végül 37 évvel később ugyanott 2005. május 2-3. valamint 5-6-án újból színpadra álltak. Bár a zenekar rövid fennállásának története közismert, nem árt feleleveníteni néhány sarkalatos részletet, amelynek tanulságai talán felhasználhatók a jövő zenészei számára.

✦ Már az sem volt mindennapi, hogy a brit/kanadai szülőktől származó gitáros Eric Clapton, a skót basszusos Jack Bruce és az ír dobos Ginger Baker, féltetve a nemzeteik között lévő évszázados feszültségeket, összekötötte sorsát. Arról nem is beszélve, hogy amikor Ginger közös zenekar alapítására igyekezett rávenni Claptont, a gitáros bölgösnek azt a Jack Bruce-t ajánlotta, akit a dobos nem sokkal előbb rúgott ki egy színpadi verekedésük után a Graham Bond Organisationból.

✦ Kezdeti gondjaikat csak tetézte, hogy egyikük sem akart énekelni, végül kizárásos alapon ez a feladat Bruce-ra hárult. A szövegírásról fogalmuk sem volt, ezért részben Bruce felesége, Janet Godfrey, részben a versolvasó hippi életművész, Pete Brown segítségét vették igénybe. Clapton még a dalszerzést is hanyagolta bemutatkozó Fresh Cream albumukon, mivel ő 'csak' játszani akart. Megalakulásukat 1966. június 25-én jelentették be, ám még az egy hónappal későbbi, július 29-i, bemelegítő klub bulit két nappal követő 6. Windsori National Jazz and Blues Fesztiválon is alig akadt eljátszható nótájuk. Saját bevallásuk szerint halvány fogalmuk sem volt, hogy milyen zenei irányba induljanak. Stúdiót is csak ezután bérelt számukra újszerűtű menedzserük, az ausztrál Robert Stigwood, de abban sem volt sok köszönet. Egy négyesös berendezéssel mindössze néhány órát kaptak a lemez elkészítésére, ráadásul a producernek felcsapott Stigwoodnak halvány fogalma sem volt a saját magának kirótt feladat mibenlétéről. Ennek az lett a következménye, hogy a három muzsikusk minden szakmai irányítás nélkül csupán gyakorlatképpen néhányszor elnyomta a nótákat, aztán már indult is a felvétel. Ismeretségüket ugyanaz év decemberében megjelent második kislemezükkel - I Feel

Free - alapozták meg, azonban azt megelőzően történt valami. Október 1-jén a Chas Chandler menedzser hatására boldogulását Britanniában kereső és Londonba érkezett Jimi Hendrix egy nótá - Killing Floor - erejéig felugrott hozzájuk a színpadra. Clapton és a félév egymás iránti kölcsönös barátság, tisztelete egy pillanat alatt kialakult.

✦ A Cream a szinte folyamatos otthoni fellépéseit 1967 március végén tíznapos New York-i szerződés szakította meg, amelynek során beleszagolhattak abba az örületbe, ami a későbbiekben rájuk várt.

✦ Ezen idő alatt ugyanis délelőtt 10 órától - ekkor még főleg gyerekek előtt - éjfél naponta öt alkalommal kellett az I Feel Free és az Im So Glad című dalokat eljátszaniuk tucatnyi más műfajú csapattal váltakozva. 'Anyám, én nem ilyen lovat akartam!' - nézhetek egymásra, noha az eset nem volt páratlan, hiszen Hendrix-et Angliában vitték hasonló zsákutcába, amikor Cat Stevens, a Walker Brothers és Engelbert Humperdinck(!), majd Amerikában a Monkees együttes társaságában léptették fel.

✦ A kezdetekhez képest később a forgatókönyv annyiban változott, hogy szinte szünnap nélküli kéthétnapos amerikai körutat sóztak a nyakukba, amelyet a tengeren túlon olyan bulik is követtek, ahol naponta kétszer kellett a közönség elé állniuk. A gyilkos iramtól elfásultak és mivel az állandó koncertezés közben alig maradt idejük számokat írni, ötleteket kipróbálni, maradtak számukra a vég nélküli hangszerez rögtönzések. Mindebben menedzserük döntött, aki eleve nem hosszú távra gondolta együttműködésüket, így aztán nem csoda, hogy a nagyobb haszon reményében a brit 2-3 ezres báltermek helyett az amerikai 20 ezres csarno-

kok felé kacsintgatott. Ennek következtében brit rajongóik alig látták őket, a Woodstock-i, az ausztrál és a japán felkérést is elutasították.

✪ A bajt csak tetézte, hogy Amerikában olykor The Eric Clapton Group néven hirdették őket, holott az alapító Ginger, míg a fő dalszerző Bruce volt. Ahmet Ertegun, az Atlantic Records török származású tulajdonosa még az 1993-as díjátadáson is Eric csapataként beszélt a Creamről, ami ugyancsak mellbe vágta a két másik zenészt. További sűrűlódásokhoz vezetett, hogy a szövegíró Pete Brown többet keresett a zenekart alapító Gingernél. A pénzzel egyébként is hadilábon álltak, és noha nem panaszkodhattak, hírnevükhöz képest lényegében baksissal szűrték ki a szemüket. Lemezenként és személyenként egy centet kaptak, a búcsú körúton fellépésenként keresett 68 ezer dollárnak is nyoma veszett. Noha a Wheels Of Fire lett minden idők első dupla albuma, amelyből egy milliót adtak el, a három zenésznek egyre jobban eleget lett egymásból és a hajtásból. A kaput az tette be, amikor a Rolling Stone című, mértékadó szlaplap Claptont a 'blues klisé mesterének' nevezte. A sértő kifejezés csak megerősítette a gitáros addigra már formát öltö elhatározását, hogy kiszáll a buliból. A búcsúra 1968. november 26-án került sor, ahol a két koncert előzenekarainak a feltörekvő Taste és a Yes együtteseket választották. Az eseményt filmre vették, amelyet érdemes összevetni a jelenlegi teljesítménnyel.

✪ Ha az ember a 2005-ös felvétel CD változatát teszi a lejátszóba, elengedhetlenül korábbi, erőtől duzzadó stúdió lemezeik jutnak eszébe, amelyekhez képest a visszafogott Outside Woman Blues, az élőben soha nem játszott Badge, a szinte unalmas Sleepy Time akár csalódást is okozhat. Ez annak a következménye, hogy a Creamtől más, évtizedek óta működő csapatoktól eltérően (pl. Deep Purple) nem hallottuk ezek időközi újabb változatait, amelyekhez hozzászokhattunk volna. Pedig a 66.39 és 49.05 perc hosszúságú korongok tökéletesen szólnak és tökéletes az is, ami rajtuk van az Im So Glad-tól a Spoonful-ig, a We're Going Wrong-tól a White Room-ig. Csak egyet nem szabad elfelejtenünk, hogy az egykor 29 éves Ginger, a 25 éves Jack és a 23 éves Eric időközben 66, 62 és 60 éves lett, ráadásul 37, műfaji kalandozásokkal teli esztendő áll mögöttük. Az emlékezések helyett a jelenre, azaz az összjátékra kell összpontosítanunk, hogy megérezzük a mostani koncertek súlyát.

✪ Mindezen hiányosságok kevésbé szembetűnők, ha a négyből három napon rögzített dupla DVD-t vesszük szemügyre. Némi visszafogottság itt is érződik, de ez lassan háttérbe szorul, amint hatalmába kerít bennünket a három muzsikusként leleltetése, tudása, lazasága. Bruce úgy fújja az állványmikrofonhoz rögzített szájherflit, hogy közben még basszust is játszik. Igaz, néha elfárad, és ilyenkor ké-

nyelembre helyezi magát a színpadra tett állószéken, de egyetlen tévesztés nélkül teszi a dolgát. Több nótában felváltva éneklő a sorokat Claptonnal, míg a Pressed Rat Et Warhog jelen változatában Ginger mondja el a szöveget. A dob nem olyan erős és hangos, mint valaha, kevesebb a jellegzetes pergetés, de azért minden ritmus hiánytalanul feszes. A dobszólóra épülő Toad most is bámulatra ejtő, kivált azokon a részeken, ahol Ginger kezei és lábai teljesen függetlenítik magukat egymástól.

✪ A zenészek nem öltöztek ki, főleg a búcsúnapon egyszerűek, farmer nadrágot, kilógó farmeringet, a dobos pólót visel. A jelenet tők hétköznapi, mintha nem is egy 37 év utáni nagy visszatérés tanúi lennénk a zsúfolt és előkelő Royal Albert Hallban. A CD-n a Sleepy Time, míg a DVD-n ugyanez, a We're Going Wrong és a Sunshine Of Your Love látható/hallható ráadásoként másik napon is. A DVD koncert 125 perces, amit 27 perccel egészít ki az említett három felvétel, valamint a zenészek 16 perces megszólalása. Ebből kiderül, hogy jó esztendővel ezelőtt Clapton rántotta össze a társaságot, megpedig azért, mert beleunt, hogy az elmúlt évtizedek során a vele készített beszélgetésekből soha nem maradt ki egy újabb Cream koncert lehetőségének kérdése. Amikor végig gondolta, hogy napjainkra alig maradt zenekar, amelyek kortársaik közül eredeti felállásban színpadra tudna lépni, már maga is oda lyukadt ki, hogy "Miért ne?". Bruce azt hangsúlyozza, hogy amikor rázendítettek, maguk is meglepődtek, hogy nem korábbi, hanem jelenlegi énjüket személyesítették meg. "Nem szeretünk volna saját magunk tribute csapata lenni" - teszi hozzá. A beszélgetés során szóba kerülnek a próbák, a dalok kiválasztása (Bruce első nekifutásra 35-36-ot írt össze), és persze az öröm és elégedettség megnyilvánulásai.

✪ Nem lehet ezt a koncert összeállítást megindultság nélkül szemlélni. Nem lehet, mert bár a három híresség arcán már nyomot hagyott az előrehaladott életkor és a kicsapongó életvitel, játékuon ez mégsem tükröződik. Nem lehet, mert egyéni életútjukat ismerve, abban egyaránt benne van a rock elmúlt évtizedeinek napos és árnyoldala. Nem lehet, mert amit csinálnak, az csupán a zenéről szól és nem a színpadi látványról. És főleg azért nem lehet, mert mindaz, amit tőlük látunk, rekviem egy letűnt korért, amely talán már soha nem tér vissza. Ha esetleg mégis, akkor az részben nekik lesz köszönhető éppen ezen film hatására.

Utóirat: A Cream október 24-26-án a New York-i Madison Square Gardenben búcsúzott amerikai közönségétől.

Szakács Gábor

ÓRIÁSI DVD AKCIÓ!

KERESD AZ RNR MÉDIA FILMJEIT A BEVÁSÁRLÓKÖZPONTOKBAN!

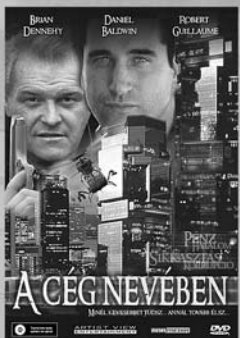
A RÉMÜLET FOKA
Egy csoport fiatal Hollywood-i filmes számára bekövetkezik a nagy áttérés, egy nagy filmstúdió elnöke felajánlja a stúdióját, hogy megcsinálják saját alacsony költségvetésű horror filmjüket. Azonban még a film befejezése előtt elfogy a pénzük és a dolgok menhetetlenül rosszra fordulnak, amikor a szereplők és a személyzet tagjai kezdenek eltűnni.

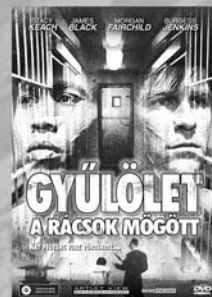
FEKETE CADILLAC
Az év leghidegebb éjszakáján, egy tomboló hóhár idején három régi barát ünnepel egy országúti bárban. A titokzatos JC (Josh Hammond), az amerikai focis hős Scott (Shane Johnson) – Ryan közlegény megmentése) és öccse Roby (Jason Dohring – Deep Impact) az utolsó közös éjszakájukat ünneplik. CJ szarkasztikus humorának köszönhetően a fiúk verekedésbe keverednek, de sikerül gyorsan elmenekülniük Scott Saab-jával.

FEGYENCJÁTSZMA
John Woodrow (Tommy Lee Thomas) kinttett háborús veterán, ravasz és vakmerő katona, aki méltán szolgált rá hírnevére. Amikor egy szenátor unokáját meggyilkolják a Doscher-i állami börtönben, amely Kalifornia legkeményebben őrzött börtöne, John korábbi tábornoka őt hívja segítségül. John először vonakodik majd pedig betegeskedő, ebben a börtönben őrzött apja büntetésének elengedését szabja feltételül, viszont már a megérkezésekor nyilvánvalóvá válik számára, hogy az irányítás igazából Hopkins börtönigazgató (Eric Roberts) kezében van. Pontos tervvel és a végéskig kitartva, John szembeszáll a rendszerrel, az igazságért...

A CÉG NEVÉBEN
„A cég nevében” egy izgalmas utazás a sebezhetetlen számítógépes rendszerek 21. századi világába. Azok számára, akiknek elég hatalom van a kezükben, a számítógépes rendszerekkel képesek az emberek, vállalatok manipulálására. A nemzetközi számítógépes programozás világában minél kevesebbet tudsz arról tovább élsz. Charlie Cook számára csak jobb jöhet mostani életénél, a nő akivel él nem szereti őt, munkájában pedig nem jut előre. Egészen addig amíg ki nem nevezik a „Cég” legmagasabb biztonsági szintjére, kollégájának váratlan és titokzatos eltűnése után. Nem sokkal munkába állása után Charlie egy névtelen email-t kap, amely egy azonosíthatatlan rejtett kódot tartalmaz szigorúan bizalmas információval. Szakértelmének segítségével feltéri a kódot, amely új megvilágításba helyezi a Szlikon toryok ügyeit.

GYÜLÖLET A RÁCSOK MÖGÖTT
Két elítélt igaz történetét mutatja be a film. Harold Morris (Burgess Jenkins – JAG) egy farmer fia Dél-Karolinából, míg Marcus „Doc” Odomes (James Black) egy New York-i bevárosi fenegyerek. Gyerekoruktól kezdve megfertőzte őket a gyűlölet és a rasszizmus...

EGY BÉRGYILKOS NAPLÓJA
New York sötét, mocsos utcái szolgálnak háttérül ennek az energikus, élethű, bandaháborús maffiasztornak, ahol a bizalom és a tisztelet mindenki számára tanított, de sohasem használt fogalmak...

ÖRDÖGIEN VESZÉLYES
Az „Ördögién Veszélyes” a klasszikus „Szépség és a Szörnyeteg” egyfajta borzalmas és lebilincselő változata. A legendás Dennis Hopper (Nyomd a lövét) háttörő alakítást nyújt az örült börtönparancsnok szerepében...

NYOMD A LÖVÉT
Jack Sweeney (James Marshall – Twin Peaks) egy munkát kereső fatalemler. Miközben egy újabb banknál utasítják el büntetett előlétele miatt, megismerkedik Rebecca-val és szemtanúja lesz egy tűzpárbajnak két ellenséges banda, valamint a rendőrök között...

CSAK
990 FT

RNR/MÉDIA

www.rnrmedia.hu • info@rnrmedia.hu

Kés és málnaszörp **Diktátor**

A Diktátor albummal ismét aktivizálta magát a nyolcvanas évek ismert metal csapata a debreceni Diktátor. Ha felfordulást nem is okoztak a hazai rockzenei életben, az újraéledésükről mindenki értesült, ha mást nem "szado-mazo-horror" plüss mackós videójuk kapcsán. A csapat tagságát szinte kicserélve újult erővel nyomul, ennek bizonyítéka a Vigyázz, jön a vadász című új album. Ennek kapcsán beszélgettünk a zenekarral.

- Az előző lemezzel mennyire sikerült felhívni ismét magatokra a figyelmet?

- A közönség az rögtön vette a lapot. Főleg a fiatalabb generáció az, aki jelenleg is látogatja a koncertjeinket, végül is hosszú hallgatás után kb. egy éve rendszeresen a koncertek. A médiával kapcsolatban (tisztelet a kivételnek) nem ennyire pozitívak a tapasztalataink és felemás érzéseink vannak, például a klipünk azért nem látható a zeneesetornákon, mert szerintünk túl erőszakos amiatt, hogy kés és málnaszörp látható benne. Megjegyezzük, hogy a mai mesék és rajzfilmek számszor több erőszakot tartalmaznak.

A koncertjeink (ami az elmúlt két-három évben egyáltalán nem voltak) a szozónak megfelelően elszaporodtak. A kis kluboktól kezdve egy-egy nagyobb fesztiválig. Nem játszunk túl magunkat, inkább az új nótákon dolgozunk.

- Hogy viszonyult a közönség, illetve a szakma a Diktátor album megjelenéséhez?

- A közönség pozitívan, a szakma hűvösen. Pl. a "GYILKOS MACI" című darab szinte pillanatok alatt sláger lett. Itt Debrecenben, ahol élünk, lépten-nyomon leszólítanak bennünket és méltatják a zenekart. Ezért érthetetlen számunkra a szakma fanyalgása. Tudjuk magunkról, hogy nem vagyunk sztárok, nem mi találtuk fel a sparyolviaszt, mi csak egyszerűen szeretünk játszani és mindent megteszünk azért, hogy a közönség is jól érezze magát a koncertjeinken.

- Mennyiben változott a zenekar felállása az előző albumhoz képest?

- A felállás az előző albumhoz képest kétharmad részben változott. Az új dalokat már ebben a felállásban írtuk, és ját-

szottuk fel a stúdióban, ezzel párhuzamosan a régi nóták egy részét is megtartottuk. A hangzás egyértelműbb, tisztább és karakteresebb lett. Úgy érezzük, hogy jó irányba haladunk. Kezd kirajzolódni előttünk, hogy nagyjából milyen lesz a hármunk által meghatározott új DIKTÁTOR stílus. Úgy érezzük, hogy megtaláltuk minden idők legzszenálisabb felállítását.

- Érzésetek szerint volt-e változás a két lemez zenei vonala, illetve szövegvilága között? Megfogja-e a fiatalokat ez a fajta szövegvilág?

- Véleményünk szerint az új anyag sokkal erőteljesebb, letisztultabb az előzőnél. Kíváncsian várjuk a szélesebb közönség reakcióját is erre a tizenhárom új dalra. A szövegekben talán kicsit sikerült túllépni a megszokott rockos-metálos sablonokon, amikhez amúgy sem vonyódtunk. Ezek a szövegek lényegesen elvontabbak egy átlagos dalszövegnél. Szerintünk a fiatalok még nincsenek megfontva annyira, hogy ne lennének fogékonyak egy-egy excentrikusabban megfogalmazott történetre, vagy életérzésre. Nem törekedtünk az egyenári slágerek írására.

- Az új anyagon bónusként megtalálható a „Gyilkos Maci” videóklipje. Bár a videó korábbi keltezésű, mégis erre a korongra került fel. Találkoztunk vele máshol is? Miért döntöttetek egy korábbi megjelenés promója mellett, holott sokan egy „új anyag - új klip” stílusú megjelenést vártak?

- Maximálisan igaz, de visszautalnék a korábbi válaszainkra, miután a tv társa-

ságok le sem szarták a klipet, kénytelenek voltunk ehhez a terjesztési módszerhez folyamodni, ugyanakkor a honlapunkról (www.diktatormusic.hu) továbbra is letölthető a klip.

- Ide kívánczik a következő kérdés... Melyik szerencsés választott lesz majd az új lemez videója? Mit láthatunk majd a film cselekményében?

- Több nótához is fogunk klipet készíteni, az első, ami látható lesz és jelenleg a legelőrehaladottabb állapotban van az "Emlékezz!" című nóta klipje. Nem akarjuk leléni a poént, előjárdobban csak annyit, hogy meglehetősen apokaliptikus víziókat vázol.

- Gondolom a klip készítéséhez is ti teremtitek elő az anyagi hátteret, ami azért nagyban befolyásolja a végeredményt. Számíthatok, illetve kaptok bármilyen támogatást a munka során?

- Az anyagi támogatás kimerül néhány intenzív vállvergetésben és baráti kézfogásban.

- A -Vigyázz, jön a vadász- korong saját kiadásban jelent meg, de továbbra is megmaradt a kapcsolatotok Erdélyi Zsolttal (volt E.Z.S. Records). Milyen szerepet vállalt fel az RNR

Média Kft?

- Tulajdonképpen a több évtizedes barátságon és együttműködésen túl mindenképp óriási szerepet vállalt az előállításban és a terjesztésben is.

- Hogy látjátok a koncertek alapján, milyen összetételű a törzsközönségetek?

- A régi rajongók közül a legkitartóbbak még mindig járnak a koncertjeinkre, de mellettük egyre nagyobb számban van jelen egy nagyon fiatal és lelkes tábor.

- Véleményetek szerint milyen bandákat nevezhetnétek -sorstársaknak- a magyar zenei életben?

- Azok a bandák, akikkel nagyjából egy időben indultunk, azok több-kevesebb sikerrel mind visszatértek. Velünk hasonló sorsú zenekar talán csak egy van, a miskolci ROTOR, akikkel mind a mai napig baráti kapcsolatban vagyunk.

- 2006-ban ünnepli a csapat a 20-éves fennállását. Mik a tervek a jövőre nézve?

- Mindenképpen szeretnénk megjeleníteni egy új albumot, új dalokkal és ezen már semmit és senkit nem kímélve dolgozunk. Tervben van még egy DIKTÁTOR-könyv kiadása is, amely a zenekar rögzített életútját hivatott bemutatni. Tovább szeretnénk eljutni Kubába és Észak-Koreába, egy-egy brutális jubileumi koncertet nyomni. Hi hi hi...

Balage&Laca&Paya

Demo darabok TOP áron garanciával!

- BALKEZESI Line6 Variax 500 Gitár, Utolsó Darabok 188000.-** ● **LINE6 Spider MK II Fej+412"Box 140000.-**
Line6 Variax Bass 4 Húros 317000.-, 5Húros 368000.- ● **Line6 Variax 600/trem gitár 188000.-**
Gallien-Krueger BL115 combó147000ft.- ● **Gallien-Krueger 400RB-IV/115 combó 239000.-**
Gallien-Krueger BL250 fej 85000ft.- ● **Carl Martin effekpedalok már 23000ft-től.-**
ESPltd gitárok már 53000 ft-től.- ● **ESP M-2 337000.-** ● **ESP Baritone 364000.-**
ESP Eclipse Les Paul 367000.- ● **ESP Horizon Custom Fixbr.326000.-**
Craftsman by MT JOE PASS 128000.- ● **Music Man Stringray 4 húros 378000.-**
Music Man Stringray 5 húros 398000.- ● **Music Man Sterling 4 húros/ piezos custom 448000.-**
Music Man Van Halen Axis Signature /Floyd R/maple top 380000.-
Peavey Wolfgang Signature Custom USA / Floyd R/ D-tune 460000.-
Peavey Wolfgang Sign.USA black/ Floyd R/ D-tune 290000.-
Peavey Wolfgang Sign. USA /fix bridge 270000.- ● **Floyd Rose Speedloader USA Custom 320000.-**
Fender Strat HotRoad Custom USA 248000.- ● **Fender De Luxe Strat USA 278000.-**
Fender Floyd Rose USA-EMG -vel 278000.- ● **Fender Mex.+EMG 148000.-** ● **Fender Mex.108000.-**
Ibanez RG470 Japan 168000.- ● **Framus Renegade Tele custom trem.228000.-**
Framus Renegade Tele natur 185000.- ● **Framus Pantera custom Les Paul 287000.-**
Framus Pantera Les Paul 228000.- ● **Fernandes APG-PRS modell japán 211000.-**
Fernandes bass AMB-4 aktív japán 247000.- ● **Warwick Altus Music Man FNA 278000.-**
Ovation el.acoustic USA / sunburst 168000.- ● **Dobson Komplet NEW SOUND 118000.-**
Rocktron 100 W Vendetta fej full cs 348000.- ● **Rocktron gitárcombók 50W-80W-120W 72000 ft-től.-**
Kustom powermixer 160 W/ 8 ch. 98000.-

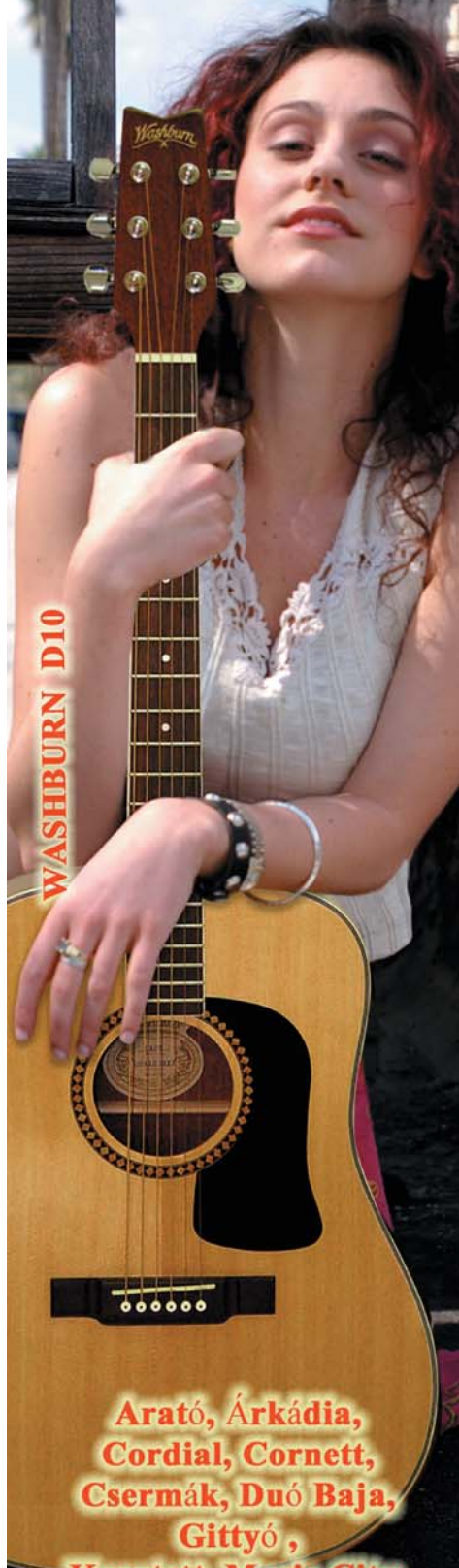
Medgyesi Hangszer - Sound Work Kft. 1087 Budapest, Luther u. 1/c.
 Tel.: 210-2184, Fax: 303-9882, e-mail: mail@medgyesi.hu

www.hangszercenter.hu

Washburn
GUITARS

Nem lehet
ellenállni!

WASHBURN D10

Arató, Árkádia,
Cordial, Cornett,
Csermák, Duó Baja,
Gittyó,
Kvartett, Music City,
Polip Music,
Vintage'52

www.washburn.hu
info@washburn.hu
E.Music Corp.: (1)405-5610

www.rockinform.hu

zippzáras
betétnélküli
14 lukú

bakancs
lányoknak

Martens Shop

BUDAPEST, RÁKÓCZI ÚT 7.
06/1/338-0242

MARTENS SHOP - VIII. KERÜLET RÁKÓCZI ÚT 7.
GOKER STREET SHOP - MAMUT I.
AUTHENTIC LEVI'S STORE - ÁRKÁD
AUTHENTIC LEVI'S STORE - DUNA PLAZA
BLUE STUDIO - VI. KERÜLET - TERÉZ KÖRÚT 36.
JÁKÓI SPORT - WEST END - JÓKAI MÓR SÉTÁNY 29.
JÁKÓI SPORT - V. KERÜLET FERENCIEK TERE 10.
CIÁNKÁLI - VII. KERÜLET - DOHÁNY UTCA 23.
CIÁNKÁLI - IX. KERÜLET - RÁDAY UTCA 23.
ALTEREGO - VII. KERÜLET - ERZSÉBET KÖRÚT 4.

Jobb, ha feladod...

Megunt, de jó állapotú
tengerimalacom

ELADÓ

vagy

értékegyeztetéssel

pitbullra
cserélhető

EXIT
MAGAZIN | INGYENES PROGRAMAJÁNLÓ

A részletes feltételeket
megtalálod itt az Exit-ben
és a neten: www.exit.hu

...hirdetésed interneten a
www.exit.hu/apro címen, vagy
SMS-ben a 06-30-3444-112
telefonszámon, így kényelmesen
és egyszerűen jelentetheted meg
bármilyen „keres” vagy „kínál”
témában az Exit apróhirdetés
rovatában!

Wisdom

Nehézfém hátadóknak

A Wisdom zenekar már ebben az évezredben alakult, de céljukat nem az új formák kialakításában találták meg, inkább a hagyományörzés, a klasszikus témák felelevenítése mellett voksoltak. Nincsenek ezzel egyedül sem a világban, sem pedig az országban, de a Wisdom mégis érték, mert bizony kevesen képesek ilyen fényesre munkálni a nehézfém kishazánkban. Molnár Máté bőgőssel beszélgettünk.

Rockinform: Kezdjük az alapoknál. Mikor és milyen célzattal alakult a zenekar?

Molnár Máté: 2001 vége felé alakultunk, de igazából 2002-ben stabilizálódott a zenekar. Az egész úgy történt, hogy Kovács Gábort, a gitárosunkat, állandóan nyúztam, hogy ha megtalálom egyszer a megfelelő zenészeket, akkor csinálok majd egy nagyon komoly heavy/power zenekart, amiben számítok majd rá is. Gábor egy akkoriban szép napokat megélt, Defender nevű zenekarból volt ismert, és amikor pár év után úgy éreztem, hogy megtaláltam az embereket minden posztra, akkor egy Moszkva téri találkozó után megalakítottuk a Wisdomot. A cél egyértelműen az volt, hogy most valami olyat kezdjünk el, ami mentes mindenféle kompromisszumból, csak azt csináljuk, amit mi szeretünk, és emellett a legkisebb részlet is ki legyen dolgozva, a lehetőségeink határáig. Ezen kívül megpróbáltuk az egész Wisdomot egy pozitív kicsengésű zenekarnak feltüntetni, úgyis elég sokan írnak arról, hogy mi a rossz a világban, meg hogy hogyan menjünk bulizni... De arról már kevesen írnak, hogy ha rossz is valami, azon hogyan lehet segíteni. Minden dalunkhoz tartozik egy-egy ismert bölcs ember tollából vett idézet, mellyel egy mondatban összefoglalva a dal tartalmát próbáljuk sugallni a hallgatóságnak, hogy gondolkodjanak el az adott témán.

R.I.: Milyen zenekarok gyakorolnak rátok döntő hatást?

M.M.: Elsősorban a heavy/power zenekarok fő zászlóvivőit említhetném, de mind-egyikünknek megvan a maga kedvence, vagy hatása, ami miatt annak idején elkezdtünk zenélni. Mivel Gábor írja a Wisdom dalokat, ezért elsősorban az ő hatásai lehetők fel a zenénkben, főleg a Helloween, Iron Maiden, Rhapsody, Stratovarius és a Hammerfall, amiket velünk kapcsolatban szoktak említeni, és szerencsére sosem mindig ugyanazt a zenekart, ami azt jelenti, hogy nem skatulyáznak be minket valamelyik utáztatának. Színpadilag egyértelműen a Maiden a példakép, de azt hiszem ezzel nem mondtam újat.

R.I.: Sokan szkeptikusan vélekednek ma a heavy metal csapatokkal kapcsolatban. Hogyan keltek ilyenkor saját és a stílusársaitok védelmére, ha érvekre kell hagyatkozni?

M.M.: Szkeptikusak, mert rengeteg a zenekar, és hát megújítani sem nagyon lehet már a stílust, mint ahogyan nemrég még a Rhapsody, vagy a Nightwish meg tudta tenni, és ezért az emberek úgy állnak az új zenekarokhoz, hogy na még egy Maiden, vagy még egy Helloween. Nem kellünk védelmére a műfajnak, egyszerűen azt csináljuk, amit a legjobban szeretünk, és örülünk, ha ez másoknak is tetszik. A legjobban védeni úgyis csak úgy tudjuk, ha úgy csináljuk, hogy mások is örömeiket lelik a zenénkben. De egyébként talán ez az a műfaj, ami a legtöbb érzést tartalmazza, és épp ezért igazán jól csak szívből lehet csinálni.

R.I.: Most jelentettetek meg egy cím nélküli EP-t.

Várható teljes méretű CD is?

M.M.: A most azért már egy kicsit odébb van, 2004 júliusában jelent meg az EP és szerencsére több ezer emberhez eljutott, úgyhogy megismert vele minket a magyar közönség. Természetesen itt nem állunk meg, már jó régóta húzzuk az első nagylemezünk megjelenési időpontját, de a biztos még mindig csak annyi, hogy idén elkezdjük felvenni a stúdióban, meg hogy a lemez címe Words of Wisdom lesz, és 10 teljesen új dalt fog tartalmazni. A megjelenés időpontja még nem tiszta, sőt még az sem, hogy magyar, vagy külföldi kiadó gondozásában fog-e megjelenni.

R.I.: Miért hallgassunk Wisdomot? Szerintetek mi az a plusz, amit csak a Wisdom adhat meg a hallgatónak?

M.M.: A dalok magukban nagyon jók (mi mást is mondanék?), de emellett óriási figyelmet szentelünk az olyan dolgoknak, mint a jó hangzás, jó videóklip, jó fotók a zenekarról stb. az-az jó a kórités is, és úgy érezzük az EP-nél ezt meg tudtuk csinálni a maximálisra, ami az erőnkől tellett. A visszajelzések is nagyon jók, tehát át

tudtuk adni az embereknek, amit szerettünk volna, és ez már egyfajta siker. A nagylemez pedig még jobb lesz, hiszen azóta 2 évvel tapasztaltabbak vagyunk, és tanultunk előző hibáinkból.

R.I.: Mi az, amit a színpadon többletként tudtok felmutatni a zenéhez? Hogyan fest a Wisdom-cirkusz?

M.M.: Ez abszolút a Wisdom egyik erőssége szerintem. Egységes képet lát a közönség a színpadon, amikor minket néz, és láthatja, hogy mennyire élvezzük, amit csinálunk. Szerencsére már régóta megadatik, hogy nagy méretű színpadokon játszhatunk, és ha már ott vagyunk, mozgunk is rendesen. Meg fontos az is, hogy jól megszólaljunk a koncerteken, erre is komolyan odafigyelünk. Ezen kívül november 19-én óriási koncertünk lesz a Wigwamban, ahol már különböző show elemeket is be tudunk építeni a műsorba. Nagyon készülünk a koncertre, látványban és zenében gazdag lesz, és ingyenessé tettük, hogy még az is el tudjon jönni, aki nem volt még Wisdom koncerten, vagy volt, de nem tudná kifizetni a belépőt erre az estére. És aki Wisdom pólóban jön a koncertre, azt még meg is hívjuk egy sörre.

R.I.: A zenéből nem nehéz rájönni, hogy értő emberek állnak (ülnek) a hangszeres mögött. Hogyan szereztétek meg az alaptudást?

M.M.: Örülök, hogy így látod. Zeneiskolák, zenetanárok segítségével szereztük meg a hangszeres tudást, de már mindannyian jó régen kezdtük, úgyhogy egy kisebb tapasztalat is van már a hátunk mögött.

R.I.: Külföld felé is kacsintgattok. Vannak már ezzel kapcsolatban konkrét tapasztalatotok?

M.M.: Kacsintgatásból már van tapasztalat, sőt pozitív visszajelzésünk is volt néhány, de a döntő a lemez lesz. Előzetesen vannak lehetőségeink, ha elkészülünk végre az anyaggal, de addig hiába erőlködünk. Környező országokban játszottunk már, sőt 2006-ra is van már meghívásunk Szlovákiába, de fel kell mutatnunk majd valamit, hogy tudjunk tárgyalni a kiadókkal. Egyébként a kilátások jók, ismeretségünk is van Észak-Európa felé, de majd meglátjuk, mindenesetre nem sietünk, inkább maximális legyen a lemez, ez a lényeg számunkra.

R.I.: Egyszer egy távoli, de kedves ismerősöm azt mondta, hogy csak akkor zenéljen valaki, ha úgy érzi: muszáj. Ti miben látjátok a zenélés szükségességét? Miért kell zenélni?

M.M.: Szerintünk is így van ez, csak akkor zenéljen valaki, ha úgy érzi: örömeit leli benne. Ha ez nem így van, nincs értelme. Zenélni nem kötelező, ez egy önkifejezési forma, ha nem tetszik akár feshetsz is. Akí már muszájból csinálja, azon meglátszik, és azt a közönség is megérzi!

R.I.: Kérlek, üzenjetelek valamit a meglévő és a leendő rajongóitoknak!

M.M.: Először is azzal kezdeném, hogy nem szeretjük ezt a szót, hogy rajongók. Rajongói vannak Michael Jacksonnak, Madonnának stb., de nem hiszem, hogy mi tömeghíztériát okoznánk, ha holnap feloszlánk. Meg az amúgy is elég nagyképzű szó, inkább a közönségünknek, meg a leendő közönségünknek üzennék, hogy köszi, hogy eddig is ideáig emeltetek minket, ahol most tartunk. Mi ezt meg is fogjuk hálálni a magunk módján, nagyon jó új dalokkal, új lemezzel, és találkozunk minél többen november 19-én a Wigwam Rock Klubban Budapesten, mert nagyon nagy bulit tervezünk, és hogy még a belépővel se kelljen foglalkoznotok, INGYENES lesz! Meg gyertek minél többen Wisdom pólóban, cserébe meghívunk titeket egy korsó sörre, vagy egy 2/1-es boroskólára!

BAZSI

Quimby

-riport a stúdióból

- Szeptember 27-én, a Corvin téri Ethnic stúdióban vagyunk. Hol tart most a lemezkészítés?

- Abba a fázisba értünk, amikor az énekls zajlik. Hátravan még a trombita szólama, meg a vokálok feléneklése. Minden más hangszer már rögzítésre került. Ez most elég pepes munka, mert hosszú kihagyás után álltunk össze, lassan egy éve. Szeretnénk odafigyelni, hogy a lehető legtökéletesebbet hozzuk ki magunkból, ezért kissé elhúzódtak a stúdiómunkák. A felvételek végeztével jön a keverés: akkor nyeri el a végleges formáját minden dal. Az nyugodtabb fázis: akkor nekünk igazából már csak a fantáziánkra kell hagyatkoznunk.

A tervek szerint október elején szeretnénk volna megjeleníteni a lemezt. Most október végére saccolom ezt az időpontot. Egyébként 14 vagy 15 dal lesz rajta.

- Milyen lesz szerinted ez az anyag? Hasonlítható-e valamilyen szempontból valamelyik korábbi lemezetekhez?

- Igazából minden Quimby-lemez kicsit más: mindig annyit változott csak, amennyire másként gondolkodtunk éppen. Megfigyelhető egy érdekes vonulat például abban, ahogyan az elektronikát használtuk, lemezről lemezre. Most ebben a tekintetben visszanyúlunk a gyökerekhez úgy, hogy közben a zene fejlődött tovább, alakult, ahogyan mi is. A megoldások viszont változtak. Próbálunk megint minél kevesebb elektronikát használni, vagy úgy használni, hogy az ne tűnjön fel. Nem mintha szegényelnénk, csak a zenekar életében ez az időszak jött el megint.

Az is az érzésem a lemez kapcsán, mintha kicsit komolyodtunk volna, mert nyugisabbak, lassabbak és kidolgozottabbak az új dalok. Kevesebb bennük a zúzás, a metáلكodás. A lemez hangulata, ha a zenét nézzük, vidám, ha a szövegeket, akkor nem annyira. Szerintem mindenki meg fogja találni a hozzá illő dalt, ami lehet egyszerre komikus és szomorú is. Nem egy sötét lemez, hanem szórakoztató, de közben elgondolkoztató. Nem fognak csalódní azok sem, akik a Quimby szarkasztikus humorát várják tőle, hiszen bővelkednek a szövegek ilyen fordulatokban.

- Egyéb érdekesség várható-e az anyagtól? Gondolok itt vendégmuзikusok esetleges előfordulására.

- Tervben van, remélhetőleg hallani is lehet majd. Lesz egy vonósnégyes (Gazda Bence

Höl-

gyeim és uraim, tessenek elképzelni: e sorok íróját stúdióba invitálta a Quimby! No, nem vendégművésznek (nem örültek meg), hanem interjúzni. És azért pont oda, hogy legyen némi fogalmam az új lemezüket illetően. Beszélgetőtársam, a csapat billentyűse, Balanyi Szilárd jókora késéssel érkezett meg, így ha ötvenszer nem hallottam a "Sehol se találok" különböző verzióit, amit Kiss Tibi énekelt fel épp lankadatlan szorgalommal, hát egyszer sem! Mindez a legkevésbé sem jelenti azt, hogy unatkoztam volna! Egy szövegvariáns például helyben, a fülem hallatára született meg, és a hangmérnök Reményi László elképesztő ügyességén is volt mit csodálni. Idővel aztán Szilárd is "diktafon-végre" került.

vezényletével), és fúvós szekció is (Abbas Murád vezetésével), pár dalban.

- Mi lesz a lemez címe?

- A legutóbbi tipp: "Kilégzés". Ez bármelyik pillanatban megváltozhat, ismerve a kedves munkatársam észjárását.

- Mikor és hol lesznek a lemezbemutató koncertek?

- Október végétől már erre fogunk készülni. A turné állomásairól a www.quimby.hu honlapon lehet tájékozódni. Ami már most biztos: decemberben PeCsa-buli lesz!

- Ezt a stúdiót ti választottátok, vagy a kiadó?

- Mi választottuk! Az a történet lényege, hogy az első szólóalbumomat az a kiadó adta ki, akie ez a stúdió, és itt vettük fel a legutóbbi Quimby-albumot is. Teljesen kézenfekvő volt, hogy most is idejövünk! A stúdióhasználattal kapcsolatos megbeszélés eredménye végül az lett, hogy a Tom-Tom ki is adja a lemezt. (Az Univerállal lejárt a szerződésünk.)

- Mi publikus abból, hogy egy Quimby milyen feltételek mellett készíthet ma lemezt?

- Abban a szerencsés helyzetben vagyunk, hogy a kiadó stúdiójában - nem melleleg: az ország egyik legjobb stúdiójában - annyit dolgozhatunk, amennyi szükséges. Egyébként pedig holnapután ülünk le szerződést kötni a kiadóval. Akkor fognak kiderülni a részletek, hogy ki mit vállal a reklám, a gyártás és a videóklip költségeiből. Előfordulhatnak tételek, amelyeket a zenekarnak kell állnia, de szerencsés esetben nem lesz ilyen.

- Tudjátok-e már, hogy melyik nótákból készülnek klipek?

- Van három-négy szám, ami esélyes lehet, de nincs még meg a rendező sem. Szerintem még az idén leforgatunk valamit....

- Mit tapasztaltatok az újjáalakulásotok óta megtartott koncerteken arról, hogy megmaradt-e veletek az a népes közönség, amelyik korábban megvolt?

- Részben mindenképpen megvan, sőt az a fura helyzet állt elő, hogy rengeteg új arc, rengeteg fiatal van a koncertjeinken. Ez azért meglepő, mert bár gyakorlatilag felnőtt rajtunk egy generáció, mi jó pár évig semmi újjal nem rukkoltunk elő. Mégis, a fiatalok megtalálták a zenénket, és rengetegen vannak megint a bulijainkon.

- Hallottam egy színházi munkátokról is. Ez miben áll?

- Puskás Tamás rendező megkeresett minket, hogy ha már úgyis használta a Quimby

zenéjét az "Ahogy tetszik" című darabban, hát csináljunk olyat, hogy a zenekar élőben lépjen fel minden előadásnál! Új dalokat kellett írni a darabhoz, és felhasználunk egy-két régit is. Az előadás elejétől a végéig mi vagyunk minden zenéért a felelősek, még a gongütésért is! Fent vagyunk a színpadon mind a hatan a Vidám Színpadon, Shakespeare "Vízkereszt, vagy amit akartok" című vígjátékában.

- Mik a Quimby tervei a lemez-bemutató koncerteken túli időszakra?

- Szeretnénk készíteni jövőre egy DVD-t koncertfelvételekből és archív anyagokból, de ez egy hosszabb folyamat.

- A Quimby újraéledését követően hogyan működnek tovább az oldalági projektek?

- Szinte mindenkinek van másik zenekara a Quimbyn kívül. Gerdesits Ferencnek a Marlboro Man, az Üllői Úti Fuck, és még sorolhatnám. Livius-nak ott a Kutya Vacsorája (lásd a www.akutyavacsoraja.hu honlapot!). Dodi a Kamuban játszik. Én a saját, önálló albumaimat készítem (www.szilard.net). Megy továbbra is minden! Livius is szeretne már a Kutya Vacsorájával megjelenni a piacon, lemez formájában. Az én új anyagomból hamarosan jön a harmadik videóklip, és rövidesen forgatok még kettőt. Folyamatosan dolgozom párhuzamosan. Nem összeegyeztethetetlen a dolog, csak folyamatosan kell gondolkodni előre, és tudni kell időben egyeztetni.

A második önálló albumom egyébként február végén jelent meg, "Súlytalanság" címmel, magánkiadásban Romhányi Aronnal és Pély Barnával. A terjesztést az Universal vállalta. Nyilván, másfajta dalokat tartalmaz, mint amilyenek a Quimbynél szólnak. A Quimbyben hat ember közös gondolkodása hoz létre valamit. A saját albumomra minden úgy íródik, ahogyan én szeretném. Annyanban lesz csak quimbys, amennyiben én ott játszom. Egyébként mindig az aktualitás dönti el, hogy melyik a fontosabb számomra. Most a Quimby!

Végül sikerült rávenni Kiss Tibit egy cigiszünetre, annak érdekében, hogy egy személyes kérdést tehessek fel neki, közben.

- Olvastam valahol, hogy egy hosszú, vagy súlyos betegség közben átértékeli az ember az addigi életét. Ez veled is megtörtént?

- Elgondolkoztam dolgokon, persze! Ilyen szempontból én is átértékeltém, ha azt vesszük. Amikor az ember egészséges, teli van mindenféle vágyakkal, tervekkel, ötletekkel. Amikor nem egészséges, mindez egyetlen vágyra szűkül le, ha az ember pozitívan áll a dolgokhoz: rendbe kell jönni! Ez az időszak nálam viszonylag sokáig tartott. Volt időm elgondolkodni, hogy mi és hogyan történt. Nem is az okokat kerestem, hanem a megoldásokat, hogy mit nem kéne csinálni, vagy merrefelé kéne menni. Az élet értelmén szerintem egyszer-kétszer elgondolkozik az ember, és leginkább olyankor, amikor baj van. Eltűnnek a problémáknak azok a részei, amelyek valahol nem fontosak az életben, és kirajzolódnak az igazán lényegesek. Például, hogy kik az igazi barátok, mik a fontos dolgok, helyek. Ilyen szempontból olyasféle volt az egész, mint egy szűrőn átmenni.

A kudarcot, bukást jó esetben úgy fogja fel az ember, mint egyfajta tapasztalatot. Természetesen, van ennek a folyamatnak olyan időszaka, amikor elkeseredés van, és az önsajnálattól az öngyilkosságig minden megfordul az ember fejében. Végül a kudarc természetes részévé válik az életnek. Onnantól kezdve lehet belőle tanulni. Most már az a feladat, hogy meg tudjuk felelkezni ezekről a dolgokról. Ez a mostani egy jó időszak az életemben. Nem állítom persze, hogy nincsenek az életben problémák. Amúgy, jól vagyok, és egyre inkább a helyes úton járok!

Amint a cigarettaszünet véget ért, a három fiú együtt merült el a stúdiótrükkök örögi bugyryában.
Olasz Sándor

Paco de Lucia

Senior Flamenco

Most fordult velem elő először, hogy egy koncert közönségsikere ellen szurkoljak. Az est főszereplője hatalmas kedvencem, mégis. Hogy miért? A jegyek szinte példátlanul magas ára (12 - 20 ezer) miatt! Ha ezzel is megtelik a csarnok, vérszemet kaphatnak a koncertszervezők. A folyamat pedig oda vezethet, hogy a "nagy nevek" elérhetősége, végső soron az élő zene öröme kevesek kiváltsága marad. És ezt nagyon nem szeretném! Azok a társaim például, akik az előző Paco de Lucia-oktett koncertjére kísérték el Budapestre (igenis, volt ilyen buli, flamenco-táncosokkal, emlékezetem szerint a nyolcvanas évek végén), ma nem tartottak velem. Nem azért, mert nem értek volna rá. (Az előzetes fejtegetésekhez képest szeptember 19-e végül majdnem teljes telt házat hozott. Hogy mi lesz ezek után??)

- Ahogyan az ilyenkor lenni szokott, bejött a szegény ember esete az ággal. Az történt, hogy a kiadó elmulasztotta megküldeni Paco aktuális lemezét, a Latin Grammy-díjas "Cositas Buenas"-t, amelynek a bemutatójára invitáltak a koncertplakátok. Az új számokra tehát nem sikerült rákészülnöm, azt azonban biztosan tudom, hogy Paco zenekara teljesen kicszerűlődtött a kb. másfél évtizeddel ezelőtti budapesti látogatása óta. Sőt, a hangszerpark is módosult valamelyest, gondolok itt a tangóharmonika belépésére, a fúvósok helyett.
- A "főnök" azonban szemernyit sem változott, már ami a zenéhez való hozzáállását illeti. Ő akkor is megmaradt a flamenco élharcosának, amikor vérbeli jazzgitárosok fogták közre, például McLaughlin és diMeola.
- Ezúttal sem hagyta magát befolyásolni: annál is inkább, mert az első, már-már melankolikus lassú, ám szenvedélyekkel teli számmal egyedül lépett a színpadra. Gitárja mély hangjait időnként elnyelte az akusztika-ileg erős kihívásokkal küzdő SYMA-csarnok gyomra. A második, tempósabb nótában már többé-kevésbé zavartalanul csodálhattuk azt a kifinomult eleganciát, ami Paco de Lucia játékát egyre inkább jellemzi. Eközben felcsendült egy panaszosan fájdalmas énekhang, a maga jellegzetesen spanyol frazirozásával. A harmadik szerzemény a virtuóz játéktechnika csillogtatásáról szólt anélkül, hogy az öncélúvá vált volna: a szám nem nélkülözte az érzelmi töltést.
- A várva várt "Rio Ancho" helyett még mindig "csak" egy spanyol balladát kaptunk, amely azonban - szerencsére - a legkevésbé sem bánt takarékosan a hangokkal. Ötödik nekifutásra egy bulerias szaladt ki Paco ujjai közül, miközben egyre több társát üdvözölhettük a színpadon. Ezúttal nem a gitárjátékot, hanem a tapsot kísértém fokozott figyelemmel. Próbáltam lekövetni, és kitalálni, milyen ritmusképlet fog majd következni -

gyakorlatilag sikertelenül. Nem véletlen, hogy külön iskolája van Spanyolországban ennek a "hangszernek"

- A bő 40 perc játékidő után elkövetkezett szünet nem csak az előadás hangulatát, hanem az enyémet is megtörte: mindenképp rá kellett startolnom az utolsó hatvani vonatra. Nagyjából ugyanennyi időt kaptam aztán a "kárpótlásra". Ehhez viszont a komplett, 8 fős zenekar a rendelkezésemre állt, amelyben - talán nem érdektelen leszögezni - a tangóharmonika egyértelműen dalhangszerként funkcionált. Minden bizonnyal ez a blokk képezte az ígért lemezbemutatót.
- A zenekar tagjainak egyéni kvalitásaihoz kétség sem férhet, mégis, az első nóta után a régi "nyolcas" (ld. pl. a "Solo quiero caminar" c. albumon) került ki nálam győztesen az összevetésből. Az ugyanis - emlékezetem szerint - lényegesen összeszokottabb csapat benyomását keltette. (Bizonyára nem véletlenül. Paco két testvére is helyett kapott benne.) Paco játéka pedig érezhetően letisztult az idők során anélkül, hogy vesztett volna akár a briliáns technikájából, akár a tűzéből. Mint a bor: minél öregebb, annál jobb a flamenco-király. (Még csak 58.) Ezúttal abszolút és kizárólagos vezére volt a csapatának. (Nem volt nehéz dolga, hiszen a mély hangok továbbra is el-eltűnedezték az éterben, mielőtt a hátsó lelátóig elértek volna.)
- A számomra megadatott utolsó negyedórán viszont felpörgött rendesen a társaság, akár a Black and Decker (kös, Boogie Mamma!), megkímélve az esetleges családostól, ami a csapatjátékot illeti. (Pacot hallgatva ez egy pillanatra sem merült fel bennem, bár a 12 ezres taksa hátul, ilyen helyszínen erős túlzás!) Sőt. Hiszem, hogy ez az est nem csak annak a vérét forrasította fel végül, aki született spanyol, hanem azét is, aki legalább

olasz. - Fotó: Dávid Zs

... és a Kövek gördülnek tovább...

Keith Richards: "...már nem azért zenélünk, hogy családjaink éhen ne haljanak, és nem azért, hogy bármit is bizonyítsunk..."

Ronnie Wood (Bill Wyman helyének betöltéséről): "Amikor belépett valaki a jelentkezők közül, mindig megkérdeztem tőlük: kérsz egy Guinness? ...Darryl azért kapta meg a munkát, mert azt válaszolta: ja, most jól jönne egy!"

▶▶ 1997. szeptember 23. Megjelent a Bridges To Babylon album és megkezdődött a turné Chicagóban.

Charlie Watts: "...ami miatt mindig sikeresek maradtunk - amellett, hogy nagyon látványosak vagyunk a színpadon - a turnék közötti szünetek: így sokkal nagyobb jelentőséggel bír, amikor újból útnak indulunk!"

▶▶ 1998. június - négy brit koncertet elhalasztottak a következő évre az adó-szabályok változása miatt.

▶▶ 1998. november 3. - megjelent a No Security koncertalbum.

Charlie Watts: "Az élő fellépés az, ahol Keith imád lenni - és a lemezeink ezt soha nem tükrözték. Produkáltunk néhány nagyon jó, nagyon ötletes lemezt, de sosem volt meg bennük az a tűz, ami az élő fellépésekből."

Ronnie Wood: "Mick nagyon jó frontember! Gyakran bosszantom Rod Stewartot azzal, hogy akkor leszel jó frontember, ha olyan leszel, mint Mick Jagger".

▶▶ 1999. július - Mick és Jerry Hall házassága felbomlott.

▶▶ 2001. november - megjelent Mick szólóalbuma, a Goddess In The Doorway.

▶▶ 2002. június 15. - Mick Jaggert lovagvá ütük a király-nó születésnapjára ünnepeken a zenéért tett szolgálataiért.

▶▶ 2002. szeptembertől indult a 40 éves évforduló kapcsán a Rolling Stones turnéja.

A Stones nem az albumokra helyezte a hangsúlyt az utóbbi időben, de a hosszú szünet ellenére markánsan jelen volt az elmúlt években - nem úgy, mint például a nyolcvanas években.

Mick Jagger: "Figyelembe véve a csapat állá-

Micket az utolsó pár lemez készítésénél, mint a régi szép időkben: jó barátokként. Habár azt hiszem, mindig lesznek olyan pillanatok, amikor fel tudnák egymást nyársalni pillantásaikkal!"

Charlie Watts: "Mick és Keith sosem vitatkoznak igazán. Ezt az emberek kitalálják. A legtöbbször a bőség zavara miatt csúsznak bele egy-egy vitába..."

Keith Richards: "Amikor Mick felébred, máris kész terv van a fejében: tudja, kit fog felhívni, mit fog enni, hová fog menni. Én pedig felébredek, hálát adok az Istennek, hogy még élek, és aztán ellenőrzöm, ki van-e kapcsolva minden telefon. Ha mi "papás-mamást" játszanánk, biztosan Mick lenne a mama!"

▶▶ 2005. augusztus 21. - Bostonban, a Fenway Park stadionban tartott koncertjével vasárnap este megkezdődött a Rolling Stones 2005-2006-os világturnéja. "Azért kezdtük itt a turnénkat, mert Boston bajnok város" - üdvözölte Mick Jagger a közönséget, utalva a helyi Red Sox 2005-ös baseball-bajnoki címére.

A
nyár végétől már minden létező fórum megírta, hogy a Bridges To Babylon című album után nyolc évvel Jagger és társulata egy új dalokat tartalmazó stúdiókoronggal jelentkezett. Némelyek még azt is pedzegették, hogy nagy valószínűséggel a Rolling Stones utolsó stúdióalbumát hallgathatjuk, amikor ezt az „A Bigger Bang” című lemezt tesszük a lejátszóba. Persze, ha arra gondolunk, hogy a zenekar alapítótágjai, "öskövületei" - Mick, Keith Richards és Charlie Watts - már elmúltak hatvan évek... És sokan már évek óta "temették" Keith-t, valamint Charlie-nál nem is olyan régen gégerákot diagnosztizáltak... Úgy tűnik, mindez csak üres károgás, mert a Kövek gördülnek tovább! A következőkben a teljesség igénye nélkül visszatekintünk az eltelt 8 év néhány pillanatára, felidézzük a muzikusok néhány mondatát és az új le-

mezről is szó lesz.
potát, jobb is volt, hogy nem turnéztunk egy ideig. Nem lettünk volna képesek semmi-re: kívül-belül kínlódtunk!"

▶▶ 2002. október 1. - megjelent a Forty Licks kettős album 36 régi és 4 új számmal.

A "Forty Licks" című válogatáslemez, illetve a hozzá járuló turné tett arról, hogy a zenekar továbbra is a közönségben maradjon, és ehhez nem volt szükség újabb sorlemezre.

▶▶ 2005. május 10. - Az együttes a New York-i Julliard School of Music-ban bemutatta a készülő albumról az egyik új dalt, az "Oh No, Not You Again"-t.

Az új albumot 2004 végén és idén tavasszal rögzítették Párizsban. A felvételeket Los Angelesben keverték meg a korábbi lemezeiken is közreműködő producer, Don Was irányításával. A Jagger-Richards szerzőpáros igen termékenyen bizonyult, hiszen 16 szám került a lemezre egy óra feletti játékidőben.

Ronnie Wood: "Nagyon jó volt úgy látni Keith-t és

A koncertmenü: 1. Start Me Up, 2. You Got Me Rocking, 3. Shattered, 4. Tumbling Dice, 5. Rough Justice, 6. Back Of My Hand, 7. Beast of Burden, 8. She's So Cold, 9. Heartbreaker, 10. Night Time, 11. The Worst, 12. Infamy, 13. Miss You, 14. Oh No, Not You Again, 15. Satisfaction, 16. Honky Tonk Woman, 17. Out of Control, 18. Sympathy for the Devil, 19. Jumping Jack Flash, 20. Brown Sugar, Rádás: 21. You Can't Always Get What You Want, 22. It's Only Rock'n Roll. A koncertmenü: 1. Start Me Up, 2. You Got Me Rocking, 3. Shattered, 4. Tumbling Dice, 5. Rough Justice, 6. Back Of My Hand, 7. Beast of Burden, 8. She's So Cold, 9. Heartbreaker, 10. Night Time, 11. The Worst, 12. Infamy, 13. Miss You, 14. Oh No, Not You Again, 15. Satisfaction, 16. Honky Tonk Woman, 17. Out of Control, 18. Sympathy for the Devil, 19. Jumping Jack Flash, 20. Brown Sugar, Rádás: 21. You Can't Always Get What You Want, 22. It's Only Rock'n Roll.

▶▶ "Hihetetlen előadás volt - mondta a buli után egy 40 körüli rajongó, aki már ötédször látta a Stones-t élőben - halálukig játszani fognak."

▶▶ Michael Cohl turnéigazgató szerint a zenekar szeretne fellépni Kínában, ahol eddig még soha nem sikerült koncertezniük. Tavaly az utolsó pillanatban mondták le hongkongi és sanghaji fellépéseiket a madárinfluenza-járvány miatt.

Keith Richards: "Megértem azokat az embereket, akik azt hiszik, hogy ennyi idő után már belefáradtunk egymásba. De ha együtt játszunk, az nagyon jó, és ezek-

kel a fickókkal a Jumpin' Jack Flash minden este új dalnak hat."

Ronnie Wood: "a Rolling Stones sokszor feloszlatott volna, különösképpen azért, mert annyire különböző személyiségek vagyunk. Az egyik ok, amiért a zenekar soha nem esett szét teljesen az az, hogy nem töltünk el sok időt azzal, hogy körbe ülünk és felesleges kérdéseket teszünk fel!"

▶▶ 2005. szeptember 6. - megjelent az "A Bigger Bang" című album.

▶ Az "A Bigger Bang" a Rolling Stones 24. sorlemeze, és nagy várakozás előzte meg, hiszen a "Bridges To Babylon" óta nyolc évet kellett várni a folytatásra. Rajongókban és ellendrukkerekben egyaránt nagy volt a kíváncsiság, mit tud hozni a világ legjobb rock and roll bandájának tartott zenekar a harmadik évezredben. Az új lemezalbum a hetvenes évek Rolling Stones hangját idézi fel, anélkül, hogy nosztalgikus érzés uralkodna el a számokon. A Jagger - Richards szerzőpáros ismét nagyszerű anyagot hozott össze. Sokadszorra bizonyítják, hogy a Kövek cseppet sem öregedtek meg, nem fogható rájuk, hogy nagypapásan gurulnak tovább - ütős rock-bluest kínálnak.

▶ Amint kedvenc világhálós honlapomon S.T. Erlewine írja az "A Bigger Bang" albumról, az mindent megtesz azért, hogy igazolja a nagy várakozást. "A nyitó "Rough Justice" rögtön úgy rúgja be az ajtót, hogy minden szájtáta maradt: a leghúzósbab, rockosabb Jagger és Richards dal emberemlékezet óta. Keith gitárja dögösebb, mint valaha, míg Jagger elpusztíthatatlan energiával

A Bigger Bang albumon hallható dalok: 1. Rough Justice, 2. Let Me Down Slow, 3. It Won't Take Long, 4. Rain Fall Down, 5. Streets Of Love, 6. Back Of My Hand, 7. She Saw Me Coming, 8. Biggest Mistake, 9. The Place Is Empty, 10. Oh No, Not You Again, 11. Dangerous Beauty, 12. Laugh, I Nearly Died, 13. Sweet Neo Con, 14. Look What The Cat Dragged In, 15. Driving Too Fast, 16. Infamy.

énekel tyúkokról, kakasokról és rókákról - mindezt igen frívól szövegkörnyezetbe helyezve. Igen magasra tették ezzel a lécezt, de az album végig tartja a saját maga diktálta tempót. Elsőrangú rockdal a "Let Me Down Slow" vagy a "She Saw Me Coming", amelyek ugyanúgy kijöhettek volna kislemezen, mint a "Streets Of Love". A lemez azonban nemcsak dögös számokban erős: a Rain Fall Down elsőrangú, táncolható alapokra irt funk-rock, a Back Of My Hand klasszikus blues. Ami különösen meglepő, ebben a bluesban Mick nemcsak szájharmonikázott, hanem maga pengette a slide-gitárt is!

▶ Keith két dalt énekelt, közülük a This Place Is Empty igazi zongorás, lepattant éjszakai lokált idéző ballada Tom Waits stílusában. A másik az "Infamy".

▶ A lemez leghírhedtebb számának Európában a Busht támadó "Sweet Neo Con" című darabot tartották, amely sokakat meglepett: "azt hittük, Mick egy régi Thatcher-hívó" - írta az Uncut magazin. A szám természetesen nem szerepel a Stones amerikai koncertjein.

▶ **Mick Jagger** (egy amerikai tv-interjúban): "Nem személy szerint George W. Bush amerikai elnök ellen irányul a Sweet Neo Con című új dal. Nem egy bizonyos személyre szabtuk a szöveget, de tény, hogy a dal nagyon kritikus megvilágításba helyezi a (washingtoni) kormány bizonyos politikai eljárásait." Még a Newsweek magazin is idézett a szövegből, amely így kezdődik: "Kereszténynek nevezd magad, én álszentnek nevezlek./Hazafinak nevezd magad, holott szarházi vagy".

▶ Jagger kijelentette, hogy nem foglalkozik a kritikákkal, elvégre ő Franciaországban, egy XVIII. századi, Loirementi kastélyban él, ellentétben a jelenleg az Államokba letelepedett Keith Richards-szal, akit akár atrocitások is érhetnek a "neokonok" részéről.

Összeállította a világhálóról, az According to Rolling Stones c. könyvből vett információk alapján Nemes Nagy Péter

Bill Wyman Ritmus Királyai élőben

Bizony meglepődtem, amikor a koncertterembe lépve megláttam a székeket.

Arra számítottam, hogy az egykori Rolling Stones basszeros neve ennél lenyegesen több érdeklődőt hoz be. Vagy a magyar közönség már előre tudta, hogy itt nem számíthat Jaggerék számaira? Ez utóbbi gondolatomból azonban gyorsan a valóság talajára léptem. Egyik koncertekről való ismerősöm nekem szegezte a kérdést, hogy milyen Stones-számok várhatók. Nem akart hinni a fülének, hogy semmilyen...

★ A meghirdetett kezdési időpont után nem sokkal az utóbbi időben gyakran nálunk vendégeskedő Ian Siegal és a tiszteletbeli magyarnak számító Ripoff Raskolnikov (Graz, Ausztria) ült be a színpadra két akusztikus gitárral. Egymást váltva énekeltek számaikat bő félórán át. Egy Muddy Waters bluesba Szabó Tamás is csatlakozott hozzájuk.

★ Negyed 10 magasságában Ian Siegal már az est főszereplőit jelentette be. A színpadra lépő zenészek egy instrumentális darabbal melegítettek, majd az október 24-én 69. életévébe lépett Bill Wyman előbb a színpad elé hívta a nézőket, majd sorra tette föl a kérdéseket: "szeretitek a jazzt? ... a soult? ... a rockabillyt? ... a blueszt?" Ez utóbbira volt a leghangosabb "yes" válasz és örülni kezdtem, hogy milyen jó a közönség. Ez az örömöm azonban nem tartott sokáig, csak addig míg Bill a zenekar tagjait el nem kezdte bemutatni. Ekkor az első sorokból egy, a magyar sör erejéhez nem szokott állítólag angol figura föl-szólt Billnek: "who are YOU". Bill csak nézett, majd így igazította el: "And who the fuck are you?"

★ Ezután a közjáték után szerencsére a zene kapott főszerepet. A koncert napján látott hivatalosan napvilágot a csapat előző év nyarán Berlinben fölvevett koncertlemeze. Zömében ezt a műsort nyomták, de más sorrendben, valamint az akkori frontembernek számító énekes-zongorista Mike Sanchez nem volt itt, így az általa énekelt számok részben hiányoztak, másrészt Albertre (Jitterbug Boogie), Terry-re (Race With The Devil) vagy Beverley kiasszonyra (Flatfoot Sam) testlódottak. A billentyűs hangszert Chris Stainton kezelte. Egy Louis Jordan darabbal pörgették fel a műsort, amelyet Albert Lee énekelt. Mr. Lee a 60/70-es években - Hendrix, Clapton vagy Rory Gallagher tündöklésének idején! - az angol gitárosok kedvence volt, és ennek jogosságát néhány szóval most bizonyította is. Főleg a country stílusú daraboknál virított. A kezdetben vokált erősítő, csoki bőrű dekoratív hölgy, Beverley Skeete is hamar szóló

**Petőfi
Csarnok
Budapest
2005. október 4.**

szerepet kapott, miként a többiek is. Előbb a ritmusgitáros Terry Taylor egy Little Walter blues, majd Andy Fairweather Low a Mystery Train eléneklésével ragadta magához a mikrofont. Az együttes vezetője egy cajun stílusú dalt énekelt el Clifton Chenier műsorából. Andy

torokhangjával és erősen torzított gitárhangjával tündökölt. A két szaxofonos, Nick Payne és Frank Meade meckreografált mozgása nem ment a zene rovására. Majd jött a sztárvendég, a 70 éves Eddie Floyd és a 60-as évek nagy soul-sikereit elevenítette fel. Ray Charles nagy sikerét a Hit The Road Jack-et Andy és Beverley énekelte, beleszóve a 40-es években elsősorban Nat King Cole által énekelt Hit That Jave Jack-et. Chris itt egy remek Hammond szólót nyomott, amit baritonoszaxiján Nick folytatott. A kétórás műsor pörgött, minden muzsikusk megmutathatta tudását. Kitű-

nő muzsikuskok igazi, jó show-t adtak minden gagyitól menteset. A közönség csak állt, ahelyett, hogy roktak volna...

★ Amikor a ráadásnál visszajött Bill (a Wyman) papa és egyenként bemutatta a tagokat, megismétlődött a "részeg-szekéző" beordítóása. Erre Főhősünk előbb udvariasan, majd "Shut up!"-pal válaszolt. Pontosabban kérte az illető(ke)t, hogy hagyják Őt beszélni. Majd, amikor meglátta, hogy sörös pohárral a kézben "jópofiznak" visszaszólt nekik, hogy "ti most iszotok, én pedig csak a buli után fogok..." és egy erőteljebb újbóli "shut up!"-t szólt immár emledebb hangon. (Nem is volt színpad előtti dedikálás...)

NNP - Fotó: Bessenyei László

Megfontolt lassúság

Vannak zenekarok, amelyek fittyet hánynak a divatra, a közízlésre és a pénzügyi "okosságokra", az Oregon-i YOB ezek egyike. A közel tíz éve üzemelő trió apokaliptikus hangrombolást visz véghez lemezein. A kis kiadóktól az egyik legnagyobbnak számító Metal Blade-hez szerződött a trió a tavalyi évben, melynek eredménye a The Illusion Of Motion c. korong volt. A legutóbbi anyaguk The Unreal Never Lived címmel a közeli múltban került forgalomba. A nagy hullámverést okozó, ultralassú, monoton és „mélyre hangolt riffek”, illetve démoni énekhang gazdáját, az énekes, gitáros Mike Scheid-et kérdeztük.

Mike Scheidt: Megszállott doom rajongó a '90-es évek elején lettem. Amikor elindítottam a YOB-ot, olyan zenekart akartam létrehozni, amire hatással volt a Pentagram, a Cathedral, a Sleep, az Electric Wizard, az Orange Goblin, a Count Raven, (a) The Obsessed, és a Trouble. Ez 1996-ban történt. Emellett a YOB-ra mindig is ösztönzőleg hatott a death és black metal illetve a hardcore is, és ezek az elemek egyre kidomborodtak, érezhetőek a dalainkban az évek folyamán.

Rockinform: Az első nagylemezetek a 12th Records-nál jelent meg, a második az Abstract Sounds-nál, aztán átszerződtek a Metal Blade-hez. Mennyi ideig tengtetek-lengtetek kiadó nélkül?

M.S.: Amikor leléptünk az Abstract Sounds-tól, egy évig kerestük a drót végét. A Metal Blade hallotta, hogy nincs szerződésünk, ezért felvették velünk a kapcsolatot. Ettől teljesen padlóra kerültünk. Velük nem is számoltunk semmilyen körülmények közt. Sokkal nagyobb kiadó ez az általunk keresettnél, és történelmileg is jelentős tényező, hogy itt kötöttünk ki, hiszen eddigi pályafutásuk során sosem dolgoztak hozzánk hasonló stílusú csapattal, de meggyőzték minket, hogy ők a legjobbak a számunkra. Tárt karokkal fogadtak bennünket, és boldogok vagyunk, hogy velük dolgozhatunk. Az ott tevékenykedő jókedvű, ártatlan zenerajongók, pozitív támogatásban és bátorításban részesítenek bennünket. Továbbá teljes mellesléssel állnak mögöttünk, és hihetetlen a promóciónk. Láttuk már a The Unreal Never Lived oldalas hirdetését is az újságokban, emellett számtalan interjút szerveztek számunkra az utóbbi két korongunk megjelenése óta.

R.I.: Hány lemezre szól a szerződés?

M.S.: Négy albumra. Most éppen dolgozunk a harmadik, nekik szállítandó anyagon, amit remélhetőleg 2006-ban fel is veszünk. Egyébiránt különös érzés, hogy a Metal Blade-nél vagyunk, mivel mindannyian a kiadványainkon nőttünk fel. Rengeteg kedvenc zenekarom dolgozott itt: Hiram, Drak Angel, Trouble, Slayer, Corrosion Of Conformity, D.R.I., Immolation, Cryptic Slaughter, Witchkiller, Voivod, Celtic Frost, Candlemass, Bolt Thrower, Possessed, The Obsessed. Elképesztő része lenni ennek a történetnek. Érdeklí őket a metal és a hardcore minden ága. LOSA, Unearth, Six Feet Under, Criminal, Falconer. Ez a zenekarok széles skálája, nemde?

R.I.: Milyen volt a The Illusion Of Motion visszhangja?

M.S.: A YOB Metal Blade-nél megjelent két lemezére mindent felülmúló volt a reakció. Szerencsésnek érezzük magunkat a rengeteg támogatásért, amelyet a világ minden táján élő emberektől kapunk. Azt viszont nem tudnám megmondani, hogy hány példány talált gazdára a korongokból. A DOOM metal mindenképpen népszerűbb és elismertebb most, mint gondoltam volna azt öt évvel ezelőtt. Hogy az olyan bandák, mint a YOB lemezét a Metal Blade gondolja, beszédes bizonyíték arra, hogy van nagyobb közönsége, és odafigyelnek az emberek a hozzánk hasonló zenét játszó csapatokra.

R.I.: Beszéljünk az új lemezről. Úgy tűnik, biztos talajt éreztek a lábatok alatt, termékennyé váltatok az utóbbi időben...

M.S.: A YOB mindig dolgozik új dolgokon. Rengeteg hatás ér, mint zeneszerzőt, és folyton akadnak dalok, amelyeket faragok otthon. Amikor valami ígéretes jön össze, elviszem a próbaterembe, és megnézzük, hogy ez-e az, amit ki akarunk próbálni. Ha igen, érleljük a többi dalunkkal együtt, és ha minden tekintetben megbizonyosodunk arról, hogy bátran szembe száll a korábbi anyagainkkal, fel is vesszük.

R.I.: Hogyan jönnek össze ezek a terebélyes opuszok?

M.S.: Írni a hosszú dalokat természetes dolog számunkra. Amióta az első felvételünk készült, amin mindössze három tévelt tartalmazott, és harmincperces volt, hosszú dalokat írunk. Sosem mondom olyat, hogy "kell ide még tíz perc". A lényeges folyamata a dalírásnak az, hogy maga a téma diktálja a nóta hosszúságát. Pár darab már nyolc perc után rendben van, néhányat nem érzünk elkészültnek húsz perc után sem. Az albumot

nyitó Quantum Mystic-en, a címadó tétel rögzítése közben kezdtünk el dolgozni, a Koszmos lényegében egy régi ötlet, amit régóta formáltunk. Ez nem igazán állt egybe dalként az ideig esztendőig. Kevesebb, mint egy évig írtuk a dalokat, a felvételek nyolc hónapot vettek igénybe. Mindemellett ez az eddigi legjobb munkánk. Fejlődünk, mint zenészek, és ez határtalan szabadságot ad számunkra a stúdiómunkálatok közben. A The Unreal Never Lived-on az Illusion Of Motion-höz hasonló stílusú riffek és hangulatok vannak, de különbözik minden eddigtől, amit tető alá hoztunk, megőrizve az alkalmazott motívumokat, mintákat. Mindig a legjobbat hozzuk ki magunkból egy új lemez rögzítésekor. Ez számunkra üdítő.

R.I.: Van a lemezcím mögött különösebb tartalom?

M.S.: A szövegek még mindig a kelet misztikus hangulata, és a kvantumfizika keresztződéséről szólnak. A cím egy idézet Sri Nisargatta-tól, egy indiai vallási tanártól, aki Bombay-ban élt 1998-ban bekövetkezett haláláig. Ő úgy vélte, hogy a Világ gondolati kreálmányai, mint a társadalom, és a filozófia, az általunk valóságnak hívott dolgon alapszik. A mi részvételünk nélkül ez nem is létezik, vagy ha igen, akkor leginkább átmeneti jelleggel. Fának hívjuk a fát, mert így nevezte el valaki és ez így van már régóta. Nem tudjuk továbbá azt sem, mi is az emberi lét pontosan. Ezek csak használt elnevezések kommunikációs célokra. A valóságban azonban ezeknek a dolgoknak nincs szüksége a rájuk nyomott "címkére". Ezek csak vannak maguknak. Ez egy nagyon pontatlan magyarázata az album címének.

R.I.: Büszkék lehettek a szemet gyönyörködtető borítóra. A sok tompa, szürke szín sugallja, előrevetíti a CD sötét hangulatát, lehangoló atmoszféráját...

M.S.: Ez mindig az, amit a banda próbál elérni, és örülök annak, hogy ezt észrevetted. A művet az odeum.org-nél ügyködő Aaron Edge készítette. Ő egy nagyon jó barátunk, és az ő dizájnya jól körüljárja, bemutatja a lemezt.

R.I.: Az Abstract Sounds-nál, 2003-ban megjelent Catharsis a stoner rock körökben nagy tekintéllyel bíró Billy Anderson-nal készült. Miért nem dolgoztatok vele újra?

M.S.: Beszéljünk vele néhányszor, de a mi lemezeink mindig saját producerelésben készülnek. Fontolóra vettük azt, hogy producerként is alkalmazzuk őt. Úgy véljük, ő a legmegfelelőbb ember a hangzásunk megtalálására.

R.I.: Ellátogattam a honlapotokra, ahol nem láttam egyetlen koncertdatumot sem. Lesznek koncertjeitek Európában?

M.S.: Remélhetőleg 2006 nyarán átruccanunk az öreg kontinensre. Tavaly csináltunk két amerikai turnét, és biztos vagyok abban, hogy most is útra kelünk az USA-ban. Mindannyiunknak vannak gyerekei és családja. Össze kell egyeztetnünk a koncertjeinket és a szeretteinket. Ettől függetlenül annyit játszunk élőben, amennyit csak tudunk!

R.I.: Mit kell tudnunk az élő fellépéseitekről? Játsszátok a „nagy slágereiteket”, vagy koncentráltok az aktuális korongra?

M.S.: Próbáljuk véghez vinni mindkettőt, bizonyos fokig. A bulijainkon hallhatóak dalok valamennyi lemezükről, illetve új, eddig nem rögzített tételek is. Játsszani az új nótaikat az egyik legjobb módja, hogy megtudjuk, hogy elérik-e az általunk kívánt minőséget.

R.I.: Milyen lemezek pörögnek a lejátszódban?

M.S.: Hosszú a listám, úgyhogy körmölhetsz! Black Altar-Black Altar; Akercocke-összes; ASVA; Iron Maiden-Piece Of Mind; Turin Brakes-összes; Deathspell Omega-Kenose; VON-Satanic Blood; Mental Horror-Abbyss Of Hypocrisy; Cathedral-Forrest Of Quilibrium; Symphorce-Godspeed; Neurosis-A Sun That Never Sets; Inquisition-összes.

-norbitam

Git-Art Hangszerbolt, a professzionális hangszerek boltja:

GITART KFT.

1137 Budapest, Szent István krt. 12.
Tel.: 06-1-332-6144 web: www.tar.hu/gitart

SPECTOR, CARVIN hazai forgalmazása:

LEGYÉL TE IS CARVIN-ista !!!!

CARVIN: MADE IN USA • CARVIN: A MÍNŐSÉG

CARVIN: PA, ERŐSÍTŐK, GÍTÁROK EFFEKTEK, • CARVIN: SZOLID ÁR

A LEGNAGYOBB MÁRKÁK EGY HELYEN.

....., hogy minden csak rajtad múljon!

NEUTRIK
ECONOMIZING THE WORLD

ELIMEX

Tel: 239-8270, 239-6688 Fax: 451-0560
info@elimex.hu www.elimex.hu
1131. Budapest, Dolmány u. 18-20

GuitarPlayer
LaGrange
T.M. Stevens FunkMaster
Matthias Jabs
"Scorpions" RockMaster

www.rockinform.hu

• **Rockinform a NET-en!**

Ingyen próba felvétel

- Élőzene
- Akusztikus felvételek
- MIDI
- Masterelés
- Kötelezettség nélküli próba felvétel új klienseknek.
- Ideiglenesen 50% kedvezmény.

Fractal Hangstúdió

Van pár jó számotok, de nem vagytok biztosak egy felvételben?

Hogy működik, meddig tart és mennyibe kerül egy demo vagy album rögzítése?

Próbáljátok ki, és döntsétek el, velünk akarjátok-e folytatni a projektet!

Érd, Koppány u. 40-42.

<http://www.fractalstudios.hu>

További információk Virág Annamariától

Mobil: 06209/168-193 vagy 06(23)363-932

A béke szigetén

Zanzibár

- Előző lemezetek - Az igazi nevem - abban a tekintetben a klasszikusok hatása alatt született, hogy alapvetően gitárcentrikus, szikár megszólalású rockzenét tartalmazott. Az Új napra ébredsz című albummal ezen az úton haladtatok tovább, vagy ezúttal engedtek a modernség csábításának?

Sidlovics Gábor: - „Az igazi nevem” felvételeinél tudatosan törekedtünk arra, hogy a stúdióból kikerülő album minél többet visszaadjon a próbatermi játék hangulatából. Szerepet játszott ebben első két lemezünk dalainak színpadi megszólalása is - a koncertjeinken életre kelő dalok hatására kedvet kaptunk hozzá, hogy a soron következő album minél puritánabban szóljon meg. Volt ebben némi nosztalgia is: régi álmunkat valósítottuk meg azzal, hogy Az igazi nevem rögzítése során a hangszerek pusztán bemikrofonozásával és minimális utómunkálatokkal hagyományos felvételi módszereket alkalmaztunk. Azonban már akkor tudtuk, hogy a következő években már nem ezen az úton fogunk haladni - és így is történt: az új lemez dalait sokkal gazdagabban hangszereltük meg és ezúttal jobban kihasználta a stúdió nyújtotta lehetőségeket is. Ebből a szempontból tehát az új anyag jobban hasonlít az első két albumra, mint elődje. Az elképzeléseinkhez a legmegfelelőbb producert Hány Péter személyében találtuk meg, aki nagyon sokat segített nekünk elképzeléseink megvalósításában.

- A dalszerzés során melyik módszert választottátok? Van, aki sok alapötletet rögzít, és azokból válogatva dolgozza ki a lemezre kerülő dalokat, mások pedig csak tíz-tizenkét számmal demóznak és azokat gyűrik stúdiókészre.

Nagy Gábor: - Inkább az előbbi követtük: kis, házi stúdióban közel ötven dal alapötletét vettük fel, de ebből csak azokkal dolgoztunk tovább, amelyekről eldöntöttük, hogy lemezre fogjuk rögzíteni őket. A megmaradt ötletek közül valószínűleg több is helyet kap majd a következő albumon, de nagyobb részüket biztosan nem használjuk már fel: épp a minap „takarítottam” a számítógépemen rögzített felvételek között és simán letöröltem jó néhány vázlatot, mert egyértelmű volt,

hogy nem érdemes foglalni velük. Különösen, mert úgy érzem, hogy ezúttal is azok a dalok sikerültek a legjobban, amelyek egy lendülettel, azonnal megszülettek.

- Azt mondják, hogy „hirtelen felindulásból” főként a gyors dalok készülnek el.

N.G.: - Nem tudom más, hogy van vele, de esetemben ez egyaránt igaz lehet a keményebb és a líraibb tételekre is.

- Tulajdonképpen milyen hosszú utolsó időszak termése hallható a lemezen?

S.D.: - A dalszerzés időszaka közel hat hónapig tartott. Ezután kezdődtek csak el a stúdiómunka hónapjai.

- A megváltozott alapkonceptió miatt a dalok rögzítése - a konkrét stúdiómunka - során használtak-e ezúttal más módszereket, mint korábban?

Steklács Miklós: - Annyiban mindenképpen, hogy eddig ez a legalaposabban előkészített lemezünk. Gabszinál a dalszerzéssel párhuzamosan a lehető legjobban kidolgoztuk az egyes számokat, így a stúdióba már teljesen befejezett dalokkal vonultunk. A jól kidolgozott demók miatt maga a rögzítés is viszonylag rövid időt vett igénybe. A stúdiómunka során azért így is sokat alakultak a dalok: sok kis ötlettel, díszítéssel bővültek, rengeteget kísérleteztünk a rögzítés során, de az egyes számok alapjai - a szerkezetek és a ritmusképletek - már nem változtak.

Terecskei Rita: - Talán az alapos előkészítésnek is köszönhető, hogy a korábbiakhoz képest most a felvételek is sokkal nyugodtabb hangulatban zajlottak. Korábban előfordult, hogy a két szerző, Sidi és Gabsi összekapott a stúdióban valamelyik dal rögzítésekor, de ilyesmire most nem volt példa: nagyon nyugodtan és kiegyensúlyozottan dolgoztunk.

- Alkotói szempontból tehát egy békés lemez született. Az alapos előkészítés mellett ebben minden bizonnyal benne vannak az előző lemezek készítése során szerzett tapasztalatok is...

Új napra ébred a Zanzibár október 26-án és új napra ébredhetnek a zenekar rajongói is, hiszen ekkor jelenik meg az ötösfogat új stúdiólemeze, Új napra ébredsz címmel. A társulat "négyötöd részével" - Terecskei Rita énekesnővel, Nagy Gábor és Sidlovics Gábor gitárosokkal (Gabszival és Sidivel), valamint Steklács Miklós basszusgitárossal - Nagy Gábor konyhaasztala köré telepedve tekintettük át a zenekar közelmúltjának történéseit - mindenek előtt természetesen a napokban megjelent, friss és ropogós album körüli történésekre koncentrálván.

T.R.:

- Az biztos,

hogy a munka során

most sokkal jobban képesek voltunk megkülönböztetni egymástól a lényegest és a lényegtelenet, és tudtuk, hogy nem szabad vitatkoznunk a végeredmény szempontjából lényegtelen dolgokon.

- Most, hogy ti is egyben hallgathatjátok meg a lemezt, figyelték-e arra, hogy élőben mely dalok fognak a legjobban megszólalni?

N.G.: - Természetesen és gondolkodtunk is már rajta, hogy az új dalok közül melyeket vegyük fel a koncertprogramunkba. De őszintén szólva én legszívesebben az Új napra ébredsz teljes anyagát eljátszanám élőben is. Annyira egységnesnek érzem a lemezt, hogy egy kedvencet tényleg nem tudnék megnevezni róla.

T.R.: - Megkockázatom, hogy eddigi négy lemezünk közül - talán nemcsak a végeredmény, hanem a készítésének körülményei miatt is - ez lett a kedvencem.

- Az Ilyen az élet című dalra készült új videoklipetekben kis híján terrorcselekmény áldoztává váltok. Mennyire volt más egy efféle story-klipet forgatni, mint az eddigi filmjeiteket, amelyek inkább image-klipek voltak (pl.: Vágyom rád, Táncolunk, Érintés)?

S.D.: - A klip úgy kezdődik, hogy egy arc elindítja egy pokolgép számlálóját és kicsiba pattanva elhúzza a helyszínről. A történet szerint a bomba arra a fotelre van rögzítve, amelyben Rita ül és énekel, mi pedig körülötte állunk és zenélünk. A hangszerek a bombára vannak kötve: ha abbahagynánk a játékot, akkor mindannyian felrobbanánk - a szituáció miatt azonban statikusabb testtartásban kellett játszaniuk. Játék közben persze sokszor bemozdultunk a ritmusra és járnunk kezdett a lábunk - ilyenkor mindig ránk szólt a rendező: figyelj oda, most az életedért játszol! Ennyiben muszáj volt kon-

centrálni a történetre.

N.G.: - Az az igazság - és nem szeretném, ha ez nagyképűségnek tűnne -, hogy számomra a klipforgatások már elvesztették minden bájukat. A felvételek általában kora reggel kezdődnek és a munka intenzív, egész nap tart. Nem igazán lehet közben mást csinálni, és vannak jelenetek, amelyeket többször is fel kell venni. Mi nem vagyunk színészek, ezért nagyon figyelniük kell arra, hogy minden jól menjen. Én már nagyon szeretnék egy rajzfilmmel készült klipet...

S.M.: - Szerintem az új klip mondanivalója az is lehet - és ennyiben tényleg szól a mi helyzetünkről, de talán valamennyi hazai zenésztől is -, hogy nekünk az életben maradásért kell zenélnünk. Ha nem nyomnánk állandóan, akkor nem tudnánk a felszínen maradni. A dolog élet persze elveszi az, hogy imádjuk ezt csinálni.

- Rita, szerinted hatással van-e a zenekar népszerűségére az, hogy pályatársaid többségéhez képest többet szerepelsz a bulvársajtóban?

T.R.: - Nem lenne őszinte dolog azt mondani, hogy nincs ilyen összefüggés. Biztosan van kapcsolat a bulvársajtó személyem iránti érdeklődése és a zenekar népszerűsége között, de ezek nem állnak egymással egyenes arányban. És az is lehet, hogy sokan éppen gagyi dolognak tartják, hogy a kamera előtt a csigáimról beszélek. Mondjuk a magam részéről nem foglalkozom túl sokat ezekkel a kérdésekkel: ha valakit a hobim, vagy éppen a családom érdekel és erről kérdezet, akkor én válaszolok neki. De soha nem jelentkeztem sehol azzal, hogy most ide megyek; itt, vagy ott lakom; ezt, vagy azt fogom csinálni és esetleg lehetne írni róla.

- Mi az a téma, amit már visszautasítottál?

T.R.: - Igazság szerint a legtöbb megkeresés el sem jut hozzánk, mert azokat kiszűri a menedzserünk. Tabu például a politika - a múltkor felhívtak, hogy beszéljék ilyen-olyan közéleti témákról, de erről szó sem lehet. Egyébként nem szokott gond lenni: az újságírók általában tiszteletben tartják a magánélet azon részleteit, amelyekről úgy sem beszélnek.

S.G.: - Ezt az egész sajtó-kérdést egyébként igen jól jellemzi az egyik esetünk. Valamelyik koncertünk előestéjén a panziószobánkban rendőrkommandósok ütöttek rajtunk és - úgy ahogy azt kell - a falhoz nyomtak. Röviddel ezután derült csak ki, hogy egyszerűen elnézték a címet. Amikor erre rájöttek, eleresztettek és azt mondták, bocsánat, de azért alá kellett írniuk egy papírt, hogy nem lett semmi bajunk. Hazatérve elmeséltük a "kalandunkat" a kiadó munkatársainak, akik nyilván elmondták egy másik, náluk lévő zenekarnak. Amikor találkoztunk ezekkel az úgynevezett "pályatársainkkal", örvendezve mondták, hogy milyen jól kitaláltuk ezt a sztorit, kár, hogy nem nekik jutott előbb eszükbe. Mi meg csak mondtuk, hogy fogjátok már fel, hogy ez velünk tényleg megtörtént...! A rólunk megjelenő hírek egy tekintetben mindenképpen hasonlítanak a dalainkra: mindegyik a valóságról szól.

- Az új lemezzel mikor indultok turnéra?

N.G.: - A téli időszakban turnét nem tervezünk, a koncertprogramunkat a "szokásos" fellépések - klubkoncertek, egyetemi bulik - töltik meg. Aki szeretne találkozni velünk, az a honlapunkról naprakész információkhoz juthat. A weblap valószínűleg a közeljövőben megújul - már ezért is érdemes lesz meglátogatni. Most csak azt szeretnénk, hogy az Új napra ébredsz dalai minél több emberhez eljussanak. Kíváncsian várjuk a közönség véleményét és örülnénk, ha az új dalaink legalább annyira tetszenének nekik, mint nekünk - vagy még jobban. Számunkra most ez a legfontosabb.

Rideg-Németh Balázs

Carl Palmer Band

A38

Budapest

2005. október 3.

Ütős legenda

Vannak magától értetődően egyértelmű dolgok. Példának okáért az utánozhatatlan klasszikus ELP méltán legendává nemesült ritmusemberének önálló megmozdulására való ellátogatás. Bő másfél óra után kiderült, a sztori folytatódik, új emberekkel és új köntösben, és a stílus, hát, igen, kérem tisztelettel, az szerényen szólva is lehengetlő.

► Magára valamit is adó rockrajongónak Carl Palmert bemutatni minimum becsületsértéssel felérő piszkos galádság. A műfaj aranylapjain szereplő kivételes képességű férfiú évtizedekig reflektorfényben szerepelt, ám az elmúlt években homály fedte tevékenységét. Kishazánkban legalábbis mindenképpen, erről e sorok írója hosszasan tudna elmélkedni, például felidézve Carl utolsó két albumának beszerzési körülményeit (inkák kincse effektus), de hát folytatásos regényre nincs se időnk, se helyünk, így aztán maradunk a száraz tényeknél. Palmer mester saját csapatával nyomul, természetesen trióban, persze, hogy (többnyire) ELP dalokkal a műsor, ám van egy apró, ám annál jelentősebb változás a dicső műlthoz képest. Billentyűs hangszerek helyett gitár viszi a primet.

► Hoppá, mondhatnók, s bizony, bizony, hoppá. Mégpedig a javából. Tessenek csak elképzelni: ama bizonyos, örültebbnél örültebb zongora és orgona futamok hat húron...

► Rendkívül lelkes telt ház előtt pontosan kezd a csapat és hamar kiderül, az A38-as hagyományokhoz híven ezúttal is nagyszerű a hangzás (de jó ezt leírni!). A Barbarian azonnal megragadja a publikumot, aztán a Hoedown-t csak harmadszorra tudja eljátszani a gárda, lévén kétszer is gondok akadnak a gitárerősítővel - Palmer meg is jegyzi: No, ezért játszom én dobom! -, de a váratlan közjáték csak egybekovácsolta a színpadon és az előtte lévőket. Dörgő vastaps.

► És szépen, egymás után gördülnek, mit gördülnek, zakatolnak, dübörögnek, szaggatnak az ismert dallamok. Tarkus, Trilogy, L.A. Nights, The Enemy God, Bullfrog, Tocatta. Az előadás fantasztikus, a siker frenetikus.

► Értelemszerűen az egyébiránt irigylésre méltó fizikai állapotban lévő Palmer a központ, a vezér, a fő hangsúly - micsoda intenzitással és pontossággal játszik közel a hatvanhoz! -, ám társai sem akármilyen figurák. A gitáros Paul Bielutowicz egy éve tagja a csapatnak, kinézésre érettségi előtt álló mosolygós srác, valós életkora sem sokkal több, ám rendkívüli tehetségéhez kétség nem férhet, esetében bátran leírhatjuk az ezúttal nem közhelynek számító korát meghazudtolóan kiváló gitáros summázatot (azt már csak halkan jegyeztem meg, elődje, Shaun Baxter azért érettebb és gyilkosabb muzsikus, bocs). Az öthúrosos dörmögő basszeres is új tag, róla csak annyit: hát, igen.

► A Fanfare For The Common Man az est (sokadik) csúcspontja, Carl doboszólója az egyik legélvezetesebb és legszórakoztatóbb, amit valaha láttam-hallottam. A ráadás tovább fokozza az amúgy is óriási hangulatot: Carmina Burana! Kész, nincs tovább, gyilkosság a köbön, szakadjon szét minden. Az agy egyetlen üzenetet közvetít: Carl Palmer!

► Legenda, élő legenda, mégpedig a javából. Ütős legenda. A megfogalmazás mindkét értelmében. Aki ott volt, soha nem feledei. Aki lemaradt, kap egy utolsó esélyt: hamarosan megjelenik a trió egyik angliai koncertjének DVD-je. Vannak magától értetődően egyértelmű dolgok.

Szilágyi Norbert - Fotó: Tolnai Tibor

**MISKOLC
EGYETEMI
ROCKWELL
KLUB
ROCKWELL
STATION
• KEK ROCKY
• MILLER KLUB
• ROCKWELL Cafe**

RockWell
House of ROCK

**Tel.: 46/565-422
e-mail: unikultur@axelero.hu
www.rockwellklub.hu**

A hónap albuma

Code:

Nouveau Gloaming

Spikefarm/HMP

Angol és norvég vegyület a Code. A Void, a DHG és az Ulver egy-egy tagja közötti munkakapcsolat kezdete mindössze 2003-tól datálódik, de már a nevek alapján borítékolhatja a hallgató, hogy nem egy egyszerű pikniket fog tenni a Code ódon, sötét és szürrealista világában.

A végeredmény minden szempontból meggyőző és értékteremtő. Nyoma sincs a tucat black metal bandákra jellemző csőrömpölős felfogásnak, itt rendesen komponált dalokkal, kreatív alkotómunkával van dolgunk. A black metal műfajjal elsősorban szikár, karcos hangása és monotonitása révén közösködik az anyag, de kiváló megoldásai, egyedi atmoszférája révén túl is mutat az egyenhangzású bandák tudományán. A dalok hallgatása közben bizonytalanul nyomás nehezedik ránk, mintha Demoklész kardja végig felettünk lebegne, és arra várna, hogy bármelyik pillanatban lesújtson. Elhagyott várak zegzugos pincefolyosóit járjuk, a komor és nyomasztó sötétség rátelepszik az emberre és az adott helyre, ahol éppen a zene szól. A nyomorúságos és morbid millió azonban felettebb hívogató médiuma számára, hiszen a zenészek remek érzékkel játszadoznak a legkülönfélébb hangulatokkal, stílusmekkel, azaz a halott és pokoli világ él és lüktet. Nem annyira eszelősen avantgarde mint a DHG (ex-Dodheimsgard) és messze nem annyira kísérleti, mint az Ulver, a Code sokkal inkább a norvég black metal tradícióban gyökerező, már-már ritikusan primitív muzsikák fonálán haladva próbál minél újszerűbb tapasztalatokra szert tenni. Ehhez a vokális és instrumentális téren alkalmazott izgalmas megoldásokon és hipnotikus dallamvilágon túl a dermesztően rideg, és távoli világok sugallatát megidéző atmoszférával járul hozzá. Alapvetően egyszerű a zene, mégis ezernyi titkot rejt, legalábbis a csapat ezt képes elhíttetni velünk.

8 szám, 53'50"

90%

Mors Principium Est:

The Unborn

Listenable/Musicworld 2000 Bt.

A finn hatos a Children Of Bodom és a Soilwork anti-alteregója is lehetne, hiszen nagyjából hasonló zenei elképzelésekkel, de a kommerszítás legkisebb gyanúja nélkül adták már ki harmadik nagylemezüket. Britney Spears feldolgozás helyett csupán Megadeth számot gyúrtak át az új lemezeikre, és a közönségtorzó egyszerűsödés helyett a komplexitásra helyezik a hangsúlyt, persze a dallamos halálvonalat negédesseggel. Az összhatás rendkívül tömény, és általában azok fogják élvezni, akik a zeneiség értékmérőjét nem az azonnali fogyasztatóságában mérik, hanem szeretnek bibelődni, foglalkozni egy lemezzel. A "The Unborn" rendkívül tömény hangzású anyagából minden egyes zenész kivette a részét, szinte látom lelki szememmel, ahogyan a résztvevők szabadfogású birkózásban döntik el, hogy ki kerüljön előtérbe. Végeredményben aztán testvériesen lettek el-

osztva a posztok, hiszen a gitárosok ugyanúgy egyenrangú szereplői a show-nak, mint a ritmusszekció vagy a billentyűs. Ez a "tolongás" akár félre is sikerülhetett volna, de a "The Unborn" egyik erénye, hogy minden egyes ötletet kihallani belőle, miközben tobzódik az anyag a zenétől. A dalok, a hangulat valahol tipikus, sok mindenkítől hallottuk már ezt az ultradallamos, könyörtelen ritmusjátéka jóvoltából kökemény death metalos zanzát, de itt tényleg nagyon finom a szerkesztés, a témák összeforrasztása, és az egész tetejébe még ott van a szintis, aki aprólékos iskolajátéka mellett ad egy orkesztrális és rendkívül drámai csomagolást a muzsikának. A fickók nem zseniálisak, de a robotoló iparosoktól messze jobbak.

12 szám, 52'12"

80%

Naglfar:

Pariah

Century Media/HMP

Az európai black/death metal színtér egyik legfontosabb tényezője a Naglfar.

A kilencvenes évek elején alakult hordának a "Pariah" mindösszesen a negyedik nagylemeze, de a lassú víz, partot mos elv mellett a legfontosabb érv mindig is a minőség szem előtt tartása volt. A svéd Dissection-nel egyetemben a norvég alakulat a death és black műfajok közötti átmenetet szinte a tökélyig fejlesztette, és ebben a stílus variációban még a brit heavy metal dallamvilága is inspiráló erővel hatott. A Naglfar karrierjében a debütáló, '95-ös "Vittra" a csúcspont, ahol a bestialitás leginkább megmutatta emberi és zenei arcát. A "Diabolical" és a "Sheol" is rendkívül erős munkák, de itt az arányok már kissé elcsúszva a bandának az energikusabb, pokolibb, rombolóbb énjét éreztették, és a dallamvilág elnagyoltságára utaltak. A "Pariah" vízváltó lehet a zenekar karrierjében, hiszen az egyik legfontosabb láncszem, a frontember tanulmányai miatt elhagyta a zenekart, és a stúdió munkálatok idejére Kristoffer W. Olivius énekelte föl az anyagot, aki még bőgőzik is a brigádban. Jens Ryden pótlása nem egyszerű: egyike azon előadóknak, akiknél nem csak egy álca, vagy szimpla mesterség a hangjáték. Totális átéléssel, igazi szenvedéllyel varázsolta elénk a poklot, és lélekből szóló rigmusai a Naglfar védjegyjévé váltak. Noha helyettesének voltak már vokális próbálkozásai leányzenekarában, a Setherial-ban, annyi pluszt nem tud nyújtani, mint Riden. Így az összkép, bármennyire is fájdalmas, csorbult. A "Pariah" pedig nagyjából roboz azon az úton, amelyen a purgatórium sötét bugyraiba enged betekintést. Gyors és intenzív a lemez, a dallamvilág pokoli de nem annyira finoman cizellált, mint a "Vittra"-n. A hallgató nagyjából azt várhatja, mint az előző két lemezen, egy kiforrott stílus egységes előadását, tehát a minőségi munka ez esetben is megkérdőjelezhetetlen. A tüzet fúvó sárkány egyik feje azonban a porba hullott, és ezt azért kihallani.

9 szám, 39'07"

80%

Satariel:

Hydra

Cold/HMP

A svéd melodikus death metal zenekar 2002-ben megjelent második lemeze, a "Phobos And Deimos" az év legjobbjai közé tartozott, így kíváncsian vártam az elég késve érkező új anyagra is. A "Hydra" megtartva az eddigi irányvonalat, a melankolikus hangulatú, harmonikus gitártémákkal megspékelt death metalt képviseli, igaz már a Candlemass főpapja, Messiah Marcolin nélkül, aki két nótás szerepvállalásával nagyon meg tudta hajtani a múltkori összképet. Érezték is a Satariel tagjai, hogy zenéjük nem igazi az apokalipszis minden félelmét megjelenítő, mélyen kántáló hang nélkül, így a hörgést is magára vállaló Par Johansson vette át a szerepét. Nincs is baj az énekével, de nagyon messze van a Marcolin féle atmoszférától, an-

nak földrengető erejétől és minden gyászától. Szóval a hangulatot nem érzem annyira megrendítően súlyosnak, mint az előző lemezen, és az anyag sokkal inkább tendál a szoft göteborgi metal irányába. A számok egyszerűen, jól megírtak, a gitárdallamok végig élvezhetőek, az akusztikus blokkoknak köszönhetően finoman meghangszerelt a lemez és Par hörgése is kellően megkeseredett, de az egész nem lép túl a mai trendek árnyékán, pont a Lepsénynél eltűnt egyéni pillanatok miatt. A lemezen két vendégénekes is közreműködik, Lenny Blade (ex-Hypnosia) a halálsikolyokért, Simon Johansson (Memory Garden) pedig néhány szólóért felel. Az igényes szót senki nem fogja megvonni tőlük, tipikusságuk miatt azonban elsősorban a göteborgi death iskola kedvelői nyújtózzanak érte.

10 szám, 41'48"

70%

The Provenance:

How Would You Like To Be Spat At

Scarlet/Musicworld 2000 Bt.

A norvég The Provenance zenéje nem a mindennapi produciók közül került ki. Progresszív/avantgarde metaljukkal megpróbálnak minden sablont kiszűrni, az első hallgatásnál a figyelemé a főszerep, a ráhangolódásához azonban több idő szükségeseltetik. Kicsit a pszichiáter szerepében tetszeleghetünk, akinek az alany feltérképezéséhez nem elég a külső szemléltető álláspontját felvenni, el kell merülni annak lelkében és felfedetlen mélységeiben. A cikk írásakor is csak a felszín kapirgálása folyik, de a teljességgel idegen territóriumok miatt még túl nagy a távolság, hogy átérezzem a zene mondanóját. Lehet teljességgel nem is lehet vele azonosulni, és ez igazi nehézség és szépség az együttes túlonult művészi hajló törekvéseiben. Egy mélyen gyászos, sötét zenei világ nyitja meg kapuit a lemezen, ahol szabályok, visszatérő motívumok szinte nem is léteznek, a borongós, filozófikus hangvétel a domináns, mindez komplex, darabos zenei megfogalmazásban. A billentyűs hangszereknek és a vokális színteret utaló női éneknek kiemelt szerep jutott az atmoszféra megteremtésében, de itt se gondoljunk semmiféle gótikus mintavételre, mert csak a frusztrációt erősítik az emberben. Kévsé olyan anyagot hallottam manapság, amely ennyire elrugaszkodott volna a valóságtól és a zenei normáktól, éppen azért azoknak ajánlható, akik jól érzik a The Third And The Mortal, a Beyond Dawn, a Paradigma zenéivel vagy éppen a The Gathering lebegősebb dolgaival. Igazán véleményezni a lemezt élő szavakkal szinte képtelenség, mert az túl van a tapasztalat és sztereotípiák minden határán. Mindamellert édesen foglalkozni vele, de csak annak, akiben megvan az "agy-turkász" hajlam.

10 szám, 53'25"

80%

TOVÁBBI ÚJDONSÁGOK:

Aborted:

The Archaic Abattoir

Listenable/Musicworld 2000 Bt.

Ízekre szedő death metal mézarszék Belgiumból. A csapat negyedik lemeze igazi profi munka, a tagok mindent tudnak az irányzat legbrutálisabb válfajáról, sőt a néhol kimondottan kellemes gitárszólók is a koncepció részei, és hasonlóan hangulatoldók, mint a Carcass Necroticism-én. Az ének néhol hisztérikusan üvöltős, máshol bugyogón hörögős, a hangzás pedig lenyűgözően vastag. Az amcsi típusú brutal death metal szűk keretein belül az Aborted a lehető legszélesebben értelmezte a műfajt, rengeteg témát és ötletet belepakolt a kondérba, ami még idevágó és nem ízesítik túl a főztöt. Kultúr brutalitásával az Aborted feladta idén a leckét, szívalyogóan mártogatni.

10 szám, 36'29"

85%

Catamenia:

Winternigh Tragedies

Massacre/HMP

A "farkas szaga" folytatódik, méghozzá ugyanabban a fagyos, jeges hangulatban, ahogyan ez a finn melodikus black banda már megannyi másik lemezén tettenérhető. Ez az a zenekar, amelyik az életben nem fog nagyot váltani: egyszerű riffekből összehajtogatott, pörgős metal zöngemények harsannak fel, monoton károgás és pezsdítő szintijáték kíséretében. Némi változás a vokálok terén figyelhetők meg, ennyire himnikusak és mozgalmi jellegűek nem voltak, de jót tett az anyagnak. Különösen a Verikansa harci férfikórusa lett telitalálat. Vérbeli északi metal extrák nélkül, tömör és frappáns megfogalmazásban.

10 szám, 47'25"

80%

Eternal Oath:

Wither

Black Lotus/HMP

Kiszámítható kesergés régi Katatonian, Rapture módra, de a svédekre jellemző profi módon és hatásosan átélve. A "Wither" melankolikus doom/death-je az újabb példa arra, hogyan a lehet cudar, lehangoló, tragikus dolgokban is meglátni a szépet és a zene segítségével ezt a hallgatóval is érzékeltetni. Lassan hömpölygő, de súlyos ütemekkel vegyített andalgás a "Wither", szinticisillengéssel, tiszta és hörgős énekkel is kiegészítve. Hogy az ablakon lefolyó őszi esőcseppeket még esztétikusabbnak lássuk, elég csak berakni a lemezt.

12 szám, 50'21"

75%

Flesh Made Sin:

Dawn Of The Stillborn

Karmageddon

A holland csapat debütáló nagylemezén fontos szerepe van az inspirációnak, hiszen az anyag nem más, mint egy nyolcvanas évekből thrash esszencia. A sráckokra olyan hatással lehetett a korai Kreator, Destruction vagy Sodom büntető thrash attackja, hogy a személyiségüket is teljesen elnyomta. A kapkodó tempók és az agresszió hevében égő srákok semmit nem mutatnak magukból, ellenben hiteles képét nyújtják a műfaj aranykorának. Mai szemmel kissé agyatlannak tűnnek a letűnt idők thrash orkánjai, de a feeling a lényeg.

8 szám, 37'55"

70%

Lords Of Decadence:

Cognitive Note Of Discord

Scarlet/Musicworld 2000 Bt.

Oszták zenekar ritkán kerül számottevő kiadódhoz, a Lords Of Decadence a szabályt erősíti, amihez kellett egy olyan demo is, amit a Rock Hard magazin 2004 legjobbjai között tartott számon. A dallamos death metalt modern elemekkel díszítő csapat a Children Of Bodom technikás, dallamos metalját keveri a Soilwork énekes Strid hangjával. Kissé B kategóriásnak hangzik a dolog - mondjuk a rettentően művi hangzás miatt az is - de még bőven befér az élvezhető kategóriába. Ha a zenekar nem akar örök félelemben élni a plágiumper miatt, akkor a jövőben némi egyéniség is elkelne, a durva nyulás szinten azért egyértelműen a jobbak közül való.

10 szám, 44'12"

70%

Lost In Tears:

To No Avail

Locomotive/HMP

Gótikus metal, természetesen Paradise Lost/Katatonian párhuzamokkal. A svéd srákokat valahol mélyen megérintette a melankólia, a bánatukat fájdalmasan szép zenébe öntve éneklük meg. Síró gitárok és felkavaróan hullámzó, súlyos ritmusok adják az anyag alapilléreit, L-H Sjöblom pedig némi extrém ízt/hörögést beleszóve mélyen dünyögő hangjával űz el minden mosolyt az arcunkról. Igazi hangulatzene, sok-sok keserűséggel, bánattal és az elmúlásba való csendes belenyugvással.

11 szám, 47'50"

80%

Scaar:

The Second Incision

Karmageddon

A svéd, modern thrash csapat a riffjeivel próbál meggyőzni, felemás sikerrel. Az olykor a Meshuggah szigorúságával pumpáló gitárok kemény dózisokban fejlesztik az energiát, kár hogy igazán jó dalokra már nem maradt idő vagy te-

hetség. Pedig a szikár üvöltés ellensúlyozására a refrénekekben egy tiszta hangot is bevetnek az ének dallamokhoz, de ezek a témák nem ütnek, lemorzsolódnak az Underground stúdió által gyilkosan kikevert riffek mángorlójában. Biztos jól le lehet rá higgadni, de a nagy erőlködésben a zene elveszett.

9 szám, 38'31"

60%

Arise:

The Beautiful New World

Spinefarm/HMP

A tökéletes és agresszív megszólaláson túl semmi extrával nem kényeztet minket a svéd dallamos thrash csapat. Minden egyes elemet - thrashes tempók, hisztérikus énekhang, dallamos gitártémák - már hallottuk száz meg száz másik összeállításban. Nem is az ismerős védjegyek újrahazsnoisítása a legnagyobb gond, hanem az, hogy a lemezen egyetlen emlékeztető dalt sem sikerült összekovácsolnia a brigádnak. Így marad értékmérőnek a fajsúlyos jelző, ami egyéniség, dalszerzői készség nélkül önmagában maximum egy hangulattalan, szürke iparos bandát jellemezhet.

11 szám, 45'33"

50%

End Of Days:

Dedicated To The Extreme

Averan/HMP

A cím kellően beszédes, és az End Of Days sem az, aminek látszik. Bár a német csapat tagjai jól fésült hardcore-osok benyomását keltik a foton, és az info szövegben is írnak valamit a csapat HC gyökereiről, a "Dedicated..." pontosan az a fajta amcsi típusú death metal, ami brutális hangzásával, felbőszített riffjeivel és gyomrozó kétlábgepeivel leszakítja az ember agyát. Leginkább az Obituary sallangtól mentes, old-school death metálja az irányadó, és az énekes Kevin Otto is olyan embertelenül fröcsög, mint John Tardy. Az egyes daloknak persze nincs úgy meg az önálló karaktere, mint a nagyok esetében, jól össze is folynak, de összességében, ha az energiát műszerekkel mérni kéne, a mutató biztosan kiakadna.

10 szám, 38'09"

75%

Midnattsol:

Where Twilight Dwells

Napalm/HMP

Több mint tíz esztendővel a Theatre Of Tragedy kontinentális sikerei után, Liv Kristine (a TOT ex-énekespacsirtája) húga is úgy érezte, hogy meg kell mutatnia magát egy gótikus metalzenekarban. A férfiszemek ettől a tényről függetlenül is meg fognak csilanni, mert Carmen pont az az ártatlan szépség, mint a nemrég fiúgyermeknek életet adott nővére, és a hangja is annyira bájosan kedves. Összhatásában a TOT billentyűs hangszerekkel bőven megtámogatott

hangzásvilága lehetett az etalon, bár az angolszász irodalmi vonatkozást a Midnattsol az északi folklózzal cserélte fel és így a zene ritmusa is pattogóssabb, változatosabb. Beszkatályázhatósága és kiszámíthatósága ellenére az álmódosító, szépérzetet keltő, gót hangulatú zenék hívei örömeiket fogják lelni a produkcióban.

11 szám, 51'17"

75%

Grave Flowers:

Incarcerated Sorrows

Firebox/Holosonic

Túláradó szomorúság jellemzi a svéd Grave Flowers második albumát. A projekt gyanús banda alapítója az a Matte Andersson, aki a Godgoryval párszor már lerakta a névjegyet atmoszférikus death metal vonalon. Az emocionális megközelítés itt is fontos része a muzsikának, viszont amíg a Godgory a death metal kompromisszum mentességével alkotott hatásos kontrasztot, addig a Grave Flowers dalai végig úsznak és lebegnek az ős doomszterek fájdalmas és lehangoló gitártémáiban. A Godgory a maga megborgató szűkségeivel kataraktikusabb élményt nyújt, mint a hörögést teljesen nélkülöző, és Matte kissé képzetlen, tiszta énekével végigkísért "Incarcerated Sorrows", ahol nagy ingadozások nincsenek, szinte ugyanabban a tempóban zajlanak az események. A szerzőnek azért itt is sikerült néhány szép melódiát vagy akusztikus témát elültetni, és az általam oly kedvelt meg-hitts is reggeli harmatként lépnek rá a nótákra.

10 szám, 60'19"

75%

Origin:

Echoes Of Decimation

Relapse/HMP

Az elme tébolyának szimfóniája, attól az Origin-től, ahonnan a Cannibal Corpse turnégítárosként magával csalogatta Jeremy Turner-t a nemrég kivált Jack Owen pótlására. A megtiszteltetés persze nem véletlen, mert az Origin zenéjének leírásához nyugodtan segítségül hívhatjuk a "leg"-eket. Ez nem szimpla hurrikán brazil módra vagy értelmetlen vérengzés a Mortician stílusában, sokkal inkább a saját határain túllépett, mániakusan és betegesen kreatív elme megnyilvánulása. A zene töménységét még a rendelkezésre álló szűk felőrában sem lehet kibírni, az anyagban található témahalmaz a maga eszement módján már annyira progresszív, hogy szinte felfoghatatlan. A meg nem értett művészek zárt osztályán az Origin-nak bérelt helye van. Ilyen töménységű, de tudatosan felépített és magasszintű technikai tudással feljárt durvulaton egyedül manapság az Origin képes elkövetni. Agybetegek, de minden tisztelem az övék!

10 szám, 26'29"

90%

A Depresszió pályafutása az egyik legjobb példa arra, hogy a sikert nemcsak elérni, hanem megtartani is tudni kell. A négyesfogat körül zajlik az élet: túl vannak pályafutásuk eddigi legnagyobb fellépésein, rögzítették első DVD-kiadványukat, megkezdték országos őszi turnéjukat és új videóklippel is jelentkeztek, de közben már maxilemez kiadását tervezik. Halász Ferencsel, a zenekar énekes-gitárosával készült és a Rockinformban eddig megjelent interjúk sorából – legalábbis az alábbiakban olvasható beszélgetés és a közelmúltban közölt interjúk lejegyzőjének szándéka szerint – amellet, hogy első kézből kaphatunk hírt a zenekar eredményeiről és terveiről, kiolvasható az is: miből (pontosabban: kikből) lesz a cserebogár? A rockzenekarok számára idegen és gyakran ellenséges közegként jellemezett hazai könnyűzenei piacon milyen hozzáállással és gondolkodással kapaszkodhat meg és indulhat el műfajának csúcsai felé egy fémzenét játszó, pályakezdő zenekar? A dal és ami mögötte van: Halász Ferencsel, a zenekar frontemberével ezúttal is ezt a két témát jártuk körül.

Túl vagytok pályafutásotok legnagyobb koncertjein - elég az első Petőfi Csarnok-béli fellépéseket, vagy éppen a Sziget Hammerworld Sátorában megtartott nagy sikerű bulit említeni - : melyik volt a legfontosabb mérföldkő számotokra, és melyik jelentette a legnagyobb élményt?

A legfontosabb talán a Petőfi Csarnokban tartott ötödik születésnapi koncertünk volt. Nagyon jól sült el minden, ami azért is különösen fontos, mert ezt a bulit rögzítettük első DVD kiadványunk anyagául is. A Sziget-buli pedig egy jutalomjáték volt, óriási hangulattal. A 6000 férőhelyes sátor teljesen megtelt és nemcsak a bejáratnál álltak, hanem körös-körbe a ponyva körül is. Mindent összevetve a magunk mögött hagyott időszakban szerencsére igen kevés koncertünk akadt, amire azt kellene mondani, hogy nem sikerült jól. De olyan is volt, ami épp attól emlékezetes, hogy valami komplikáció adódott: az egyik Zöld Pardon-os koncertünkre például extra fénytechnikával készültünk, dörzsöltük is a kezünket, hogy milyen jó buli lesz ez, erre a koncert közben esni kezdett és kis megszakításokkal folyamatosan zuhogott. De mégis nagyon jó volt a hangulat: az eső ellenére végig kitarzott a közönség. Egyébként amellet, hogy a mi zenénk a legjobban nagyobb technikával és nagyobb tömeg előtt érvényesül, egy fellépés hangulata nem feltétlenül nézőszámában és négyzetméterben mérhető: egy kisebb klubban is lehet fergeteges koncertet adni és éppen egy nagyobb helyen is sikerülhet gyengébben egy buli.

Novemberben jelenik meg a PeCsa-koncertről készített DVD-lemezek: meséj egy kicsit a készítés körülményeiről.

A DVD a Petőfi Csarnokban tartott öt éves születés-

napi koncertünk felvételét tartalmazza: a hanganyag felvételéhez gyakorlatilag az egész HSB stúdiót a hely-

vány?

Az intro mellett 14 dal látható a DVD-n, emellett a lemez tartalmazza még az eddig megjelent összes videóklipünket - köztük az új klipet, amely a Legyen Föld! című számra készült és a koncertfelvétel képanyagából vágtuk össze -, valamint egy kézikamerával felvett, homevideó jellegű kisfilmet, színpad mögötti, koncert előtti és utáni, utazási felvételekkel és egy pár perces interjúval. A DVD-lemezhez jár még extraként a koncert teljes hanganyagát tartalmazó CD is, mert nem akartunk külön koncertlemezt is megjelentetni, így a felvétel ott is hallgatható, ahol DVD-lejátszó nem áll rendelkezésre.

Szóval ez egy double disk-kiadvány lesz... Nem akarok ünneprontó lenni, de ki lehet hozni egy ilyen DVD-CD-kombinációt a hazai könnyűzenei piacra

úgy, hogy az eladások vonatkozásában rentábilis legyen?

A hazai DVD-eladásokat megnézve tényleg elég kockázatos egy ilyen nagyobb

költségvetésű kiadvánnyal jelentkezni, de a kiadó érti a dolog szerepét. A DVD fontossága abban áll, hogy közelebb viszi a zenekart az emberekhez. Az elejétől fogva úgy álltunk hozzá, hogy ha nem lesz nyereséges és csak annyit hoz vissza, amennyit rákötöttünk, akkor már megérte, akkor sikerült valami pluszt adnunk a rajongóinknak, szívesen és szeretetből.

Szerintem a Depresszió sikerének a titka - természetesen mindenk előtt a jó dalok mellett - a kitarásban, a céltudatosságban és a rengeteg szervezőmunkában rejlik. Ahogy fejlődtek a dolgok, kellett-e még valamit hozzátenni ezekhez az összetevőkhöz?

Új dolog igazából nem kell, csak az eddigiekből min-

A dal és ami mögötte van

DEPRESSZIÓ

színe cí-
peltük, a képanyagot pedig hét kamerával rögzítettük, ami idehaza elég komolynak számít. A koncert előtt és az első daloknál még eléggé izgultunk, hiszen nagy volt a tét, de aztán rájöttünk, hogy egyszerűen egy Depresszió koncertet rögzítünk - ugyanúgy kell játszsanunk, mint máskor és ez nem okozhat gondot, mert mindig igyekszünk figyelni a minőségre: ugyanolyan fontos számunkra minden egyes fellépés. Az okozott csak problémát, hogy borzasztóan meleg volt a Csarnokban, ezért a szokásosnál gyakrabban kellett hangolnunk a gitárokat - de ennek meg is lett az eredménye, mert gyakorlatilag semmit sem kellett újrajátszanunk az utómunkálatok során. A DVD november 14-én jelenik meg, és aznap kapcsolódik hozzá egy dedikálás is a Hammer Zenekarlangban.

Mit tartalmaz pontosan a kiad-

dig és mindig egyre több. Erről a munkáról egyébként tankönyvet lehetne írni, de teljesen felesleges lenne, mert az ember végül úgyis a gyakorlatban tanulja meg, hogy mit kell tennie. Általában a produkció folyamatos bővítése hozza magával az új feladatokat: kitaláljuk, hogy mit szeretnénk csinálni, és az meghatározza azt is, hogy az mit igényel szervezésben. Amikor elkezdtem zenélni, fogalmam sem volt arról, hogy meg kell majd tanulnom figyelni a grafikai kivitelezésre, a papír minőségére, a nyomdai munkálatokra és egy csomó olyan dologra, mint például turnészervezés, a plakátolás, a szállítás és egyébek.

A szervezéssel lehet áttörni a média - rockerek által sokat emlegetett - ellenállását?

Az igaz, hogy jelenleg a könnyűzenei piacon valószínűleg sokaknak egészen más lenne a kedvenc étele, mint amit most elérnek. Valójában azért van szükség a rengeteg szervezőmunkára, hogy a közönség végül találkozhasson a zenekarral. A hazai rockzenekarok számára valóban szűk médiafelület áll rendelkezésre ahhoz, hogy megjelenjenek, de végül is – a nyugati zenészekhez képest – egy hazai popelőadó számára sem nyílik olyan sok lehetőség. Attól eltekintve, hogy a TV2 most nyomja a megasztárosokat és elképesztő mennyiségű reklámot biztosít számukra, Magyarországon valójában még a kereskedelmi média sem foglalkozik a könnyűzenével. Egyetlen kivétel a Viva Tv, ahol még meg lehet jelenni. Ebben a poporientált, kereskedelmi tévében is igen nagy sikert érhetett el a Nem akarok elszakadni című számunkra készített videoklipünk, ami végül nekik is hasz-

nos volt, hiszen jelezheték, hogy alapvetően nem elfogultak a rockzenével szemben. De ténykérdés az is, hogy sok rockzenekar egyszerűen nem hajlandó arra, hogy a saját gázsijából áldozzon a technikára és a produkció minőségére – mi ezt az utóbbi időben egyre gyakrabban megtestesztük. Sokan egyáltalán nem gondolkodnak előrelátóan, nem terveznek még fél évre sem előre: csak az a lényeg számukra, hogy menjen a rock 'n roll. Mindez rendben is van: a rock 'n roll a legfontosabb – de ha valaki lemeget egy klubba és nem érti, hogy miről énekel egy zenekar, akkor az elég gáz.

Új lemez kiadását tervezték már?

Mindenek előtt tavasszal egy maxilemez kiadására készülünk. Biztosan tartalmaz majd egy új felvételt, esetleg egy régebbi szám koncertverzióját és a Moby Dick-tributlemezre készített feldolgozást is, amely a Körhinta című Moby Dick-szám átirata. A dal hivatalos megjelenése természetesen a tribute-lemezen lesz, de olyan jónak éreztük az átdolgozást, hogy mindenképpen saját lemezen is szeretnénk volna kiadni.

Nocsak... És mikor jelenik meg az új sorlemez?

Az új stúdióalbum várhatóan jövő ősszel fog megjelenni – de nem kapkodunk el semmit. Tavasszal, amikor kevesebb koncertet adunk, elkészítjük a demófelvételeket, befejezzük a dalokat, azután nyár folyamán jöhetnek felvételek, ősz elején pedig a megjelenés. Azonban ha úgy érezzük, hogy addigra mégsem áll össze megfelelően az anyag és nem tudunk vele szívvel-lélekkel bevonulni a stúdióba, akkor elhalasztjuk a meg-

jelenést. Eddig öt dal készült el teljesen – ezek és a legújabb témák alapján eddigi legkeményebb lemezünket fogjuk megjelentetni. Az Egy életen át anyagánál jóval szigorúbb lemeze lehet számítani: egy valódi metál-zúzdára.

Igaz, hogy a Nem akarok elszakadni egy filmzenealbumon is megjelenik?

Igen, november 10-én startol a hazai mozikban a Fej, vagy írás című film, amelyben elhangzik a Nem akarok elszakadni és a filmzenealbum egyik trackje is ez lesz. Nagyon örültünk a felkérésnek, amely a film igen tehetősége miatt rendezőjétől, Lengyel Andortól érkezett. Már korábban is ismerte a felvételeinket és most, konkrétan a film kapcsán keresett meg bennünket. Ő és a munkatársai készítették a Nem akarok elszakadni klipjét is. A közös munka során végül igen jó barátságba kerültünk egymással, eljöttek a Petőfi Csarnokba is és végig ott csápolgattak a színpad előtt.

Mi szerepel a koncertnapló- tokban középtávon?

Jelenleg is folyik az országos őszi turnénk: a koncerteken a bejáratott számok mellett vadonatúj és régi, évek óta nem játszott dalok is elhangzanak. A turné állandó vendége a Mind the Gap. Az egyik legjelentősebb állomás november 18-án a Petőfi Csarnokban lesz, ahol a Subscribe és – különleges vendégként – a Black-Out is színpadra lép, november 25-én pedig a debreceni Lovardában játszunk, ahol az Insane fog csatlakozni a Deppreszióhoz.

Rideg-Németh Balázs - Fotó: Juhász Tamás

Peavey Triple XXX erősítő

A Triple XXX erősítő megszületéséről beszélve mindenképpen ki kell térni egy kicsit a körülményekre is, amelyek hatására 2001-ben megindult a fej kifejlesztése. A kulcszák mögé innen nem lát az ember, de vélhetőleg már akkor felmerült a Peavey vezetésében, hogy nem csak Van Halen-re kell alapozniuk a csúcs-kategóriás gitárerősítő gyártást. 2001-ig az 5150 sorozat tagjai jelentették a Peavey prémium kategóriás erősítőit, itt volt az ideje a kínálat bővítésének.

★ Az erősítő a Peavey Ultra Plus fejben gyökerezik, amit többek között Jennifer Batten is használt éveken keresztül, így a megfelelő alapok adottak voltak. A fejlesztéskor bizonyára több neves gitáros véleményét kikérték, de George Lynch neve fémjelzte a projektet. Sokáig George Lynch modellként is nevezték az új erősítőt, aztán az évek során ez az elnevezés elmaradt mert Lynch-el egy másik modell kifejlesztésébe fogtak. Ettől kezdve a Triple XXX saját útját járta.

★ Nagyon érdekes volt az első modellek meghallgatása után a zenészek véleménye. Akik imádták az 5150 hangzását azok elsőre nem lettek szerelmesek az új „sound”-ba, de akik addig nem szerették az 5150 „szőrös” hangját, egyenesen rajongtak az új modellért. Elsőre ez megosztottságnak tűnhet, de inkább kiegészítésről beszélhetünk.

★ Az idő persze a Triple XXX-nek dolgozott. Egyre több zenész fedezte fel az új erősítőt. Bár a hangása kontrolláltabb, mint az 5150-é – és emiatt azt hinnénk, hogy inkább az idősebb nemzedék tetszését nyerte el –, mégis a fiatalabb korosztály, főleg az új metálos irányzatok képviselői fedezték fel és kezdték el használni az új modellt. Egyre több „modern” gitáros váltott Triple XXX-re. Az erősítő több díjat is nyert, de talán a legfontosabb, hogy tavaly a Guitar Player megszavaztatta az olvasóit – amit minden

évben megtesz – és az olvasók szavazata alapján lett az „Év Gitárerősítője” a Peavey Triple XXX modell. Lehet bármilyen hangzatos egy reklám szöveg, mondhatnak bármit a kereskedők, de egy erősítő sikerét mégis a felhasználók véleménye dönti el. A Triple XXX-nek volt olyan sikere, hogy mind a szakma, mind a közönség osztatlan tetszését elnyerte.

★ Bár nem konkrétan a Triple XXX-hez tartozik, de az is jól jelzi a minőségét, hogy Joe Satriani is ezt a modellt tekintette kiindulási pontjává a saját nevével fémjelzett Peavey JSX modell kifejlesztéséhez. Míg a JSX meg nem jelent, gyakorlatilag másfél éven keresztül Satriani a Triple XXX fejet használta.

★ Ezek után nézzük az erősítő felépítését. A klasszikus méretű házban egy high-tech csöves erősítő lapul. A Peavey mérnökei igyekeztek most is útmutató modellt készíteni, akárcsak az 5150 megtervezésekor, de mindenképpen sokoldalúbb erősítő megalkotása volt a cél. Az 5150/II fejhez képest itt már valóban teljes 3-csatornás erősítőről beszélhetünk, aminek mindegyik csatornája külön hangszínelhető. Az erősítő úgy lett kialakítva, hogy 6L6-os és EL 34-es végcsövekkel is használható legyen, így az amerikai és az angol „sound” kedvelői is megtalálhatják benne a hangzásukat. Az előfokban 4 db 12AX7-es cső dolgozik. A tiszta csatorna itt már valóban tiszta – ellentétben az 5150-el – és emellett a két torzított csatorna is hatalmas erővel szólal meg. Az erősítő igen jól kontrollálható a klasszikus rock-tól a blues-on keresztül a modern metál zenéig. Mint minden professzionális fej esetében, itt sem találunk beépített zengetőt. A be- és kimeneten is szabályozható effekt út természetesen része a lehetőségeknek, de van egy egyedi megoldás is az erősítőn. Az erősítő karakterisztikájába a zenész is beavatkozhat egy három állású kapcsoló segítségével. Természetesen a kiváló belső méltó külsőt kapott, ez az az erősítő amit messziről fel lehet ismerni.

★ Az Amerika Hangja budapesti boltjában most igencsak jutányos áron lehet hozzájutni ehhez a kiváló erősítőhöz, hiszen a bruttó – vagyis ÁFA-s ára 299.900.- forint. A hivatalos szerviz támogatás és a 15 hónap Peavey garancia az ár felett már csak ráadás. Javasoljuk, hogy aki teheti próbálja ki, hátha ebben találja meg a már rég keresett „sound”-ját.

[videóleszen]

Aerosmith: DVD+CD

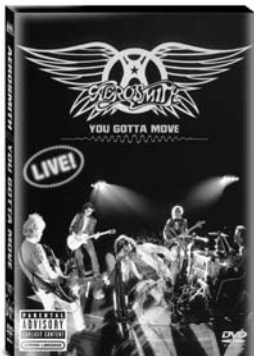
You Gotta Move - Live!

SonyBMG

Na, ez aztán a kiadvány! Aerosmith rajongók (és sima rockzenekedvelők) figyelem! Kötelező anyag a láthatáron. Aki beszerezte a You Gotta Move DVD-t az nagyt szakit, ugyanis kap olyan Aerosmith kiadványt az arcába, hogy győzze kiheverni az élményeket.

Ez nem egy sima koncert, de nem is egy ilyen "történetmesélő videó". Ez ugyan jó, de ne vide' (vidl el = vide'), mer' az enyém. Szóval megnyugtatásul előrebocsátom van rajta koncert is, meg minden más. A koncerten olyan szerzemények hangzanak el, mint a Toys In Attic, Love In An Elevator (Steven simán jelzi az egyik rajongószemű leánykának a telefonos eszmecsere univerzális szándékát), The Other Side, Baby, Please Don't Go, Jaded, Sweet Emotion, vagy a Walk This Way. A minden másba aztán tényleg eléggé tartalmas anyagot sikerült összehozni, mert a sima backstage jelenetek mellett, belekóstolhatunk a Honkin' On Bobo album készítő munkálataiba, egy rövid (eléggé mert csak 1 tételes) "hol-szerezéltöböt" videókatólogus mellett egy kis diszkográfia is megfért, illetve bónuszként további koncerttételék is szerepelnek (Last Child, Livin' On The Edge stb.).

A képi anyag önmagáért beszél. A csarnok impozáns, embe-rektől hemzsegő látkepe, a korlátokkal elkerített, kis közlekedő folyosón a színpad megközelítésének fázisa is lenyűgöző, melyhez az üdvözlés hangorkánja adja az audióélményt. Láthatóan úgy örvendeznek az öt nem éppen ifjú muzsikernek, mint mondjuk nekem soha! És még meg sem kezdődött a koncert... Az átkötő snittekből is sok mindent megtudhatunk; például Steven Tyler hogyan légtornázik, egy leánykérés sírós-boldogos összebörulással fűszerezett pillanatai is műsorra kerülnek, de Tyler motorozására is fény derül, illetve arra is, hogy - a privat setlist tanubizonyága alapján - a Pink szerzemény sajnálatos módon lemaradt a kiadványról... És rengetek szöveg elmondott vélemény, ahol nem csak a zenészek "csipognak", hanem a crew egy-két alakja is szóhoz jut. A megszólalás Dolby Digital 5.1 Surround Sound, vagy PCM

stereo között váltotható, de ez elég is, a hangsúly a képi anyag van. De, hogy mindenki megnyugodjon, a mellékelt ajándék CD-n megtalálható hat szám hangyaga. Ezzel egy csapásra megoldódott a nézzem vagy hallgassam állandó dilemmája... Sőt tud olyat is az extra változat, hogy a rajta található program installálását követően kedvünkre tekergetve a virtuális keverőpult gombjait, egyesével hallgathatjuk a You Gotta Move szerzemény audiosávjait, vagy fülünknek kedves aránykiállítás mellett élvezhetjük azt.

Több szempontból is értékes a You Gotta Move kiadvány, melynek beszerzése esetén megnövekszik az "add már ide, csak megnézem és hozom is vissza" barátok sora. De ne add kölcsön, vagy mehetsz a Mónika Show "elvitte az ejroszmisz DVDmet és nem atta vissza a kösög" c. műsorába világégni...

DVD kb.: 168', CD: 32'29"

Tibi

Bangles: DVD

Greatest Hits

SonyBMG

Négyen voltak, a nyolcvanas évek mércéjével mérve amolyan "dögös" csajok. Ha visszagondolok, igazán üdítő jelenség volt egy ilyesféle alakulat abban az időben, amikor a mára "klasszikus heavy metal" műfajban ténykedő zenekarok (pl.: Judas Priest) voltak a lemezadási listák állandó szereplői, csakúgy, mint az említett stílus rajongói által lenézett, gyakran sminkelt ábrázattal (pl.: Poison) fellépő "hajas" bandák (lásd még: stadion-rock) korongjai.

A Bangles igazi unikumként robbant be a populáris zené művelő csapatok - akkoriban - igen széles spektrum mentén burjánzó kavalkádjába. Mai fejjel az is valósgos csoda volt, hogy egyáltalán lemezszerződéshez jutottak abban az erősen férfiorientált korszakban, az pedig, hogy jónéhány emlékeztető sláger is köthető a nevükhöz, egyenesen lenyűgöző. Nem voltak túl termékenyek, mindössze 3 albumot dobtak össze tíz év alatt (illetve négyet, de a negyedik egy Greatest Hits, tehát nem számít), mégis maradandó nyomot hagytak maguk után. Jelen recenzió tárgya is a legnagyobb slágereket tartalmazza, összesen 9 videóklipet kap a kedves vásárló. Ki ne emlékezne a "Manic Monday", a Walk Like An Egyptian" vagy a

(mindent vivő sláger) "Eternal Flame" nagyívű dallamaira? A Music Television jóvoltából az évek során idehaza is láthattuk anno a teljes életművet (már aki odafigyelt egy nő zenekarra), és most már bármikor elmerenghetünk a (nem túl) régmúlt dicsőségén, amikor még nem az egy kaptafára "készült" ötletlen lánytriók, és - énekelni ugyan nem annyira tudó, ám igen dekoratív - Britney Spears-hasonmások uralták a könnyűzene feminista részlegét, hanem igenis számított valamit az eredetiség. Ne adj' Isten: az egyéniség... A korong egyébként nem hemzseg az extráktól, a teljes műsor lejártszása mellett választhatunk a videókból egyenként is, illetve egy rövid biográfia és diszkográfia segít a visszaemlékezésben. Úgy tűnik, most már tényleg csak az emlékeink maradnak, mert kb. másfél éve volt valami új Bangles klip meg lemez, de se lángja, se füstje nem maradt a dolognak - sajnos. Igazán ünneplésre méltó ez a "posztumusz" kiadvány, hiszen a rockzene történelmének egy olyan, mostanra szőnyeg alá söpört fejezetét tárja mindenki elé, amely - szerintem - megérett arra, hogy letöröljük róla a port, és végre elfoglalhassa megérdemelt helyét a többiek mellett a polcon. Ünnepejlünk együtt!

Kb. 35 perc

Manic Indi

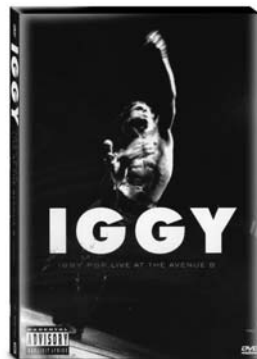
Iggy Pop: DVD

Live At The Avenue B

Virgin/EMI

Nincs az a lepukkant színházterem Magyarországon, ahová észesű koncertszervező be merné szabaddítani az Iguanát. Az a helyiség ugyanis is a buli kezdetétől számított tíz perccel belüli összeomlana! Belgiumban viszont sikerült találni olyan bombabiztos, erkélyes építményt, amelyik átvészelte Iggy bandájának invázióját. A hadműveletre 1999 decemberében került sor, az abban az évben kiadott "Avenue B" album bemutatásának apropóján. A koncertfilm már-már archívznak számít, de bármennyire is megérett, kiadatlan! Csak azt tudnám, mért rejtegették ideáig: szerintem remek az anyag! A buli épp oly jól sikerült, mint annak rögzítése, képi megvalósítása.

A műsor persze nem veytiszta lemezbemutató: a legnagyobb Iggy Pop-nóták nem hiányozhatnak, a Stooges-korszakból valók épp úgy, mint a Bowie-val közösen jegyzett, Iggy Pop életében sorsfordító jelentőségű "Lust For Life" ("Nem ütöm ki többé az agyam / Piával és droggal / Hát csak

The Offspring: DVD

Complete Music Video Collection

SonyBMG

Szinte azonos időszakban került boltokba az amcsi "slágerpunk" csapat CD és DVD válogatásalbuma. A DVD kiadvány közel két órában kedveskedik a szokásos töltelék mellett, az extrák szívdobogató perceivel. Az anyag a klipes slágerek gyűjteménye, amely a kezdetektől napjainkig öleli fel a csapat pályafutását.

A fentiek ismeretében a nyitó tétel nem is lehet más, mint az annak idején sokat emlegetett Come Out And Play (Keep Em Separated) és a Self Esteem. Aztán, mint vízözön jönnek a többiek; Pretty Fly (For A White Guy), Why Don't You Get A Job?, Original Prankster vagy a Hit That - persze csak egy két címet kiemelve a sorból, a nevezettek éppen elég étvágygerjesztően hatnak, egy kiadás Offspring audio/videó "vacsorához".

A tételek elérhetőek a főmenü Play All és a "szemezgetős" Select Video menüpontokban.

Az igazi meglepi a Bonus Features-ban köszönt ránk, de úgy hogy tátott szájjal lehet nyomorgatni a távirányítót. Az almenü bejelentkező, választható linkektől gazdag képétől még az erősebb idegzetű fanok is tuti sírógörcsöt kapnak boldogságukban, ami extra itt ránk vár az nem vicc. Kapunk bónuszvideókat (Da Hui, Cool To Hate), vagy megnézhetjük a Da Hui "hogyankészült" werkjét is. Audiókommentárral is kiegészíthetjük a fő műsoridőt jelentő kliptengert, de kilenc videó esetében megnézhetjük azok élő előadását (aminek ráadásul kifogástalan a minősége, tehát ne egy ilyen recsegős kalóz fosra tessenek gondolni), melyet ráadásul két plusz szerzeménnyel (Long Way Home, The Worst Hangover Ever) is megtoldottak. És nem csak ennyi, viszont a többi felfedezőmár a kedves Olvasóra vár! A Discography almenüben a lemezbörítők (természetesen a vonatkozó szerzeményekkel) segítségével válogathatunk a klipek között, ezzel jobban megismerve az Offspring történelmet, valamint az egyes darabok keletkezésének idejét, illetve az eredeti megjelenés hordozóját. Az Audio Setup-ban sajna csak a PCM stereo és az

5.1 Surround Sound között váltogathatunk, de az "alapananyag" sokszínűsége asszem' enyhíti a problémát...

Kb.: 120 perc

Tibi

egy modern fickó vagyok / Persze régen nyakig voltam ezzel / De megjött az életkedvem..." A fordítás Szőnyei Tamás: "Az új hullám évtizede" című könyvéből való.) A DVD első emlékezetes momentumai mégis egy ballada, a "Nazi Girlfriend" "csendes ülősen", visszafogottan is pattanásig feszített ívű, akusztikus gitárral kísért előadása. A rock and roll-bomba az aktuális lemezről vett "Espanol"-lal robban, amivel kezdetét veszti egy hosszú, pusztító erejű szőnyegbombázás. Egyszerű, mocskos rock ez minden erőlködés és mesterkélttség nélkül. Ha nem jön ki egy hang (pl. az "I Wanna Be Your Dog"-ban), hát nem jött ki. Ha bumm, és akkor mi van?

A líra még visszatér az "I Felt The Luxory"-val, kicsivel később pedig a címadó nótával, talán, hogy meggyőzze a kétkedőket (ha léteznek ilyenek egyáltalán), hogy mért is kaphatott Iggy dalokat Kusturica Arizona-filmjében. A rock and roll-henger pedig robot tovább megállíthatatlanul, mindent és mindenkit maga alá gyűrve.

A DVD kapcsán akaratlanul is az eszébe ötlök az embernek egy furcsa párhuzam. Hogy a rock olyan kicsit, mint Iggy Pop fizikuma. Az Iggyt hiába nyitotta az idő (1990-ben 52 volt), hiába pusztította a drog, mégis létezik! Mi az, hogy létezik, dolgozik teljes erőbedobással, megállás nélkül, karizmatikus magabiztossággal. Néha pózol kicsit egyetlen grammnyi súlyfelesleg nélkül, szálkás izomatát büszkén mutogatva.

A DVD-n nincs semmi extra, ahogyan a koncerten sincs semmi ráadás, csak pacsi a végén a közönséggel. Ez is rock and roll! A DVD tartalma pedig egy verbeli, ütős Iggy Pop-koncert. Rockerek! Szeressétek Iggy Popot!

88 perc

olasz

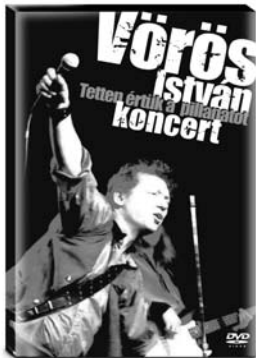
Vörös István:

DVD

Tetten értük a pillanatot

Szerzői kiadás/Klub Publishing Kft.

Ember, én szól-tam! Méghozzá időben! Tavaly novemberben, a 126. számunkban, koncertbeszámoló formájában megírtam a véleményemet, ami szerint az október 9-i Vörös-buli, a magyar rock legjobb, tetten ért pillanatainak egyikéként bizony, DVD-re kívánkozik. Kéne lottóznom, vagy valami: elkészült a DVD! Anak, hogy nem örülök neki maradéktalanul, egyetlen oka van: rövid az anyag, kb. egy óra!

Lett volna pedig miből válogatni, hiszen a PeCsában huszonnyolc nótá hangzott fel. Ehhez képest mindössze tizenkettőt nézhetünk-hallgathatunk meg. De micsoda tizenkettőt! Az élőben lemezre került számokat nem kívánom elemezni: a koncerttudósításban valamilyen szinten megtettem azt. Most inkább a szerkesztésről, a koncepcióról szólnék, hiszen az bizonyos tekintetben nem felel meg a várakozásnak. Anak ellenére, hogy ez az első "hivatalos" DVD Vörös Pistitől, az anyag az új szerzeményekre fókuszál. Anyira, hogy a klasszikusnak számító, máig repertoáron tartott Prognózis-dalok ("Tele van a város szerelemmel", "Hajsza közben") lemaradtak róla! A számok fele vadonatúj, a másik fele pedig zömmel a kilencvenes évek elejéről való. Ezzel együtt, a "megrövidített" buli kerek, egész (mert ezek a nóták ugyanúgy sütnék, mint a régiék) és érdekes! Megmutatja, mennyire sokszínű tud lenni egy Vörös István főszereplésével megrendezett est.

Adott ugye az "alap", a dallamos rockzene, életszerű hitelességgel megírt csövegekkel. Továbbá: Vörös Pisti fogékonysága a líra iránt. Csemegeként járul mindezekhez az a fajta változatosság, amit Vörös szerzőként, illetve a zenekarával előadóként produkál. A sötét színekkel festett tablókép, a "lélek-

Travis:

DVD

The Singles

SonyBMG

A brit szigetről érkező legtöbb csapat "halálos csókja" az elbizakodottság, és az egoizmus, azonban ez nem igaz a skót Travis-re. A csapat az egykori Go! Discs kiadót futtató Andy MacDonald által indított Independent label első szerződöttjeinek egyike, amely a szegényes hangzású bemutatkozó albumával, a Good Feeling-gel egy ígéretes alkotást tett le az asztalra. A mindössze négy nap alatt rögzített anyagot nem volt lehetőségük tökéletesre csiszolni, ám a két évvel későbbi, The Man Who-n kiköszörülték a csorbát. Ettől függetlenül az is szenvedett a gyenge pillanatoktól, bár kétségtelen, hogy remek kislemez nótákkal rendelkezett a cucc. Ezt ezt követő, 2001-ben publikált The Invisible Band az eddigi legjobb produkciójuk. Hallgatva az olyan soft pop dalokat, mint a Flowers In The Window vagy a Follow The Light joggal feltételezhetjük a fődalszerző Fran Healy szerelme, és nem rejti véka alá ezt. Ugyanabban a "hajóban eveznek" az indulástól kezdve, nem fordultak kísérletező irányba ahhoz, hogy érdekesnek, izgalmasnak tűnjön zenéjük. A 2003-as 12 Memories

egy közepesre sikeredett alkotás, de ez nem is csoda, hiszen a dobosuk csaknem halálos balesetet szenvedett. Az eddig rögzített valamennyi videóklipjüket, szám szerint tizenhetet láthatjuk a recenzió tárgyát képező DVD-n, amely nem egy félválra vett, összecsapott, fércmunka. Ezt megerősíti egy igényes, mindenféle lábjegyzettel is felvértezett, vaskos borító-könyvecske is.

Folynak a meglehetősen melankolikus, de pozitív hangulatú számok az időrendi sorrendet követő lemezen. Minden klip elé választhatunk dokumentumfelvételekből, stúdió-, turné- és próbafelvételekből, zenekari poénkodásból álló jeleneteket. Őt kliphez (All I Want To Do Is Rock, Writing To Reach You, Why Does It Always Rain On Me?, Turn, Re-Offender) zenekari kommentár, háromhoz (Sing, Side, Flowers In The Window) werk-

film is jár. Láthatunk négy dalt élőben: az 1996-os első tévéfellépésükön rögzített All I Want To Do Is Rock-ot, a 2000-es Glastonbury Fesztiválon abszolált Why Does It Always Rain On Me?-t, melyet a Top Of The Pops című TV-műsorban elővezetett Sing követ. Ez a playback tortacsatába torkollik. A VH1 zenei csatornán kigúnyolják a Baby One More Time című Britney Spears-sláger. Ez fele sebességűre lassított, akusztikusan hallható/látható. 127 perc

-norm

vesztőn utazunk", a játékosan laza "Valakit mindig küld az ég", a gyönyörűsége szerelmes dal, a "Hittünk a tündérmeséknek", a majd teljesen instrumentális lírai költemény, az "És végül a Fény", a tisztán rockos "Semmi se kötelező", a bohóckodásba torkolló "Végre elrepültünk", az akusztikus változatban elővett "Eljövök érted" egyaránt jellemző mozzanata ténykedésének. Mindez a közönség körében persze, nem marad hatástalan.

Ez a nagykoncert nagy koncert lett, ami mástól és máshol a legkevésbé sem törvénytör. Érdemes szót ejteni az extráról: a három videóklipről is. A "Kutya világ"-é még hagyományosnak mondható. (Érdekesség, hogy Szt. Martin fűj rajta.) A számtalan, zömmel fekete-fehér koncertrészletből összeválogott "Hajsza közben" viszont (lám, mégis látható ez a nóta a DVD-n!) pont attól válik kortalanná, időtlenné. A "Nem várok, még lemegy a nap" pedig arra bizonyíték, hogy fillérek-ből is lehet forgatni érdekes klipet, feltéve, ha van az embernek a nótához legalább egy jó ötlete. Vörös Pistinek van. Neki, aki ebben a zord, "kutya világ"-ban (amelyik az értékek előtt csukja be az ajtót), ugyanúgy "lélekvesztőn" utazik, mint mi, csak hogy ő a fényt - nem "végül", hanem a kezdettől fogva - szemből kapja. Talán épp abból merít erőt ahhoz, hogy újból és újból le tudjon rakni valamit azoknak az embereknek az asztalára, akik szórakozás közben sem hajlandók lemondani a gondolkodás privilégiumáról.

olasz

Lisa Stansfield:

DVD

Live At Ronnie Scott's

Edel Records/Record Express

A világ egyik és Nagy-Britannia biztosan legjobb pop énekesnője, aki mellesleg a legkevésbé elismertek közé is felirkozhatna, abban a megiszteltetésben részesült, hogy a híres londoni Ronnie Scott's klubban játszhatott minden este egy héten át. Ez elsőként történt meg pop énekesssel. "Nagyon elegáns börtön", ahogy a DVD-n található interjújában szállódáját nevezi az énekesnő, aki a koncerten kívül nem mert sehová menni, annyira féltette a hangját és meg akart felelni a

feladatnak. Nem könnyű a hangszálakat úgy melegen tartani, hogy egy óra éneklés után ugyanannyi szünet és éjjel újra folytatódik a koncert. Nos a DVD tanulsága szerint azért csodásan megfelelt a feladatnak.

A koncert menü, a környezet (nagyon elegáns jazz klub asztalokkal), Lisa fellépő ruhái, mind-mind ugyanazt a szakmai igényességet és tartást sugallják, ami az énekesnő sajátja a kezdetektől fogva. (Talán nem véletlen, hogy Katona Klári is nagy kedvencei között tartja számon...☺) A klub hangulata süt a DVD-n is, nem csoda, hogy a második napon eldöntötték, hogy ezt rögzíteni kell, úgysem sokan jutottak be a hely jellege miatt.

A zenekar méltó az énekesnőhöz, és egy kis tere mindenkinek marad arra, hogy megmutassa, milyen jó zenész is. Stansfield pedig - a DVD-n látható interjúban említett szorongásából mit sem mutató - játszik a hangjával és láthatóan élvezi. Teheti, mert vokalistái önmagukban is elvinnék a koncertet.

A programban minden korszakából szerepelnek dalok, sajnos a legutóbbi, nagyon jól sikerült, Moment albumról még semmi. Az első albumainak nagy sikerei is új életre kelnek ebben a lélegző köntösben, bizonyítván időtállóságukat és, hogy mennyire kilógtak a Stock-Aitken-Waterman korszakból (aki még emlékszük...). Amint sejteti lehetett és a helyszín is indukálja, jazz standard-eket is énekel (Can't Take That Away From Me, Don't Explain) hosszú női cigarettával a szájában. (Az interjúban azonban kifejti, noha lenne rá igény, nem óhajt jelenleg kiadni ilyesmi lemezt. Ráér még.)

Megkérdezik a beszélgetésben melyik a kedvenc dala? All Around The World feleli. Ő írta és vele él azóta, mint egy jó barát. Ezt a koncertet is ez zárja. Addigra már senki nem bír ülni a Ronnie Scott's-ban ...

85 perc/ 5.1 Dolby

Balage

FERENC FERDINÁND és a skót kapcsolat

A Glasgow-i Franz Ferdinand nevű zenekar szinte a semmiből bukkant elő és hódította meg a világot Japántól az Egyesült Államokig. Bemutatólemezü hallatán sokan hajlamosak voltak egy kézlegyintéssel elintézni a csapatot, mint az angol média legújabb üdvöskéit, kiknek tündöklése csak addig tart, amíg a brit zenei lapok más kedvencet nem találnak maguknak. A néhai trónörökös Ferenc Ferdinánd skót tisztelői azonban rácaffolni látszanak a feltételezésekre. Idén a Szigeten a magyar közönségnek is bemutatták a tudományukat, megidézvén a '80-as évek új hullámának legszebb pillanatait, majd pedig nemrég megjelent második, *You Could Have It So Much Better* című lemezükkel bebizonyították, hogy a zenekar képes megállni a saját lábán. Az alábbiakban a zenekar tagjaival készült hosszabb beszélgetés egy rövidített változata olvasható.

Új albumotok nem mindennapi módon vettétek fel. Elmondanátok, hogy hogyan?

Alex Kapranos (énekes): A tavalyi turnékon sokat beszélgettünk arról, hogy hogyan is kéne hozzáfogni az új lemezhez. Egy dologban megegyeztünk; el kell kerülni, hogy egy nagyon jól felszerelt stúdiók hideg atmoszférája, hangulata ránk telepedjen a felvételek során. Olyan környezetben és olyan hangulatban akartuk rögzíteni az új dalokat, amilyen akkor volt, amikor elkezdtünk együtt zenélni. Amikor még senki sem ismert bennünket, nem volt rendes próbahelyünk és állandóan hangszerekkel a honunk alatt rohagáltunk egyikünk vagy másikunk lakására és mutatgattuk az ötleteinket egymásnak.

Tavaly októberben találtunk egy olyan házat Glasgow déli részén ami alkalmasnak bizonyult arra, hogy nyugodtan dolgozhassunk. A város szélén volt, négy szobából állt és volt még egy nagy nappali, ahol zenélhettünk. Ide bepakoltuk a felszerelésünket, áthordtuk a stúdióból amire szükségünk volt és sorra vettük fel az új lemez dalait. Ezt követően az anyaggal elmentünk New York-ba, ahol is a keverést végeztük az Avatar nevű stúdióban.

Megvolt a megfelelő felszerelésetek a rögzítéshez?

Alex: Igen megvolt hozzá mindenünk. Ma már tulajdonképpen bárhol összehozhatsz egy stúdiót. Megfelelő helyiségre van szükség és a felszerelésre, ami szintén nem egy óriási dolog. Mi nem az a fajta zenekar vagyunk, akiknek valami különleges effektekre lenne szüksége.

A mi zenénk kezdetektől fogva olyan, mintha négyen zenélnének egy szobában. Kifejezetten arra törekedtünk, hogy a zenénken érződjön, hogy hús-vér emberek készítették. Süssön az a nyersség és energia, ami az élő zenék varázsa. Ez még az olyan dalokban is érezhető, mint például az *Outsiders*, ami tulajdonképpen egy dance szám. Azt szeretnénk volna elérni, hogy ennek a szerzeménynek meglegyen a megfelelő dinamikája, de érződjön rajta az élő zene ereje is. A legtöbb ilyen számtól eltérően mi megpróbáltuk élőben felvenni hozzá az alapot. A dobot teljes egészében Paul játszotta fel és nem valami gép. Igaz, hogy később, kísérletképpen az egészet betápláltuk egy szekvenszerbe és eljátszadotunk kicsit a hangzásokkal, de egyik változat sem volt olyan jó, mint az eredeti.

Valójában, amikor elkezdődtek a felvételek, még nem voltunk ilyen határozottak, de ahogy kezdtek összeállni a dalok egyre inkább tudatosodott bennünk, amit valahol a tudatalattinkban mindannyian éreztünk, hogy a természetes hangzásra kell törekednünk.

A növekvő siker és az állandó turnézás ellenére

hogyan volt időtök a dalírásra?

Alex: Nem volt könnyű, de kitaláltunk erre is egy módszert. Arra nagyon gyorsan rájöttünk, hogy az nem működik, hogy akkor most leülünk és új dalokat írunk. Az egyszerűen unalmas és nem jönnek az ötletek sem. Ehelyett azt csináltuk, hogy ha csak lehetett mindig szakítottunk egy kis időt, néha csak egy órát, néha többet, hogy leüljünk és megmutassuk egymásnak az ötleteinket, amik az eszünkbe jutottak. Nagyon gyakran erre a beállítások alatt került sor, mert akkor ugye adott volt minden, hogy ki is próbáljuk azokat. De volt olyan is, hogy bizonyos részeket az öltözőben vettünk fel, San Diegóban vagy éppen Mineapolisban egy kis magnóra.

Elmondanátok, hogy az új lemezről kinek melyik a kedvenc dala?

Bob Hardy (basszusgitáros): Számomra már a felvételek alatt is, majd amikor visszahallgattuk és később, amikor már koncerteken is játszottuk a kedvenc dalom a *'The Fallen'* volt és maradt is. Úgy ahogy van nagyon bejön. Szeretem játszani, jó a szövege és tetszik a basszus témája.

Alex: Nem vagyok benne biztos, de talán a *'Walk Away'*. Ez egy olyan dal, amelyet korábban még nem csináltunk. Több benne a szenvedély, jó tempóváltásokat tartalmaz, és több stílust magába foglal. Szerintem ez a többi dalunkhoz képest progresszívnek számít.

Paul Thomson (dobos): Nálam napról napra változik a dolog, ezért nem tudom eldönteni, melyik is a kedvencem. Talán *'Do You Want To'* és az *'Outsiders'* közt választanék. Az *'Outsiders'*-öt nagyon szeretem játszani, mert megkövetel egyfajta játékoságot, lazaságot és ez már a felvételek során is érződött. Ez szinte egy dance szám, amit hús-vér emberek adnak elő élőben.

Nick McCarthy (gitáros): Az én kedvenc dalom a *'You Could Have it So Much Better'*, mert olyan egyszerű és mégis jósló. Talán, ha egy akkordváltás van benne. **Az első kislemezetek a 'Do You Want To'. Mondanátok valamit erről a dalról? Hogyan született a némileg rendhagyó szövege?**

Alex: Glasgow-ban egy partin voltunk, a tavalyi utolsó koncertünk után, amit december 19-én adtunk. A buli a szokásos volt, a szokásos arccal. Nyűgös, sok ember, jó hangulat és sorra jöttek oda hozzám a különböző arcok, hogy beszéljünk. A zaj és a zene miatt azonban ez képtelenség volt. Csak töredékre emlékszem abból, amit a fülemben kiabáltak. Biztos ismered ezt a fajta társalgást, ami szinte csak egy monológból áll. Csak mondja, mondja az illető, te meg nem akarsz megsérteni azzal, hogy félbeszakítod azzal, hogy alig értesz valamit. Amikor aztán éjszaka hazajöttem, ezek a mondatfoszlányok kavargtak a fejemben, és úgy próbáltam megszabadulni

tőlük, hogy leírtam őket. Voltak szórakoztatóak, de voltak olyanok is, amikhez semmi közöm nem volt, vagy éppen azt sem tudtam, kiről szólnak. Másnap, amikor elővettem a gitárom, egy furcsa kis riffet kezdtem el pengetni, és közben ezeket a sorokat dudoltam hozzá. A kettő valahogy nagyon jól összeillett, megmutattam hát a többieknek és ebből született aztán ez a dal.

A lemez másik kulcsdala a 'The Fallen' ...

Alex: Ez a dal egy Glasgow-i barátomról szól, és azokról a dolgokról, amin keresztül ment. Az ének és a vokálok teljesen más hangfekvésben szólnak. Ezzel próbáltuk meg ábrázolni azokat a rendkívüli eseteket és karaktereket, amikkel napmint nap találkozhatunk, és amiről a dal tulajdonképpen szól. Inspiráló volt megszemélyesíteni ezeket a jellemeket, figurákat, amelyek körülvesznek bennünket, és a középpontba állítani őket. Egyfajta hőskéket csináltunk belőlük.

Egyszer Bob Dylanról beszélgettünk, és eszembe jutott egy vele készült interjú, amit a 'Chronicles'-be olvastam. Arról beszélt, hogy a balladákban, mint például a Billy the Kid-ről szólóban is az életből vett egyszerű emberekből lesznek a hősök. Innen jött az ötlet, hogy megalkossuk a mi saját hőseinket, akik itt élnek körülöttünk.

Harmadikként a 'Walk Away' című dalt emelném ki. Ennek mi a története?

Alex: Ezt a dalt először Japánban játszottuk.

Bob: Amikor én a kórházban voltam.

Alex: Igen, Bobnak valami baj volt a gyomrával és, ki kellett találni valamit az ő pótlására. Ezért pár dalt némileg áthangszereltünk. Többek közt a Walk Away is akusztikus jelleget kapott. Ez a dal amúgy is több változáson ment keresztül, és a végső formája már alig hasonlít arra, ahogy indult. Kezdetben egy sima akusztikus szám volt, majd megpróbáltunk belőle egy igazi rock dalt csinálni.

A végén aztán egyik sem lett, vagyis mindenből van benn egy kicsi.

Paul: A hagyományos megközelítésekben egyszerűen nem működött a dal, ahhoz viszont túl jó volt, hogy ejtsük.

Alex: Az előző lemezünkön hasonló volt a helyzet a 'Come On Home' című dallal. Egyszerűen sehogy sem akart jól szólni, és mi csak kerestük és kerestük a megfelelő hangzást. Egy kicsit arról is szólnak ezek a számok, hogy hogyan képzeljük el a zenéket és stílusunkat.

Ha visszatekintetek az emült két évre, mely eseményekre emlékeztek a legszívesebben és melyekre nem?

Bob: Az elmúlt két évnek nagyon sok emlékezetes pillanata volt. Sok jó helyen játszottunk, volt néhány örült bulink, például a skóciai T in the Parkban vagy a Barrowlands-i, de nagyon élveztem a párizsi La Cigale-i fellépésünket, vagy a San Francisco-it, ahol szintén jó bulik voltak. Egy csomó helyről vannak kellemes emlékeim, ahová szeretnék majd visszamenni.

Nick: A legjobb dolog talán az volt, amikor első alkalommal léphettünk fel a londoni Brixton Academy-ben. Az fantasztikus volt. Felejthetetlen azonban az a pillanat is, amikor megtudtam, hogy a 'Take Me Out' dalunk harmadik a listákon. Egyikünk sem volt Glasgowban, mindannyian másfelé voltunk, és én telefonon hívtam Alexet, nos az a pillanat felejthetetlen marad a számomra.

Paul: Szívesen emlékszem én is néhány felejthetetlen koncertre, például a T in the Park-ra vagy a La Cigale-ra, de én szeretem a kisebb bulikat is. Volt egy félig titkos koncertünk egy szociális otthonban, Leeds-ben. Az emberek valahogy megtudták és csak jöttek, csak jöttek, így Alex és Nick a parkolóban játszottak. Az egy nagyon kedves és felejthetetlen buli volt. Én egyébként nagyon élveztem a prágai koncertünket is.

Alex: Egy csomó dolog örökre bevésődött az agyamba. Nagyon felemelő volt, amikor a Michael című dalunkat játszhattuk élőben a Top of the Pops műsorban. Több százezren, vagy akár millióan is nézték a műsort, és mi élőben játszhattunk.

Egy másik, amikor megkaptuk a Mercury Music díjat. Nem annyira az elismerés, hanem ami másnap történt. New Yorkba repültünk egy hatalmas Jumbo Jet géppel és ültünk ott az emberek közt, miközben néztük a kis monitor-szerű tévé a híreket. Bob mellett ültem és amikor bementek, hogy mi nyertünk, nem bírtam ki, felálltam és láttam, hogy körülöttem mindenki ugyanazt nézi. Bob is felállt, és az emberek csak nézték, hogy ez az a srác, akiről a hírek szólnak. Nagyon döbönt arcot vágott, különösen, hogy nem látta, amit én látok, csak hallotta, mivel megpróbált aludni, és a szemére húzta az ilyenkor szokásos álarcszerű szemellenzőt.

Vagy amikor a Barrowlands-ban játszottunk Glasgow-ban. Volt egy öreg Mercim, amit nagyon jutányosan vettem. Azzal mentem a koncertre és abban maradtunk Bobbal, hogy a beállítás után elmegyünk a lakásomra átöltözni. Vesztemre a bejáratnál nem messze parkoltam le a kocsit, és amikor kiléptünk, akkor láttuk, hogy odakint mindenféle emberek vannak, akik a mi koncertünkre jöttek. Megpróbáltunk észrevétlenül átjutni a tömegen, de persze felsmertek, és mindenki ránköszönt. Ez magában még nem is lett volna baj, de miután eljutottunk az autóig, az az Istennek sem akart beindulni. A vége az lett, hogy meg kellett tolni.

Bob: Igen, a rajongók ott tolták az autót! Nagyon kinos volt.

Összeállította: rakk

Rocktoberfest A Lord legyen Veletek! avagy Kint a kolbász, bent a Zene!

És eljött az ősz, fészket bontottak a madarak, ahogy tették ezt a sátorral a Rocktoberfest szervezői is a négynapos rendezvény végzetével. Az időjárás viszonylag kedvezett a "szabadtéri" programoknak, mivel a csapadékmentes időszak (és a kültéri fűtőegységek) jóvoltából, ment a piával serkentett felhőtlen szórakozás. Sőt, aki nagyon fogyasztott, úgy járhatott, mint az illető, aki a peccsenyész sátornál mérhetetlen vidámságában, ülve hanyatt esett, magával rántott persze még néhány padot és asztalt (repül az oldalas, ki tudja hol áll meg...). A kis talajtornász!

Ahogy ez már szokás, a magyar pop-rock vonulat legnagyobbjai kaptak meghívást most is, hogy a külső sátorral fedett nagyszínpadon, illetve a Piros Rocky színpadán muzsikálva szórakoztassa a legáltalában ezres nagyszágrendű szórakozni vágyó tömeget.

►► Pozitív változás volt a rendezvény történetében, hogy enyhülni látszik a trendekre koncentráció. Így ebben az évben már belefér egy kicsit a klasszikusok megidézése és meghívása is. Talán még éppen időben kapcsolunk (akár a VH1 összekaparrói), amikor rájöttek, hogy bizony van egy

MEN-en "rockszocializálódott" korosztály, melynek tagjai nem feltétlenül a soha véget nem érő technopartykra izgulnak, hanem szeretik azt, amikor az egyik szám megkülönböztethető a másiktól. A Lordnál jobb melegítőt így nem is választhattak volna, hiszen van egy nem lanyhuló érdeklődésű keménymag, a rádiók jóvoltából a nagy többség meg a "Vándor" című számot biztosan ismeri.

►► Vida Feri távozása után így új böggössel, Apró Károllyal erősített Lord támadta haláljáratainkat, de milyen jól. A folyamatosan sorjázó klasszikusok között elandalodhatott az ember, jó volt látni, hogy Pohl Misi még mindig a hátán viszi a csapatot, melynek tagjai külön-külön is nagy egyéniségek és népszerűszórakoztatók (Ugye ismeritek Gidófalvy Attilát?).

►► Semmilyen meglepetés nem ért minket, a csapat valószínűleg már mindig ilyen marad, a jóérzésű zeneszeretők meg mindig elzarandokolnak majd a bulikra. A hangzásra egy szavunk sem lehet, a kellemes tömeg végig énekelte a számokat és biztos, hogy a Lord tagjai számára is örömteli perceket szereztek. Miskolc szereti a Lordot, a Lord szereti Miskolcot, az én szememet meg valószínű, hogy a nosztalgia könnyei homályosítják, de nagyon tetszett és remélem, hogy jövőre további "klasszikusokkal" bővül a Rocktoberfest repertoárja.

►► A Hooligans zenekart már nagyon nem kell bemutatnunk. Kevéssel a Lord produkcióját követően álltak (nem ellent, hanem) elének...

Aktuális sikereiket ismerve, már előre borítékolni lehetett a teltházat. És azt nem mondhatjuk, hogy egy ilyen "mondva csinált hőökkkel", jobban mondva sztárokkal van dolgunk, mert azt azért el kell ismerni, hogy zenélni azt tudnak. Sokan fikázzák őket, hogy divatzene, meg persze van pénz - van siker, azonban azt ne feledjük, hogy nem keveset "csöveztek", illetve kellett nyelniük mire beindult a szekér. Amit lehetett, most is megtette a csapat a deszkákon, mind muzsika, mind "látvány" terén. A színpadi megjelenésük rendhagyó (legalább is a hazai piacon, bár Tóth Tibi legújabb kalapja nem vice! Hungarise Gitárbetyár...), és a játékkal most sem volt semmi gond. Mondjuk utóbbi, egy profi csapattól alapként elvárható. A hideg ellenére színültig telt sátrat szépen beindították, bár egy ilyen "mozgalmas" repertoár esetében ez nem is csoda. És, ami mindig meglep, mit keresnek más előadók beúsztatott szerzeményei egy-egy Hooligans tételben? Vagy a Dirty Deeds Done Dirt Cheap saját találmány? ©

NagyonNagyÉTTT - Fotó: Mocsis

[meghallgattuk]

Dim Vision:

Aether

Demo/EP

Az Aether a debreceni csapat második demonstráló anyaga, ami a megalakulás évében, 2002-ben rögzített "From Dust..."-ot követi a sorban. A debreceni death metal brigád eleinte még Dust néven futott és öt taggal, aztán az egyik gitáros kiszállt és inentől kezdve négyen is elég erősnek lérezték magukat ahhoz, hogy a megkezdett utat tovább folytassák.

Az "Aether" egy tipikus death metal anyag, mindenféle sallang és körítés nélkül, ami a műfaj kezdeti időszakához nyúlik vissza. Inkább európai a vonal, azon belül is főleg a dallamosság csíráját már elültető, de főleg a zúzásra összpontosító skandináv és finn bandák jutnak az eszembe, lásd Grave vagy egészen korai Amorphis. Maga a vállalkozás rendkívül veszélyes, mert a mozgáster elég szűk, és ezen belül igencsak karakteres hangot kell megütni, hogy a kiszámíthatóság látszatát a zenekar elhessegesse a hallgató elöl. Mivel akkoriban is sok és egyéniség nélküli csapat alakult meg, a mozgalom zátonyra futott. A sikeres reprodukáláshoz igencsak fel kell kötni a gatyát, mert jelenleg olyan bandák viszik a prímet, mint a Bloodbath, akikről tényleg elhiszi az ember, hogy vérükben csörgedelizik az a muzsika és rothadó hullákkal társalgognak. Miután a Dim

Vision nem volt ott - mármint helyileg - a műfaj kialakulásánál, így - hangulatilag és dalszerzésileg - csak halovány lenyomatát tudják adni annak a fajta zenei miliőnek, ami belengte az akkori death metal szcénát. Persze a Dim Vision is underground, vagyis senki nem szólhatja meg őket, ha nem olyan hiteselek és jók, mint az elit tagjai. A vásár tehát szabad, az átlag anyagokat - mert az "Aether" semmiel sem jobb, de nem is rosszabb ettől - készítő bandákkal sincs semmi gond, az imént leirtakkal azonban mindenképpen tisztában kell lennie a srácoknak, ha valami pozitívabb visszajelzésre várnának. A három számos demóért ide írhattok: dimvision@freemail.hu

Símkó

Memoria Mortis:

Up.Date.Now

Demo

Kellemes, hangulatos rockmuzsikát rejt ez a négyesanyag, mely némileg szomoró, mélybarna színekkel festi meg a nóták mondanivalóját, ének, gitár, gitár, zongora, bőgő/ritmusszekció hangszerelésben.

Hogy adjak valami kapaszkodót, az első dal kissé az Alice in Chains híres minialbuma, a Jar of Flies hangulatára hajaz, mind a kvártos kórusfelrakás, mind a gitárszóló okán. A

második nóta már inkább az Opeh akusztikus vonalára emlékeztet, de nem a Damnation-féle totális nihilre, hanem pl. a Deliverance-en található dolgokra (erről a lemezről kis rosszindulattal akár teljes tempópópst is betejeszthetnék a "bírótság" elé, de maradjunk annyiban, hogy a srácok Opeh-rajongók, egy demón ennyi belefért).

zattan is szellőse sikeredett, tehát kevés benne a dög, a gitár, a húzóerő, rocknak ettől kissé vérszegény. És kettő: ének terén komolyan fejlődni kell. Itt kifejezetten a technikai oldalra gondolok, mert a hangalap megvan, csak kevés a kifejezőerő, amit azért lehet fejleszteni.

fehértomo

Villanytehen:

Nem elég

Demo

Mikor a lemezt kezembe vettem, kissé elcsodálkoztam a névválasztáson, majd rájöttem: a mai zenekaroknál tendencia a minél meghökentetőbb, úgynevezett "jöpofa" elnevezés.

Vizont, ha ezen túltesszük magunkat, igen kellemes meglepetésben lehet részünk! Ugyanis a négyesanyag demó anyag jó kis hard rock muzsikával örvendeztetni meg a hallgatót. A bevezető nóta (a címadó "Nem elég") egy nem túl zúzó tempójú, de kemény hangzású darab, basszus riffel indítva. A továbbiakban igyekeztek felvonultatni a klasszikus rock többi kellékét (wah-pedal, markáns gitár-sound); mindezt megfelve némi dallamossággal. Ezt követi másodikként "Éj" c. szerzeményük, mely jóval lightosabban szól meg. Itt inkább a szövegre helyezték a hangsúlyt, de hadd mondjam el, hogy a másik három dalszöveg is jó. Általában véve van mondanivalójuk, ami egyébként nem annyira jellemző manapság!

A "Villanytehen" egyértelműen a legejobb nótája. Végre életjelt adott magáról Kókai Levente billentyűs is, hammondosra véve a figurát; ettől olyan jó kis Purple-ös hangzás kerekedett a dalból. A gitár felelőse Hargittay János sem akart lemaradni, bár ő az előző két számban is tisztességesen helyt állt. Rendben volt a többszólamú vokál is. A változatosság kedvéért ismét egy lassú szerzemény, "Gyermekek lettél" címmel.

Slágergyanús dallam (ha a mai "tuc-tuc"-os világban egyáltalán beszélhetünk erről); jól illeszkedik ide az akusztikus gitár. Egyébként a nótának olyan hangulata van, mintha egy rockopera betétdala lenne, szép szöveggel. A több mint hét perces szerzeményben lehetőségük nyílik egy kis hangszeres kibontakozásra, melyben a Fender zongora és a gitár dominál. Érdekesek a hajlítások; nem szokványos rock nótát hallunk. Mindenesetre üdvözlendő azon törekvésük, hogy valamilyen módon megkülönböztessék magukat a több tucat, hasonló zenét nyomó pályatársától!

Mindent összevetve adott egy fiatal (szerintem tehetséges) csapat, egy lehetetlen zenekari névvel, valamint egy olyan frontemberrel (Hargittay Gergely), aki tisztán érthetően énekel; bár hangja néhol az ossianes Paksi Endrénére emlékeztet; mégsem akarja őt utánozni, úgy tűnik, szeretné megőrizni egyéniségét.

Kérdés: hogyan tovább? Ha megtartják ezt a kellemes, klasszikus rock vonalat (az sem baj, ha kissé markásabbra veszik); s az egészet megfűszerezik némi rájuk jellemző különlegességgel (gondolok itt a "Gyermekek lettél" témájára), esélyük lehet arra, hogy feltűnést keltsenek a rock világában!

20'14"

Hegedűs István

STATION X:

Creators

Demo

Gondolom, már nem kell bemutatni külön az együttést, hiszen két demón - Ken, Dust - vannak túl, és interjú is készítettünk velük. Ha valaki mégse ismerné őket, akkor röviden: a progresszív metál igényes hazai képviselői ők, kizárólag instrumentális szerzeményekkel. Jelen anyaguk természetesen ezt az irányvonalat követi tovább. A srácok nem költenek stúdió, házilag készítik felvételeiket, meg kell mondani egyre magasabb színvonalon. Zenei repertoárjuk igen széles, ösztönösen kerülnek a korlátokat, ezt bizonyítja a CD +1 száma, ahol egy egyveleget hallhatunk az együttes tolmácsolásában a '60-as, '70-es, '80-as évek sztár-csapatának átoldozásából. Zene színkálájuk széles spektrumát jellemzi, hogy elhangzanak benne többek közt Beatles, Led Zeppelin, Black Sabbath, Rainbow feldolgozások, kítőnő interpretálásban.

És most a végéről ugrás vissza az elejére. Egy kis tengerzúgás, majd egy sejtelmes zongora intró vezet be minket a Creators zenei világába, ez a Sharkwing. Nagyon jó kezds, azonnal egyértelművé teszi a hallgató számára, hogy profi virtuóz zenészek szolgálják ki a zenei étvágyunkat. Széleseben átrohanunk az Uguard Race hihetetlen feszes, jellegzetes lüktetésén. Már is visszanyúlunk a múltba a nagy virtuozitást igénylő Felix Culpa tételével, ahol Barabás György, amúgy is az egész anyagon végigvonuló mesteri billentyűjátéka magával ragad a barokk csiradás és cirkalmas zenei világába, melyet jó érzékkel ültettek át a metálzenebe. Az Only A Glance egy kissé leülteti a lemezt, a többi szerzemény komplexitásától elütő egyszerűsége egy kicsit kilóg a lemezről. Nem a romantikus hangvétel miatt, hanem egy kicsit jobban meg kellett volna tölteni tartalommal. Ennek ellenére nagyon kellemes Barabás Péter basszusműve. A másik mélypont az Awakening Alone. A "refrén" nagyon jó, a köztes téma inkább ürítőitőnek tűnik. Nagyon jó ellenpélda erre az Angel Of Profusion és a Burning Shadows, ami a kedvencem. Kívál a hangszerelés, minden tökéletes egyensúlyt alkot, dallam, progresszivitás, elvontság, érthetőség, nagyon szép zeneszerzői munka. A lemez csúcsa azonban a Spanish Rose és a címadó Creators. Ezek egyszerűen kiválóak! Érdekes, a Water, Blood And Soul. Első hallásra talán ez a legkevésbé befogadható szám, de alaposabb elemzés után emészthető dallamsemegéket szemezgethetünk ki belőle. A The Longest Minute-ét Barabás Gyuri megtartotta magának.

Nagyon erősre sikeredett ennek a CD-nek a zenei anyaga. Ha nem ez lesz a Station X életében a legjobb kiadványuk, akkor a következőt el se merem képzelni. Még lennék elegendő azzal is, ha a következő demójukat egy hasonló szintre sikerülne emelniük, mondjuk élő dobbal felvéve...netán énekel...de az már túl szép lenne.

GyuSa X

ZED

(Zene Emberi Dolgokról)

Demo

A székesfehérvári illetőségű csapat két nótát tartalmazó CD-t küldött szerkesztőségünkbe. Az egyik nóta kolumbusz-felfedezés, a másik pedig emocionális-titkolatolgozó.

Alapvetően szellős progresszív rock-kal van dolgunk. Bár nekem az első szám gitárszólója esetében, különösen a basszus-elmozdulásoknál Iron Maiden-es benyomásaim is támadtak, a zene egésze inkább a klasszikus progrock vonalhoz kötődik, némi magyaros alternatív rock ízzel, mint a Géniusz vagy a PUF. A leginkább szívet melengető része a muzsikának a sok igényes, illetve ügyesen díszített tempó, ami nélkül eleve kevés esélye van bárkinek progresszív vonalon haladni. Szép váltott szólóbetétek is élvezhetőek gitár/billentyű között. Nem hallgathatom el azonban a két negatívumot, egy: a zene túl-

Dystopia: Multi-Dimensional System Error

A Dystopia muzsikájának meghallgatása előtt is biztos voltam benne, igényes zenekarról van szó, akik akármit nem adnak ki a kezükből. A vérprofi honlap a demo/lemez egész kiállítása, borítógrafikája legalábbis erről informált. Nos, nem is csalódtam. Abban viszont igen, ráadásul kellemesen, hogy a fiúk – kinézet, design, életkor ellenére – nem a modernebb, ritmusközpontúbb és – legyünk őszinték – divatosabb nu metal nyomják. A stílusra jellemző dalszerzetek csak nyomokban (lásd: Hajnal János tört ritmusai) vannak jelen. Én sokkal inkább Nevermore és kevésbé Megadeth ízeket érzek az egyértelműen legnagyobb idol, Metallica mellett.

Utóbbit illetően azonban már nemcsak határról beszélhetünk, és ez hosszú távon nem fog jót tenni a csapatnak.

A Vári Gábor (gitár/ének) által énekelt nyitó "Connection"-ben a "Give me a chance to see You" sorok annyira Hetfield torkából jönnek, hogy gyakorlatilag csereszabatosak. Itt sajnos még a szóló is Kirk Hammet, pedig a másodikként elhangzó "Bad Day" bizonyítja, hogy a hangszeres felkészültség tekintetében Gábor nincs rászorulva a Kirk szólók újrahasznosítására.

Hála Istennek a Connection után javul a helyzet, bár a Metallica dominancia (a pre-load időkből) végig jelen van, egyre inkább felbukkannak önállóságra mutató jelek. Ennek legszebb példája az Only Perfection nótája, ami a demo/lemez egyik legjobban sikerült dala. A dalszerkezet, a lassú középhésztés, az akusztikusgitár-szólóval igazi élmény. Ez lehet a jövő, na meg az azóta már megismert "The Sky" című szám, ami egyenes vonalú biztos fejlődést mutat.

Meg kell még említeni, hogy az angol nyelvű szövegek meglepően értelmesek, a kiejtés nem "hunglish", így messze túllépik az ezen a területen tapasztalt átlagot.

Összességében a Dystopia anyaga, figyelembevéve a csapat életkorát, profi anyag, a srácok zenei felkészültségében és hozzáállásában megvan az a lehetőség, hogy sokra vigyék.

A tökéletességre való törekvésért külön le a kalappal.

Sok szerencsét (és picit kevesebb Hetfield-et)!!!!

Az anyag a honlapon keresztül rendelhető meg: www.dystopia.uw.hu

túri

Jozef K: Lúzer Júdás

Felteszem, hogy a budapesti illetőségű Jozef K is túl jutott néhány alapkérdés tisztázásán. Például, hogy mi készíteti őket zenélésre, és hogy a hangszeren, technikai eszközökön túl mi szükséges hozzá. Nyilván, elemi feltétellel, hogy a banda tagjainak tessenek, amit csinálnak. A közönség meg majd csak megjön valahonnan, ha már szól a zene.

Más kérdés, hogy kitart-e a nép a műsor végéig? A választ nem tudom, az együttes koncertjén nem jártam. A demó alapján az volt az első benyomásom, hogy sok a mu-

szikájukban a befelé fordulás, és kevés az eredeti ötlet, ami a hallgató figyelmét lekötetheti. Ugyanakkor, a kívánatosnál több a szövegekben a kívülálló számára érthetetlen szófordulat. Olyasfajta verseknek tűnnek ezek a dalszövegek, amilyeneket 15 éves kor körül ír az ember, hogy a felnőtt létre eszmélve aztán viharos gyorsasággal felejtse el költővé válni.

Egyébként pedig valamiféle erőteljes brit-pop-hatásokat mutató Kispál-közei zenét tartalmaz a recenzio tárgyát képező négy-számos korong, ami önmagában is komoly kockázati tényező. Amint azt sok év óta megtapasztalhattuk, Kispálék mellé, de még mögöttük sem igazán voltak képesek felzárkózni mások, hasonló muzsikával, vagy rájuk emlékeztetővel. Vagyis, azt a stílust csak nagyon jól, nagyon magas szinten lehet (érdemes) művelni – vagy nagyon másképp! Megjegyzem: a demo címadó nótájában ebből a másságból valami megcsillanni látszik! Persze, ha a Jozef K azt a célt tűzte maga elé, hogy kizárólag önmagát szórakoztatja, az a szívük joga. Ám, ha a közönséget is bevonják a játékba, akkor ettől azért több kell. Vagy legalábbis – más.

Honlap: www.jozefk.hu. Kontakt: Horváth Márton 70/232-0018.

19'00"

viktora, a piktora

Juff: Juff

Szerzői kiadás

Ha jól emlékszem, a The Search For What?, később Psychopath néven futó, szlovén együttes játszott ennyire angol, esetleg amerikai stílusú, hatású zenét. A szóban forgó, szlovén csapat második, tizenhárom tételű nagylemeze a romantikus, némi szívfájdalommal is küszködő, elaláló ritmusokra, szárnyaló gitár- és énektemákra építkezik, amelyek tökéletes filmzenékhez, hogy újra szerelmesek legyünk.

Helyenként úgy szólnak dalai, akár a Radiohead, bár az alkalmanként felbukkanó funky-s dallammenetek nem alakítanak ki egységesebb hangképet, kizökkentenek a melankóliából. Az életerősen megszólaló korong hangzása részint rendben van – minden arányosan, telten szól –, egyedül talán a dob soundja lóg ki a sorból, mely visszhangosra sikeredett kissé. Félretéve a tiszteletüket a kedvenceik előtt, a Juff egy erős, titokzatos, rejtélyes, ám helyenként dagályos anyaggal rukkolt elő, amely kívánatosabb, és többre becsülendő a legtöbb angol csapatnál, melyek rövidebb idő alatt szeretnének oda eljutni, ahol a Juff most tart. Honlap: www.juff-music.com A kiadvány 1500 Ft + postaköltségért beszerezhető: Rácz I. Péter, 1038 Budapest, Ózszike u. 4, IV/16, tel: 30/292-35-84, e-mail: jhorner@freemail.hu

58'14"

-norbitam

Gyöngyvér: Arcunkon patak...

Szerzői kiadás

Az idén januárban, fiatal srácokból megalakult dunaiújvárosi négyesfogatos dögös fémzenét játszik, egészen tűrhető dallamokkal, és a manapság oly divatos

metafizikus, sokszor sötét gondolatokba torkolló szövegekkel.

Egy torzított intro vezet be a zenekar legújabb demóját, majd ezt követi az 1950 címet viselő szerzemény: kemény gitárriffen alapuló nótája, a közepén egy kissé lágyabbra veszik a figurát. A sóhajok hídjai, soha már is hasonlóan építkezik, itt még egy kis torzított éneket is hallunk. The Chair angolul hangzik el, nem a banda sajátja, hanem a The 69 Eyes szerzeménye még 2000-ből. Lazább, mint az előző két felvétel, mely fekvésű énekkel. A zárófelvétel, a Márványliget koncerten rögzített dal. Liraian kezdődik, aztán a ritmus felgyorsul, dörög a gitár, egy kicsit megszeliődül, de a tempó marad.

Nem rossz produkció, jó a hangzás, elfogadhatóak a gitártémák, a fiatal kora ellenére énekesük hangja öblös, férfias. Kár, hogy az utolsó dal koncertfelvétele rossz minőségű. A fiúk jövőre sok koncertet terveznek, szeretnék kialakítani egyedi hangzásukat, arculatukat, no és tervbe vették első albumuk felvételét. Szívükből kívánom, hogy vágyaikat valóra váltsák, mert ez a demo azt mutatja, hogy van jövőjük. Még valami: srácok, ha legközelebb új anyagot vesztek fel, a borítón pontosabban tüntessétek fel a programot, mert egy kicsit sakkoznom kellett a címeikkel. Előre is köszönöm, minden jót, Nektek!

18'05"

Bigfoot

Krém: Krém

Demó

Remélem, hogy léteznek és dolgozik még a Kiskunhalasi Krém zenekar – reménykedésemet ugyanúgy táplálja az optimizmus, mint a bűntudat: régi adósságomat törlesztem a zenekar demólemezeinek alábbi értékelésével.

A Sala Árpád ének-gitár, Szolnoki István gitár, Belényi Gábor basszus és Jáger Szabolcs dob felállásban játszó négyes fogat bemutatkozó levelükben saját stílusukat gitár alapú popzeneként határozták meg. Az öndefiníció annyiban mindenféleképpen pontos, hogy a Krém muzsikájának eredetét a '90-es évek elején pályára lépett alternatív triász, a Kispál-PUF-Perfect Name forrásvidékén keresném – a korai Kispál hiperelvontsága, vagy éppen a PUF zajosságá nélkül. Ebből az absztrakcióból elméletileg egy beat-gyökerű zenét játszó és igényes szövegekkel operáló zenekar marad vissza – és ez így van a gyakorlatban is.

A kecskeméti ORIGÓ Stúdióban jelen lemezre rögzített négy dal jól összerakott, a zenei részek átgondoltak, a szövegek igényesen kidolgozottak (nincs bicsaklás, sorvégi szó-

taghadarás, miegyéb). Különösen kedves a Mesekönyv szövegvilága, ahol a négy strófa során a főszereplő tulajdonképpen összezsuzedi a bátorságát. A legígéretebb és legjobban szerkesztett a Még egy név című lassú tétel.

A tagok hangszerkezése biztos, a gitárszólók jól szerkesztettek, hézagmentesen illeszkednek az alapokhoz – külön kiemelés érdemelnek Belényi Gábor kellemes basszusfutamai a Még egy névben. Sala Árpád énekesként nem nyújtózkodik tovább annál, ameddig a takarója ér és bár hangterjedelme széles mozgásteret nem tesz lehetővé számára, ez azonban – nyilván a közösen összerakott, maguk számára irt dalok miatt – vokális hibaként nem jelenik meg. A szólóének korlátai (a variabilitás hiánya) azonban hosszú távon (!) a további fejlődés gátját jelenthetik. Magam a Krém zenéjéből egyelőre "csak" azt az egy karakteres vonást hiányolom, amely akkori mezőnyükből a befutott kortárs előadókat is kiemelte. (Lásd a két fenti példát, azzal, hogy természetesen nem ugyanazokra a "zeneikari személyiségjegyekre" gondolok, sőt!) Erre utalnak a zenekar neve kapcsán is, amely talán nem elég invenciózus. (Egy E. Clapton-G. Baker – J. Bruce-féle Cream revival band számára található lenne.)

Mindezzel együtt azonban ne felejtjük el, hogy a jelenlegi felállás 2002. május óta játszik együtt és a mostani a második demójuk.

Összefoglalóan azt mondhatnánk, hogy a Krém tagjai jó úton járnak, mert az általuk képviselt stílusban még vannak rések (réssecskek) az egyébként teljesen túlszűfolt hazai könnyűzenei mezőnyben – a zenéhez való hozzáállásuk (igényességük) pedig eredménykedésre jogosít.

Azonban a valódi áttöréshez módosításra szorul az az alkotói képlet, amelyet a négy tag együttese jelenleg kiad. Ez a módosítás lehet a megszólalás feszegetése (rockosítás), vagy éppen a popzenei elemek erősítése a jelenlegi eszközökkel, de mindez elérhető új tag, tagok (billentyűs, esetleg egy fúvós) bevonásával is. A legfontosabb természetesen, hogy a változtatás kikísérletezése során ne menjenek túl azon a határon, amely már bármelyikük (!) számára nehezen lenne elfogadható, hiszen ebben a műfajban a hitelességnél nincs fontosabb.

(Lehet krémezni a neten is: <http://krem.uw.hu>)

Rideg-Németh Balázs

www.rockinform.hu

MÁSFÉL, DETI PICASSO

AZ OROSZ KAPCSOLAT

A38

2005. 09. 09.

▶ Az érkező szeptember egy irodalmi est végére sikerült időzíteni, amit a Specko Jedno fellépése zárt. Az alkalomhoz illően a "legoroszabb" lüktetésű és témájú számaikat vették elő Rutkai Boriék. Azok kellemesen furcsa lebegéséhez, hangulatához épp úgy hozzájárult például a Pop Ivános Bujdosó János sajátos gitározása, mint az egyébként rendkívül vonzó énekesnő affektálása konferálás közben.

A zenésbarátságok útjai kifürkészhetetlenek: ki kivel, és miért játszik együtt szívesen. Az első találkozások azonban – különösen a más országokban élő muzsikusoknál – kell valami különös szerencse: mondjuk, egy "koordinátor", aki összehozza őket. Orosz-magyar viszonylatban ilyen szervező Kozlov Sándor, aki "főállásban" a moszkvai Magyar Kulturális, Tudományos és Tájékoztatási Központ munkatársa. Magyar zenekarokat hív Oroszországba, illetve ottani formációkat léptet fel itt. Nem mellesleg: kiadta a Tudósok és a Kamu lemezét Moszkvában. Előkészületben van a Másfél, a Specko Jedno és a Pozvakowski anyaga, de vannak további tervek is. (Magyar forgalmazót még nem keresett a CD-khez: egyelőre a magánimport sansza marad csak a vásárlóknak.) Lassan tehát egyszemélyes intézménnyé nővi ki magát a srác. Most megszervezte, hogy szeptember 9-én közösen lépjen színpadra a Deti Picasso és Grensó István, illetve a Másfél, valamint Gaya, a moszkvai formáció örmény énekesnője. A történések nem Kozlov Sándorról szólnak persze, de tény: az Orosz Kulturális Évad keretében kétnapos rendezvény zajlott az A38 nevű állóhajón.

▶ Az igazi lebegés ideje azonban a Deti Picasso színpadra lépésével érkezett el. Az első négy számban a "nagy kísérletező" jazzsaxofonosunk, Grensó István is velük tartott. (Az interjúban ígért örmény tangóharmonikás, a Magyarországon élő David Yengibarjan nem lépett színre a hajón, ezen az estén.) Egészen pontosan, épp Grensó kezdte a koncertet, duózva a zenekar gitárosával. Karent, aki egyébként az énekesnő, Gaya öccse, a magyar mezőnyből talán Hajnóczky Csabához lehetne hasonlítani, a játékát tekintve persze. Ő azonban a magyar pályatársánál keményebb és experimentálisabb dolgokat is produkál. A Noiz Orchesterben például (amely másnap, ugyanitt DVD-felvételt készített) egészen a zene és a zaj határáig merészkedik el, erősen közelítve az utóbbihoz.

▶ A Deti Picasso-koncert azonban gyönyörű, lassú és öblös saxofonfutammal indult, miközben a színpad mögötti kivetítőn az örmény törté-

CSAPADÉK

A csongrádi Csapadék nevű zenekart több mint tíz éve ismerem már. Hogy folyamatosan figyelemmel kísértem volna tevékenységüket, azt nem állítanám, ám nemrég, amikor kezembe került Pokolkóla című lemezük – az igényes külső kivitelezés és a felvétel minősége alapján a demó már nem a megfelelő szó rá – nos, amikor megláttam és végighallgattam, ismét oda lyukadtam ki, mint ahová annyiszor az elmúlt évek során; sokkal több van ebben a csapatban, mint amennyire eddig vitték. És ezért legkevésbé sem ők a hibásak. Az alábbi beszélgetés Klucsai Barnával, a zenekar énekesével készült.

- Kik alkotják a jelenlegi felállást?

- Bagi Csaba – basszusgitár, Bozó Tamás – gitár, Nagy Gábor – dob, Klucsai Barna – ének. A jelenleg felállás egyébként a zenekar eredeti felállása. Volt már, hogy bevettünk még egy gitáros, próbálkoztunk szaxofonossal, samplerekkel is. Voltunk már tehát többen is, de a zenekar létezésének minimális feltétele ez a négy ember.

- Nem ma kezdtétek, szerény becsléseim szerint is több mint tíz éve. Mik voltak az eddigi pályafutásotok főbb állomásai?

- A '90-es évek közepén önállóan is nagyon sok helyen játszottunk, meg volt egy svájci zenekar, akikkel kétszer is végigjártuk az ország klubjait. Csináltunk pár stúdiófelvételt is, de a legemlékezetesebbek mégis azok a teljesen "hétköznapi", külső szemlélő számára talán észre sem vehető pillanatok voltak – próbateremben, koncerteken, stúdióban –, amikor sikerült a saját elvárásainknak megfelelően játszani, zenét írni. Mikor néha, néhány pillanatra elégedettek voltunk magunkkal.

- A Pokolkólán mintha lenne pár egészen régi szám

is. Akkor ez most egy ilyen best of Csapadék? Melyik dal mikori keltezésű?

- A Pokolkóla tizenkét száma közül kilenc viszonylag új, a felvétel idejére érték el azt a formát, amit már érdemes volt rögzíteni. Ezek mellé három régebbi számot vettünk fel. Egyrészt azért, mert koncerteken úgy vettük észre, hogy a közönség kedveli ezeket, vannak, akiknek a "Vörös és Zöld", vagy "A Semmi Után" jelenti a Csapadékot. Másrészt, szokásunk időnként elővenni régi zenéket, vagy szövegeket, jó ezeket kicsit átalakítani, felturbózni. Tulajdonképp soha, semelyik szám nincs kész: a zenekar "a műsorváltoztatás jogát fenntartja". Az újabb dalok is változhatnak, sőt már most is vannak köztük olyanok, amiket máshogy játszunk, mint ahogy a lemezre kerültek.

- Hosszú fennállásotok alatt milyen irányba változott a zenetek?

- Tudatosan, semmilyen kardinális változtatást nem tettünk. Ennek ellenére biztos, hogy sokat alakult a zenénk. Szerintem a hangszerelés egyébként is behatárolja ezt. Gitárral, dobbal, basszussal rock and roll-t lehet, meg érdemes játszani. Ezt próbálgatjuk. Ami

nelem megmaradt emlékeinek fotói sorjázta. Többnyire romjaitban is impozáns templomoké, mint amilyen nálunk a zsambéki - például. A régmúlt atmoszférája érezhetővé vált a koncertteremben. Az igazi misztikum mégis a zenekar volt maga, a különleges hangzásával: gitár, basszusgitár, cselló, dob felállásban, amit az énekesnő, Gaya igazó, vibráló lényé, magával ragadó temperamentuma fokozott fel.

▶ A kissé megilletődött köszöntést a tavalyi lemezről ismerős, tempós nóta, a "Merik" követte, amelyben "megvolt" a gitárszólo, de azt megelőzően a szaxofon és a cselló hangjainak varázsos, együttes elszállása tudatosította az egybegyűlteket az "itt és most" különlegességét. A következő, új számban sem engedte le a színpadról Gaya Grenesót. Szerencsére! Így alkalom nyílhatott arra, hogy a három dallamhangszer egyszerre alkosson - a pillanat függvényében - maradandót. Ezzel együtt mindenki megbizonyosodhatott afelől, hogy a Deti Picasso sűrű váltásokkal tarkított új repertoárjának az alapja továbbra is az örmény népzene maradt.

▶ Néhány nóta elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy a közönség beinduljon erre az egyedülállóan izgalmas és egzotikus, egyszerűsággal hallatlanul intenzív "tánczenére". Egy alkalommal azonban rosszul reagált a nép: amikor Gaya a cappella kezdett egy dalt, illetlenül hangosan morajlott a teremben, elrontva a perc intimitását. A kíséret nélküli ének persze, csak prólogként funkcionált az újabb és újabb bepörgetésekhez, amelyek közben néhol pszichedelikus elszállásokat élvezhettünk, hogy azokat további, átranzponált dallamok és ritmusok kövessék.

▶ Gaya nem adta fel a közönséggel való kontaktus megteremtését. Meg is lett a próbálkozás eredménye, hiszen a 2004-es "Ninare" megfelelő pillanataiban olyan férfikorúst kapott hársányi közbekialtások formájában, amilyen a moszkvai ifjaknak is dicsőségére vált volna. A szám vége felé, Karen ámulatba ejtő gitárszóloja már tényleg csak hab volt a tortán.

▶ A koncert végeztével kigyúlt a fény a teremben, beindult a gépzene, ám a közönség hosszú percekig ünnepelte a Deti Picassót. Megérdemelten.

▶ Ahogyan Oroszországban, úgy nálunk is felnőtt egy új nemzedék a szocializmusnak nevezett korszak óta. Úgy tűnik, ez a

nemzedék már előítélet-mentesen: nem gyanakvással teveli elutasítással, hanem őszinte örömmel és elismeréssel képes fogadni az egykori "nagy testvér" domináns utódállamból származó (zenei) értékeket. És, ez így is van rendjén!

▶ Ami a Másféllel illeti: be kell vallanom, én bizony, leragadtam a bahiás korszakunknál, nem igazán követtem a zenekar háza táján bekövetkezett személyi és zenei változásokat. Az idei Sziget energikus, sűrű szövési bulija viszont egyértelműen kellemes emlékeket hagyott bennem. Az A38-on azonban egy árnyalattal halványabbnak, fáradtabbnak tűnt a társaság.

▶ Ezzel együtt nyilvánvalóvá vált számomra, hogy a nálam kimaradt évek alatt kikristályosodott a Másfél muzsikájának hűvös, férfias feszessége, és jelentősen nőtt annak szigora. Salamon Eszter csellójának a kiválása pedig valahol a nőies kecsesség, hajlékonyság rovására ment.

▶ A szintetizátorral, mint hangszerrel való kísérletezgetés előtt viszont (amely ezen az estén tűnt fel a számomra) értetlenül állok. Ha eddig nem hiányzott, most mi szükség van rá? A groove-okat nem erősíti, a hangzást nem javítja. Még szerencse, hogy időben nem nyújtották el a dolgot, így alapjában véve megmaradhatott ez a muzsika olyannak, amilyen volt: a dub, az acid jazz és a drum'n'bass sodró lendületű, zúzásokkal tarkított, egészséges keverékének.

▶ A Gayával közösen előadott örmény dalhoz viszont a szívetes bulinál is ügyesebben eregettek a fiúk a maguk hangfüggő nyelvi, hang-zuhatagait, mintegy jelezve az új (és általam helyesnek vélt) út lehetséges irányát. Egy igen tempós szereménnyel aztán gyorsan megmutatták, hogy a legkevésbé sem "egyirányú utca" az övék.

▶ Azt hiszem, egy, a Szigeten megismert Másfél-szám is elhangzott a hajón, amely a "Kozlov, az orosz" címet viseli. Nos, ez az "orosz kapcsolat" a Másfél közeljövője szempontjából meghatározó lehet.

▶ Egyébként pedig, amíg ilyen egyéniségek és ilyen színvonalú produkciók tudnak érkezni Oroszországból, ez a kapcsolat a mi számunkra sem elhanyagolható, sőt!

Olasz - Fotó: Dávid Zs.

változott - de lehet, hogy csak én gondolom így -, hogy nem utasítjuk el már olyan határozottan a populáris, könnyebben befogadható zenei megoldásokat. Persze, nem slágergyártásról van szó, csak most már nem feltétlenül ciki - jó helyen, jó időben - egy E-moll akkord, vagy a kétnegyed.

- Hol szoktatok, hol tudtok fellépni?

- Tulajdonképp, ha meg tudjuk oldani, mindenhol fellépünk, ahová hívnak. Nyomulni azonban nem szoktunk. A nyáron, sajnos, öt fellépésünk is elmaradt. Nem éreztük elég felkészültnek magunkat, nem állt össze teljesen az a műsor, amit szívesen játszottunk volna, úgyhogy inkább lemondtuk a lehetőségeket. Fesztiválokon meg egyébként sem szívesen játszunk, jobban szeretjük az olyan helyeket, ahová azért jön a közönség, hogy a zenére figyeljen.

- Csongrád az Alföld leghangulatossabb, legnyugodtabb városa. Van ez valamilyen hatással a zenétekre, illetve a szövegekre?

- Határozottan lokálpatrióták vagyunk, még akkor is, ha a zenekarból már csak ketten élnek Csongrádon. Szeretjük ezt a várost, meg az itteni embereket, de nem hiszem, hogy ennek érezhető nyomai lennének a zenénkben. Nem Londonban, vagy New Yorkban nőttünk fel, valószínűleg bárhol máshol Magyarországon, hasonló körülmények között, ugyanez lenne a végeredmény.

- Hogyan határolnád be a zenéteket? Részemről: Néhol a Kispál világát idéző, néhol post new wave és egyfajta szelídített grunge keveréke, sok vokállal.

- Szeretünk sok mindent kipróbálni, olyan zenét játszani, ami mindannyiunknak jól esik. A punkrock a "kályha", ahonnan elindultunk, aztán időnként vissza is térünk oda. De nem szoktunk kategóriákban gondolkodni a zenénkről. Az a legrosszabb, ha az ember beáll egy vágányra. Mi általában kételkedünk. Magunkban is, de a külvilágban is.

- Több dalotok központi témája a kiszolgáltatottság, az egymásnak okozott fájdalom. Mennyire öncélú ez -

hogyan kiírd magadból és megkönnyebbülj - illetve mennyire generációs vagy civilizációs probléma - itt és most másról nem nagyon lehet, ill. érdemes szólni.

- Igazából irtózom azoktól a dolgoktól, amiket csak egyféleképpen lehet érteni. Remélem, hogy a mi szövegeink nem ilyenek. Az, hogy számomra mit jelentenek, nem biztos, hogy mérvadó. Inkább a hangulatuk által lenne jó, ha hatnának ezek a számok. Persze, azok a fogalmak, amiket említesz - agresszió, kiszolgáltatottság - tényleg jól tetten érhetők a szövegekben, de nincs általános megoldókulcs. Viszont remélem, hogy aki hallgatja a zenénket, annak ott van a fejében a magáé.

- A Pokolkólával kapcsolatban milyen visszajelzések jutottak el hozzátok?

- Há! Istennek jók! Aki ismeri, annak tetszeni szokott a lemez. Vannak teljesen megszállott Pokolkóla rajongók, akik a legapróbb részletig beveszik magukat a zenénkbe. Ők persze jönnek az észrevételeikkel a gitárszólók effektizéséről kezdve a szövegek különböző féle ritmizálhatóságáig. De ezek a felvetések hasznosak, tudunk tanulni belőlük. Egyébként, aki érdeklődik a zenekar, a lemez, a koncertek iránt, az a csapadek@kqb.hu e-mail címen kapcsolatba léphet velünk.

- Mi a véleményed a rockzene jelenlegi helyzetéről Magyarországon?

- Kb. olyan a helyzet, mint a magyar fociban: néha megcsillan a remény, de aztán vagy bedarálják az érdekesebb kezdeményezéseket a "belső körök", vagy maradnak a "külső körön". Viszont, amíg a focihoz mindenki ért, addig a rockzenéhez nem feltétlen. Hihetetlen mennyiségű szemetet metgetnek a fiatalokkal. Már azokkal, akiket érdekel még egyáltalán a rockzene, mert a közönség részéről is nagy az érdeklenség.

- Tervek?

- Jó lenne, ha sokkal több időnk jutna a zenére. Jó helyeken, jó közönség előtt, jó koncerteket szeretnénk csinálni, és ha összesen annyi új szám, felvenni egy újabb CD-t. Aztán kezdeni előlöl...

Rakk

Powerstate
AMPLIFIERS

Budapest, 1142
Erzsébet Királyné útja 68.
Nyitva: H-P: 9-17-ig

Tel: 223-1769, Tel/Fax: 273-1145
www.powerstate.hu
E-mail: info@powerstate.hu

Esztergom, 2500
Simor János u.24
Nyitva: H-P: 11-19-ig
Tel: 33-520-930

Romániai képviselő:
Turda str.
Republici Nr.8
00-40-264-317-883
00-40-744-868-947

VORSON

EDG-40 27 900,-
EDG-45 29 900,-
EDG-46 31 900,-
V-150 31 900,-
EDG-1P 31 900,-
TMCS-1 31 900,-
VLP-350 53 900,-
VLP-350 LH 56 000,-
V-165 39 000,-
SG-1 53 900,-
SM-1 56 000,-
39 000,-
RMC-600 SB 57 900,-
VS3T SB 39 900,-
VS6T SB 63 000,-
61 000,-
63 000,-

Csakis miészt!
Ausztrikus 105 000,- (Ingyenyoskál!)
Eltérő konstrukciók 122 000,- (Kalkuláció)

Emotion
hand made gitárok

Daphon

10 DS (distortion) 6 900,-
E 10 MT (metal) 7 900,-
E 10 CH (chorus) 9 900,-
E 20 DS (distortion) 9 500,-
E 20 MT (metal) 10 900,-
Wah-wah DF 2210 7 900,-

MINI-AMP
gyakorló erősítő
5 500,-

GITÁR KOMBÓK
PGT-50, 50W 75 000,-
PG-100, 100W 108 000,-
PGT-100, 100W 128 000,-

GITÁR KOMBÓ
PG-20, 20W
17 900,-

CLASSIC-903
Csúszás gitár fej
(3 CSATORNA)
50 W 128 000,-
60 W 138 000,-

1x12" ROCKET 50W: 39 000,-
1x12" Seventy: 80W, 44 000,-
1x12" G12T100, 100W, 48 000,-
2x12" G12K100, 100W, 55 000,-
1x12" Vintage, 60W, 56 000,-
1x12" Classic Lead, 90W, 57 000,-
1x12" Greenback, 25W, 57 000,-

2x12" ROCKET 100W: 55 000,-
2x12" Seventy, 160W, 65 000,-
2x12" G12T100, 200W, 69 000,-
2x12" G12K100, 200W, 85 000,-
2x12" Vintage, 120W, 89 000,-
2x12" Classic Lead, 160W, 89 000,-
1x12" Greenback, 50W, 89 000,-

4x12" ROCKET 200W: 79 000,-
4x12" Seventy, 320W, 99 000,-
4x12" G12T100, 400W, 43 000,-
4x12" G12K100, 400W, 109 000,-
4x12" Vintage, 240W, 149 000,-
4x12" Classic Lead, 320W, 155 000,-
4x12" Greenback, 100W, 149 000,-

CELESTION
GITÁR
HANGFALAK

Hangszer adás-vétel:

Eladó Marshall ModeFour fej + láda (400 W) kifogástalan, újszerű állapotban, jóállással! Továbbá egy Roland GP 100-as multieffekt, a hozzátartozó MIDI pedállal. Tel.: 20/966-52-05

Marshall TSL 100, csöves, 3 csatornás fej, új állapotban eladó. Tel.: 70/515-11-66

Marshall DSL 100 fej + láda (100 W + 320 W) kifogástalan, újszerű állapotban sürgősen eladó! (A fej külön is eladó!!!) Irányár: 420.000 Ft. (a fej külön: 290.000,-) Tel.: 30/364-10-79

Eladó ADA MPI Classic, Roctron Repliflex + fc, 2x100-as végfok, gitár adó-vevő. Árak: 60.000, 130.000, 200.000, 30.000 Elérhetőség: 30/687-15-33

Dobosok figyelme! Gumilapos gyakorló dob felszerelés kedvező áron. Hangtalan gyakorlás akár éjfélkor is! Tel.: 20/925-59-77

Dobszerelemek (elemenként is!) cintányérok, állványok, lábgépek, dobbörök, dobok és minden egyéb tartozék kedvező áron eladók! Ui.: Doboktatás gyakorlati lehetőséggel! Érd.: 20/997-86-63, arnold@hello.hu http://arnoldrummer.fw.hu

Fender American Standart Stratocaster, sunburts színben, Laney-VC-30 W

fullcsöves kombó állvánnyal, valamint Boss-GT-6 multieffektprocesszor, újszerű állapotban eladók, elcsereíthetők nivós Hi-Fi-re!!! Érd.: 77/425-761 v. 30/374-10-77

Mesa/Boogie – 4 x 12" Recto Cab hangfal fém borítású, ritka példány 315.000Ft, Fernandes H80-szólógítár USA modell, mahagóni test + nyak Seymour Duncan pick-up-pal, keménytokkal együtt 165.000Ft, Hughes Et Kettner Tube Rotosphere 39000Ft, Ibanez CS-9 Chorus (vintage) 24000Ft, Electro Harmonix- Memory Man visszhang, vibrato 39000Ft, Holy Grail zengető 19000Ft, Small Stone phaser (vintage) 13000Ft effektek eladók. Tel.: 70/9420-485

Epiphone Les Paul Studio elektromos gitár, puhatokkal, kifogástalan állapotban eladó. Ár: 99e Ft. Érd: 20/470-62-89

Zenész kerestetik

Rákóczifalvai rockzenekar jó hangú, elhivatott énekest (énekes-billentyűst) keres, Szolnok környékéről! Próbahely, fellépési lehetőség lenne! Engel Róbert 30/3700-134

Fiatal énekesnő debreceni zenekart keres. airotkiv82@freemail.hu Tel.: 30/546-714

Egyéb:

Keresek és adok HBB, Beatrice, P Mobil régi koncertfelvételeket, fotókat, plakátokat. Minden forrás érdekel! Tel.: 30/304-66-57

Keresek mindent az Akelától: cikkek, szórólapok, poszterek, koncertjegyek, pótlók, fotók, plakátok stb. Ács Károly, 5321 Kunmadaras, Kántor út 1/a. Tel.: 940-95-73

Keresek mindent (képeket, cikket, posztereket, plakátokat stb.) a **Rammsteinről** és az **Apocalypticáról!** Megegyezős levélben. Cím: Fenyvesi Etelka, 6762 Sándorfalva, Sövényházi út 81.

Progressive rock, jazz-rock, blues, psychedelic korszak legnagyobbjai CD-n eladók! Több mint 2000 db-os listával floppy-n látok el minden érdeklődőt (válaszboríték ellenében)! Tel.: 76/417-672 v. 76/485-955, e-mail: duvid@freemail.hu

Eladó megkímélt állapotban Stevie Ray Vaughan: Crossfire – Live DVD 2.400 Ft. Tel.: 30/493-49-29

Eladó: **Fekete női bőrnadrág (M)** 8.000 Ft-ért, és fekete combközépig érő női bőrkabát (L), 15.000 Ft irányárért. ragnarok78@freemail.hu

Zeneközpontú dobtanítás a legkorszerűbb módszerekkel, gyors eredménnyel. Tel: 215-7467, 30/495-74-70

Gitárokatás kezdőknek és haladóknak, blues, rock, heavy metal műfajokban. Az adott stílusról kép- és hanganyagom van! Gitárt és egyéb felszerelést biztosítok. Hívj bátran! Tel.: 20/957-44-00, Lovas Jani, e-mail: lovi73@index.hu

Minőségi zeneszerzés, produceri munkák kedvező áron! A pop-tól a rock zenén keresztül a durvább vonulatokig minden stílusban. Kívánság szerint referenciákkal is szolgálhatok. Elérhetőség: 70/241-32-68

Promóció zenekarok, szólisták részére. MBM Marketing 06-20/947-06-66, mbm@message.hu.

A következő számhoz az apróhirdetések beküldési határideje: 2005. november 21. A beérkezett hirdetések néhány napon belül honlapunk – www.rockinform.hu – Börze rovatába is bekerülnek!

Ingyenesek a Börzében az apróhirdetések 20 szöveg. Ez alól természetesen kivétel képeznek a kereset, valamint a kereskedelmi-gazdasági jellegű hirdetések (természetesen ez is keretes). Ezek ára: 20 szöveg 2.500 Ft + ÁFA (25%), e fölött pedig szavanként plusz 50Ft + ÁFA (25%), melyet belföldi postautalványon (rózsaszínű) kérjük feladni a Rockinform címére: 3523 Mikolc 23., Pf.: 58. Az utalvány hátulján a közlemény rovatban fel kell tüntetni: "Börze" A hirdetés szövegét nyílt postai levelezőlapon, faxon (46/315-341) vagy e-mailben (rockinform@rockinform.hu) kérjük szerkesztőségünkhez eljuttatni!

Terjesztőink:

Az alábbiakban közöljük azoknak az üzleteknek a listáját, ahol a Rockinform újság megvásárolható. Továbbá várjuk azon lemez- és hangszerboltok jelentkezését, akik ily módon bekapcsolódnának lapunk terjesztésébe. Info, bővebb felvilágosítás: 46/561-586, 561-587, 561-588, 20/966-52-05.

LEMEZBOLTOK

ROCKWORLD BT.
1073 Bp., Barcsai u. 8. Postacím: 1399 Bp., Pf.: 701/1025 Tel./fax: 413-72-94
http://rockworld.inforum.hu

musicland

Használt CD vétel-eladás
1085 Budapest, József krt. 14. 313-48-91
www.musicland.hu
Az első magyar internetes használt CD bolt

MUSIC BUDAÖRS KFT.
Budaörsi Diszkont Kazetta, CD, videó, DVD nagy- és kiskereskedés, 2040 Budaörs, Budapesti út 47/1. Tel.: 23/440-582, fax: 23/441-446
E-mail: cdmarket@westel900.net

www.rockinform.hu

HANGSZERBOLTOK

Mi-Att Kft. Nagykereskedés

D'Addario, Planet Waves, Evans, Luthier, Black Diamond BEMUTATÓTEREM 1055 BP Szent István krt. 29.
mob. 0630/225 41 66 www.mi-att.hu,
e-mail: attila@mi-att.hu

SAMPLING Hangszerbolt

6500 Baja, Dózsa György út 38.
Tel./Fax.: 06 79 421 815
www.bajahangszert.hu

DUO Hangszerbolt
6500 Baja, Déri Frigyes stny. 4.
Tel./fax: 06-79/420-693

ELDORÁDÓ HANGSZERKERESKEDÉS Már két helyen!

1092 Budapest, Ferenc krt. 28.
Tel.: 217-56-13, h-p.: 10-18h szo.: 10-13

1067 Budapest
Westend City, Fsz. 13.
Tel.: 238-71-43
h-szo.: 10-21hvas.: 10-18

HEVESI Hangszerbolt

5600 Békéscsaba, Jókai út 10-12.
Tel./fax: 66/326-742

Cornett Hangszercentrum
Üzlet és javítás
4026 Debrecen, Honvéd u. 45.
Tel./fax: 52/531-628

TAJTI MUSIC Hangszeráruház

1075 Bp., Károly krt. 13-15. Tel: 268-08-20
MONITOR Kkt./ Pellérd Tel.: 72/373-115

CODA HANGSZERBOLT ÉS SZERVIZ

VIII. József krt. 30-32. Rákóczi téni bejárat
Tel.: 313-82-88, 20/991-99-73, Fax: 459-0743
Gitárok, erősítők, szintetizátorok, hangfalak, keverők, tartozékok, hangostási berendezések, eladása és javítása az üzletben.
Csere és részletfizetési lehetőség, akciók!

ARATÓ ZENEDE KFT.

1066 Bp., Zichy J. u. 21.
Tel./fax: 332-65-89, 332-89-20, 301-00-74
Elektronikus, akusztikus hangszerek, orgonák, szintik, gitárok, tartozékok, hangerősítők forgalmazása és szakszervize
"Húrforrad" húrmozgató, pengésítő és egyéb hangszerekhez húrjártás

FENYŐ
HANGSZERBOLT
1136 Budapest, Tátra u. 20/a
Tel: 06 1 452-00-31
Nyitva: H-P: 10:30-18:30, Szo: 9:00-12:00

ZENE CENTRUM Hangszerüzlet és hangstúdió

5600 Békéscsaba, Kinizsi u. 2/1.
Tel.: 66/454-684

CRÉFO HANGSZER Roland
YAMAHA márkabolt
HANGSZERKERESKEDÉLEM->hangszer@refo.hu WEBSITE: www.refo.hu
BACKLINE BERLÉS->backline@refo.hu Tel.: 06-46/508742 /743
SZERVIZ->szerviz@refo.hu H.3530 Miskolc, Görgey 2.

HANGSZERHÁZ-VÁC

2600 Vác, Kossuth u. 15.
Tel./fax: 06 27/510-500, 510-501
E-mail: imrohanga@mail.digitel2002.hu
H-P: 10-18, Szo: 9-13

VINTAGE '52 Hangszerviz

1136 Budapest Balzac u. 54 Tel.: 329-92-41, 20/944-37-70
E-mail: vintage52@chello.hu
Gitárok, erősítők javítása, készítése. Bizományos hangszerek értékesítése!
Nyitva: h-p: 10-18h, szo.: 10-13h - www.vintage52.hu

1087 Budapest, Luther u. 1/c. Tel: 210-2184, Fax: 303-9882
aguitar
CARL MARTIN
PRG
FERNANDES
LINE 6
RIVERA
GK
Elixir
Gibson
SEIKO GOTOH

Keresd a kijáratot!

Exit magazin már a neten is!
Ajánlók, programkereső, fórumok
www.exit.hu

A magyarországi hangszerboltokban már kapható ...

ERNE BALI
AMERIKAI MUSICMAN® gitár
két „kiló” alatt...

T1 BLACK

T7 TEXTURED CINNAMON

MMX50TIRBPI standard
egy Humbucker hangszedő
texturált
fekete
rózsafa fogólap
Diamond koptató

MMX60TIRBPI standard
egy Humbucker hangszedő
tremoló
texturált
fekete
rózsafa fogólap
Diamond koptató

MMX50T7RBPI standard
egy Humbucker hangszedő
tremoló
texturált
fahéj
rózsafa fogólap
Diamond koptató

T4 TEXTURED RED

T3 TEXTURED TEAL

T7 TEXTURED CINNAMON

T2 WHITE

T6 TEXTURED GRAPHITE

T1 BLACK

T5 TEXTURED BLUE

**Márkakereskedői
hálózatunkhoz
eddig csatlakozott
hangszerüzletek:**

Árkádia
Eldorádó
Fejes Hangszer
Finkey
Gityó
Mezzoforte
Music World
Roland5000
S.K. Music
Zenebutik

CEMID
a Musik-Meyer partner company

A Music Man hivatalos magyar forgalmazója.